

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**HELEN
FIELDING**

**BRIDGET JONES'UN
GÜNLÜĞÜ**

ROMAN

**SADECE AVRUPA'DA
4.000.000**

OKURA ULAŞAN KİTAP...

**G
K**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Helen Fielding

Helen Fielding İngiltere'nin kuzeyinde bir sanayi kasabasında doğdu. Oxford Üniversitesi'nde eğitimini tamamladı. 1979'da Oxford'dan mezun oldu ve BBC'de çalışmaya başladı. İlk romanı Picador Yayınevi tarafından 1994'te *Cause Celeb* adıyla yayımlandı. 10 yıllık televizyonculuğun ardından The Independent gazetesinde günlük yazıları yayımladı, daha sonra bu yazılar *Bridget Jones'un Günlüğü* romanını oluşturdu. *Bridget Jones'un Günlüğü* İngiltere'de en çok satanlar listesinde birinci sırayı aldı.

Helen Fielding şu anda Londra'da yaşıyor ve birçok gazetede yazıları yayımlanıyor.

Kitabın Özgün Adı:
Bridget Jones's Diary

Bridget Jones'un Günlüğü
Yeni Seri: 78
Dünya Edebiyatı: 12

© Helen Fielding, 1996
Akçalı Ajans aracılığıyla, Türkçedeki tüm yayın hakları
GENDAŞ A.Ş., İstanbul 1999

Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Birinci Baskı: Şubat 2000

ISBN 975-308-172-3

Kapak, 1. Baskı ve Cilt
Kaya Matbaacılık (0212-656 62 20)

GENDAŞ A.Ş.
Çatalçeşme Sk. No: 19 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 512 33 86 - 512 94 67 (Pbx) Faks: 520 82 12

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Helen Fielding

BRIDGET JONES'UN GÜNLÜĞÜ

Çeviren: Dost Körpe - Handan Hazar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Bilge, zeki ve nazik annem Nellie'ye
– Bridget'in annesi gibi olmadığı için.*

Teşekkür

*Bana Independent gazetesindeki sütunu öneren
Charlie Leadbeater'a özellikle teşekkür etmek istiyorum.*

*Ayrıca Gillon Aitken, Richard Coles, Scarlett Curtis, Fielding
Ailesi, Piers, Paula ve Sam Fletcher, Emma Freud,
Georgia Garrett, Sharon Maguire, Jon Turner ve
Daniel Woods'a bana ilham verdikleri ve destekledikleri için
teşekkür ederim. Ve yaptığı herşey için
Richard Curtis'e...*

İÇİNDEKİLER

Yeni Yıl Kararları	11
OCAK Oldukça Kötü Bir Başlangıç	15
ŞUBAT Sevgililer Günü Katliamı	45
MART Doğum Günü Dolayısıyla Yaşanan	
Sinir Bozucu Otuzlu Yaşlar Sendromu	71
NİSAN İrade Gücü	95
MAYIS Hamilelik	121
HAZİRAN Sevgiliymiş! Pöh!	145
TEMMUZ Hıh!	167
AĞUSTOS Parçalanma	185
EYLÜL İlfaiyeci Direğinin Tepesinde	211
EKİM Darcy ile Çıkmak	231
KASIM Ailede Bir Suçlu	255
ARALIK Ah, Tanrım	285
OCAK-ARALIK Özet	309

Yeni Yıl Kararları

YAPILMAYACAKLAR

Haftada on dört kadehten fazla alkollü içki içmeyeceğim.

Sigara içmeyeceğim.

Makarna pişiricisi, dondurma makinesi gibi hiçbir zaman kullanılmayan mutfak aletlerine, sırf ralları süslesin diye alınan, okumaya-çağım kitaplara ve -erkek arkadaşım olmadığına göre- süslü iç çamaşırlarına para harcamayacağım.

Beni gören birilerinin olabileceğini düşünüp, evin içinde pasaklı pasaklı dolaşmaktan vazgeçeceğim.

Kazandığımdan daha fazla harcamayacağım.

Sinirlenip kontrolümü kaybetmeyeceğim.

Alkoliklere, işkoliklere, birine bağlanmaktan korkanlara, karısı veya sevgilisi olanlara, milliyetçilere, megalomanyaklara, kadın düşmanlarına, kaçıklara, beleşçilere ve sapıklara âşık olmayacağım.

Anneme, Una Alconbury'ye ve Perpetua'ya sinirlenmeyeceğim.

Erkekler yüzünden yıkılmayacağım, aksine ayaklarının üzerinde duran soğuk bir buz kraliçesi olacağım.

Erkekleri sıkmayacağım, aksine onlarla makul, olgun ilişkiler kuracağım.

Kimsenin arkasından konuşmayacağım, herkese ılımlı yaklaşacağım.

Para delisi bir kadın gibi, sırf patrona söz geçiriyor olabilmek amacıyla Daniel Cleaver'la uğraşmaktan, onu kafama takmaktan vazgeçeceğim.

Erkek arkadaşımın olmamasını umursamayacağım, kendini bilen, kendi kendine yeten ve sevgilisiz de ayakta durabilen bir kadın olacağım (ayrıca bu bir erkek arkadaş bulmanın en iyi yolu).

YAPILACAKLAR

Sigarayı bırakacağım.

Haftada on dört kadehten az alkollü içki içeceğim.

Anti-selülit diyet uygulayarak kalçalarımı 8 cm. incelteceğim (her biri 4 cm.).

Evi gereksiz eşyalardan arındıracağım.

İki yıl veya daha uzundur giymediğim giysileri fakirlere vereceğim.

Daha iyi bir iş bulup kariyerimi yükselteceğim.

Para biriktireceğim. Hatta emeklilik sigortası yaptıracam.

Kendime daha çok güveneceğim.

Daha iddialı olacağım.

Vaktimi daha iyi değerlendireceğim.

Her gece dışarı çıkmayacağım, evde kalıp klasik müzik dinleyerek kitap okuyacağım.

Gelirimden bir kısmını hayır kurumlarına bağışlayacağım.

İnsanlara karşı daha nazik ve yardımsever olacağım.

Daha çok baklagil yiyeceğim.

Sabahları uyanır uyanmaz yataktan kalkacağım.

Spor salonuna sandviç almaya değil, jimnastik yapmaya (haftada üç kez) gideceğim.

Fotoğrafları albümlere yerleştireceğim.

Yerlere saçılmış kasetlerle ayyaş bir D.J.'ye benzemek yerine, kasetleri istenildiği zaman bulunacak şekilde tarzlarına göre (romantik/dans/canlı/feminist vs) ayırıp düzenli bir şekilde yerleştireceğim.

Uygun biriyle birlikte olmaya başlayacağım.

Videoyu çalıştırmayı öğreneceğim.

OCAK

Oldukça Kötü Bir Başlangıç

1 Ocak Pazar

59 kg (ama Noel sonrasındaız), alkol 14 (ama partinin 4 saati Yeni Yıl'ın ilk gününe geldiği için 2 günü kapsıyor), sigara 22, kalori 5424.

Bugün tüketilen besinler:

2 paket İsviçre dilim peyniri

14 minik, soğuk patates

2 Bloody Mary (içinde Worcester sosu ve domates olduğu için yiyecek olarak sayıyorum)

1/3 Brie peynirli Ciabatta dilimi

kişniş otu – 1/2 paket

12 tane Milk Tray (Noel boyunca alınan şekerleri bir kerede yok edip güne taze başlamanın en iyi yolu)

içinde peynir ve ananas bulunan 13 kokteyl

Una Alconbury'nin hindisinden bir porsiyon, bezelye ve muz

Una Alconbury'nin Bourbon bisküvisi, ahududu ve kremayla yapılmış, kiraz ve melekotuyla süslenmiş Ahududu Sürprizi'nden bir porsiyon.

Öğlen. Londra: Kendi evim. Off... Dünyada fiziksel, duygusal ve ruhsal olarak kendimi yapmaya hazır hissedeceğim son şey Una ve Geoffrey Alconbury'nin Grafton Underwood'taki Yeni Yıl Hindi Ziyafeti'ne gitmek. Geoffrey ve Una Alconbury, annemle babamın en yakın arkadaşları ve Geoffrey Amca'nın bıkip usanmadan, her görüşmemizde anlattığı gibi; beni çimenlerin üzerinde cıvılcıplak koşarken gördükleri günden beri tanıyorlar. Annem, geçtiğimiz yılın Ağustos ayında, bankaların bile tatilde olduğu bir günde, sabahın sekiz buçuğunda arayıp bu yemeğe gideceğime söz vermem için beni zorlamıştı. Ama bunu şeytani bir kurnazlıkla, çok dolambaçlı bir yolla yapmıştı.

"Merhaba hayatım. Noel hediyesi olarak istediğin özel bir şey var mı diye sormak için aramıştım."

"Noel mi?"

"Sürpriz bir hediye almak hoşuna gider miydi tatlım?"

"Hayır!" diye haykırdım elimde olmadan. "Özür dilerim. Demek istedim ki..."

"Valizin için tekerlekli taşıyıcı isteyip istemeyeceğini merak ettim."

"İyi ama benim valizim yok ki."

"Tabii ya. En iyisi ben sana küçük bir *tekerlekli* valiz alayım. Hani şu uçuş hosteslerinin kullandıklarından."

"Benim zaten bir çantam var."

"Ama hayatım, o adi, yeşil şeyle ortalıkta dolaşamazsın. Çaresizlik içindeki Mary Poppins gibi görünüyorsun. Çekerek taşıyabileceğin bir valiz. İçine ne çok şey sığdığını görsen şaşarsın. Kırmızı üzerine mavili mi istersin, yoksa mavi üzerine kırmızılı mı?"

"Anne! Saat sabahın sekiz buçuğu, mevsim yaz, hava çok sıcak ve ben bir hostes valizi istemiyorum."

"Julie Enderby'da bir tane var. Ondan başka bir şey kullanmıyormuş."

"Julie Enderby da kim?"

"Tatlım, *Julie*'yi tanıyorsun! Mavis Enderby'nin kızı Julie! Arthur Anderson'daki kıyak işte çalışan kız..."

"Anne..."

"Bütün seyahatlerinde onu kullanıyor..."

"Küçük ve tekerlekli bir valiz istemiyorum."

"Bak ne diyeceğim: Baban, Jamie ve ben ortak olup sana büyük bir tekerlekli valiz alalım."

Çaresizlik içinde ahizeyi kulağımdan uzaklaştırdım. Noel'de tekerlekli valiz hediye etmek de nereden çıkmıştı? Telefonu tekrar kulağıma yaklaştırdığımda "...şampuanlar ve köpükler için ayrı bir bölümü olanlarından da olabilir. Aklıma gelen bir başka şey de bir alışveriş arabasıydı," diye devam ediyordu.

Güneşli tatil gününün parıltısına dayanamayan gözlerimi kırıştıtararak ümitsizlik içinde "Ya *senin* Noel için istediğin özel bir şey var mı?" diye sordum.

"Hayır, hayır," dedi çabucak. "*Benim* her şeyim var. Bir şey daha hayatım; Geoffrey ve Una'nın Yeni Yıl Hindi Ziyafeti'ne geliyorsun değil mi?"

Birden telaşlandım. Ne bahane uyduracaktım? "Aslında ben... Sanırım o gün çalışmam gerekecek."

"Önemli değil. İşten çıkınca gelirsin. Malcolm ve Elaine Darcy'nin de geleceğini söylemiş miydim? Mark'ı da getiriyorlar. Mark'ı hatırlıyor musun hayatım? Çok iyi bir avukat, çok para kazanıyor ve dul. Yemek sekizden önce başlamıyor."

Allahım, yine mi saçları ayırma çizgisinden çalı gibi fıskırmış tuhaf giyimli bir hilkat garibesi! "Anne, sana daha önce de söyledim; hiç kimseyle baş göz edilmek istemiyorum."

"Hadi hayatım, *senin* cıvılcıplak çimenlerde koşturduğun günlerden beri Yeni Yıl ziyafetlerini Geoffrey ve Una veriyor. Mutlaka gelmelisin. Hem yeni valizini de kullanmış olursun."

23:45. Off... Yeni Yılın ilk günü kâbus gibi geçti. Bir kez daha yıla bizimkilerin evinde ve tek kişilik bir yatakta başladığıma inanamıyorum. Bu benim yaşımdaki biri için utanç verici. Camda bir sigara içsem kokusunu duyarlar mı acaba? Akşamdan kalmalığımı üzerimden atarım umuduyla bütün gün evde oyalandıktan sonra, teslim olup Hindi Ziyafeti'ne gitmek üzere yola çıktım. Alconbury'ye varıp saat kulesi gibi ses çıkaran zillerini çaldığımda, midemdeki bulantı, başımdaki dönme ve ağzımdaki kötü tatla, hâlâ kendi dünyamdaydım. Ayrıca yolda M1 yerine dalgınlıkla M6'ya girip, dönecek bir yer buluncaya kadar Birmingham yolunun yarısını gitmek zorunda kaldığım için duyduğum öfke de devam ediyordu. Öyle küplere binmişim ki, sinirimi boşaltmak için çok tehlikeli bir şey yapıp gaz pedalına basıp durdum. Kapıyı açmaya gelen Una Alconbury'nin silüetinin -buzlu camın arkasından çok tuhaf görünüyordu- yaklaşıp beni kollarının arasında boğmasını sessizce izledim.

"Bridget! Neredeyse senden ümidi kesmiştik. Mutlu Yıllar! Yemeğe sensiz başlamak üzereydik."

Ben ayakta durabilmek için yandaki rafa tutunurken, o tek bir hareketle beni öpmeyi, paltomu çıkarıp merdivenin parmaklığına asmayı, yanağımda bıraktığı ruj izini silmeyi ve bana kendimi suçlu hissettirmeyi başarmıştı.

"Üzgünüm, kayboldum."

"Kayboldun mu? Hay Allah. Ne yapacağız biz seninle? Hadi gir içeri."

Beni buzlu camların arasından geçerek gittiğimiz salona götürürken "Hey millet! Kaybolmuş!" diye bağıırıyordu.

Baklava desenli bir kazak giymiş olan Geoffrey Alconbury, "Bridget! Mutlu Yıllar!" dedi. Bir jokey Bruce Forsyth adımı attı ve bana öyle bir sarıldı ki; Boots olsaydı onu doğru karakola götürürdü.

Pantolonunu çekiştirerek ve kızarıtarak "Öhöm," dedi. "Hangi kavşaktan geldin?"

"On dokuzuncu kavşaktan ama bir sapak vardı..."

"On dokuzuncu kavşaktan ha! Una, on dokuzuncu kavşaktan gelmiş! Daha başlamadan yolculuğunu bir saat uzatmışsın. Gel sana bir içki koyalım. Eee... Aşk hayatın nasıl bakalım?"

Aman Tanrım. Şu evli insanlar bunun hiç de nazik bir soru olmadığını neden bir türlü anlayamıyorlar? Biz *onlara* gidip, "Evliliğiniz nasıl gidiyor bakalım? Hâlâ seks yapıyor musunuz?" diye haykırıyor muyuz? Otuzlu yaşlarda flört etmenin, yirmi iki yaşındayken olduğu gibi seçici olmaksızın ve umarsızca yapılmadığını ve "Dün gece evli sevgilim üzerinde minicik angora bir üst ve jartiyerleriyle çıkageldi ve bana gay/seks düşkününü/uyuşturucu bağımlısı/ruh hastası olduğunu söyledikten sonra beni yapay bir penisle becerdi,"nin, "Süper. Teşekkürler,"den daha dürüst bir cevap olduğunu artık herkes biliyor olmalı.

İyi bir yalancı olmadığım için, bir süre utangaç bir yüzle bir şeyler geveledikten sonra "İyi," dedim ve Geoffrey "Demek hâlâ bir sevgilin yok!" diye gürledi.

"Bridget! Ne yapacağız biz seninle?" dedi Una. "Ah siz kariyer düşkünü kızlar. Oh bilmiyorum! Biliyorsun; sonsuza kadar erteleyemezsin. Zaman geçiyor."

"Yaa evet," dedi şerisini havada savurarak konuşan Brian Enderby (Kettering'deki Rotary'nin eski başkanı Mavis'le evli). "Nasıl olur da bir kadın senin yaşına gelene kadar evlenmeden durabilir?"

Neyse ki kolumdan tutarak, "Seni gördüğüme çok sevindim Bridget," diyen babam beni bu durumdan kurtardı. "Annen, senin parçalarını bulabilmek amacıyla Northamptonshire Polis Teşkilatı'na bütün bölgeyi dış fırçalarıyla süpürtme telaşında. Ona bir görün de, ben de rahat edeyim. Tekerlekli valiz nasıl?"

"Her yönüyle büyük. Ya kulak kılı makası nasıl?"

"Harika, -biliyorsun- *makas gibi*."

Sanırım hediyesini beğenmişti. O anda arkamı dönmeseydim ben de kendimi iyi hissedecektim ama... Mark Darcy. Ha ha. Anemin haftalardır her telefonda ısrarla bahsettiği Mark: "*Darcy'leri* mutlaka hatırlıyorsunuzdur tatlım: Biz Buckingham'da otururken gelmişlerdi, birlikte havuzda oynamıştınız!", "Sana Malcolm ve Elaine'nin, Una'nın Yeni Yıl Hindi Ziyafeti'ne Mark'ı da getireceklerini söylemiş miydin? Amerika'dan yeni döndü, boşanmış. Holland Park civarında bir ev arıyor. Karısıyla kötü günler geçirmiş. Şu Japonlar da ne kötü bir ırk."

Başka bir görüşmede yine damdan düşer gibi: "Mark Darcy'yi hatırlıyor musun tatlım? Malcolm ve Elaine'nin oğlu, çok başarılı bir avukat, karısından boşanmış. Elaine devamlı çalıştığını ve çok yalnız olduğunu söylüyor. Sanırım Una'nın Yeni Yıl Hindi Ziyafeti'ne o da gelecek."

Neden doğrudan "Hayatım, Hindi Ziyafeti'nde Mark Darcy'yi kafesle tamam mı? O çok zengin bir adam," demiyor merak ediyorum.

Daha mideme bir yudum bile içki indirmeden, Una Alconbury "Gel de Mark'la tanış," diyerek çekiştirmeye başladı. İnsanların biriyle aranızı yapmaya çalışması zaten utanç verici ama akşamdan kalmalığınızı üzerinizden atmaya çalışırken ve bir oda dolusu yaşlı insan sizi seyrediyorken Una Alconbury tarafından buna zorlanmak bambaşka bir rezalet.

Kötü karısından boşanmış, zengin -oldukça uzun boylu Mark, tüm odaya sırtını dönmüş, Alconburylerin raflarını süsleyen -Geoffrey'nin Reader's Digest'tan istediği, çoğu Nazi diktatörlüğüyle ilgili- deri ciltli kitapları inceliyordu. Bir partide züppe bir tavırla herkesten uzak, kendi başına bir köşede dikilen birine Bay Darcy diye hitap etmek çok saçma geldi o anda. Bu, bü-

tün geceyi "Cathy" diye bağırarak ve kafasını bir ağaca vurarak geçirmekte ısrar eden birine Heathcliff diye seslenmek gibi bir şeydi.

"Mark!" dedi Una sanki Noel Baba'nın perilerinden biriymiş gibi. "Seni çok hoş biriyle tanıştıracam."

Arkasını döndüğünde, arkadan zararsız bir mavi kazak gibi görünenin aslında daha çok yaşlı spor spikerlerinin tercih ettiği, V-yakalı ve baklava desenli bir kazak olduğunu gördüm. Arkadaşım Tom'un sık sık söylediği gibi; biriyle çıkmaya başladığımızda ayrıntılara yeterince dikkat etsek, hem zamandan, hem paradan tasarruf etmiş oluruz. Beyaz bir çorap, kırmızı bir pantolon askısı, gri bir ayakkabı veya bir gamalı haç, telefon numaralarını alıp vermeye, pahalı öğlen yemeklerine kaşık sallamaya hiç gerek olmadığını, bu ilişkinin zaten yürümeyeceğini gösteren minik işaretlerdir.

"Mark, bu Colin ve Pam'ın kızı, Bridget," dedi Una utana sıkıla. "Bridget yayıncılık yapıyor, değil mi Bridget?"

Neden bilmiyorum ama sanki telefon bağlantısıyla bir radyo programına katılmışım da, birazdan arkadaşlarım Jude, Sharon ve Tom'a, kardeşim Jamie'ye, ofisteki herkese, anneme ve babama, ve son olarak da Hindi Ziyafeti'ndekilere sevgilerimi iletmek için Una'dan izin isteyecekmişim gibi bir tavırla "Evet, öyle," diye cevap verdim.

"Eh, ben artık siz gençleri yalnız bırakayım," dedi Una. "Zaten herhalde artık biz tintonlardan sıkılmışsınızdır."

"Aman efendim," dedi Mark. Onun başarısızlıkla sonuçlanan gülümseme girişiminin ardından elini göğsüne bastırarak tiz bir kahkaha atan Una, başını sallayarak uzaklaştı ve sonunda bizi yalnız bırakabildi.

"Eee... Şey... Hiç kitap... Son günlerde hiç güzel bir kitap okudun mu?" dedi.

Aaah. Allah aşkına.

En son ne zaman doğru düzgün bir kitap okuduğumu hatırlayabilmek için beynimi zorladım. Bir yayıncının boş zamanlarında kitap okuması, çöpçülük yapan birinin akşamları bir domuz ahırında yaşamak zorunda kalmasına benziyor. *Erkekler Mars'tan, Kadınlar Venüs'ten* adlı kitabın yarısındayım ama birazcık tuhaf biri de olsa, Mark Darcy'nin henüz kendini bir Marslı olarak kabul etmeyeceğini düşündüm. Sonra birdenbire aklıma doğru düzgün bir kitap geldi.

"*Backlash*", Susan Faludi'nin," dedim bir zafer kahramanı edasıyla. Aslında okumamıştım bile ama Sharon o kadar çok anlatmıştı ki, okumuş gibiydim. Ayrıca baklava desen kazaklı bay çokbilmişin feministlerle ilgili beş yüz sayfalık bir kitabı okumamış olduğundan da emindim.

"Yaa, gerçekten mi?" dedi. "Daha ilk çıktığında okumuştum. Sence de fazla taraflı değil miydi o kitap?"

"Şey... Pek değil," dedim çabucak ve konuşacak başka şeyler bulabilmek için beynimle boğuştum. "Yeni Yıl'ı ailenle birlikte mi geçirdin?"

"Evet." dedi sabırsızlıkla. "Ya sen?"

"Evet. Yo, hayır. Dün gece Londra'da bir partideydim. İçtiğim içkilerin etkisinden hâlâ kurtulamadım." Sırf annem ve Una erkeklerin ilgisini çekemediğimi, Mark Darcy'yle konuşmayı bile beceremediğimi düşünmesinler diye çaresizlik içinde gevezelik ediyordum. "Ama zaten Yeni Yıl için alınan kararları ilk günden uygulamaya başlamanız beklenemez, değil mi? Ne de olsa kutlamalar her zaman Yeni Yılın ilk gününe sarkıyor; sigara içenlerin -vücutlarında bol nikotin olduğu halde- saat on ikiyi vurduğunda birden sigarayı bırakmaları çok saçma olurdu. Ayrıca ilk

¹ *Backlash: Yeniliğe karşı umuma aykırı tepki.* (Ç.N.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

günden diyet yapmak da iyi bir fikir değil çünkü içkinin etkisinden kurtulmak için zaman zaman bir şeyler yemen gerekiyor. Bence aldığımız kararları 2 Ocak'ta uygulamaya başlamak çok daha akıllıca."

"Bence şimdi de bir şeyler yesen iyi olur," dedi ve beni kitap raflarının önünde, tek başıma öylece dikilirken bırakarak büfe-ye gitti. Herkes beni izliyordu ve akıllarından geçenleri okuyabiliyordum: "İşte Bridget bu yüzden evlenemiyor. Erkekleri kendinden uzaklaştırıyor."

İşin kötüsü, annem ve Una Alconbury bu kadarıyla da kalmadılar. Beni tekrar Mark Darcy'nin kollarına atmak gibi korkunç bir amaçla, elimde salatalık ve şeri tepsileriyle ortalıkta dolaşmaya zorladılar. İlk denemelerinde onları hayal kırıklığına uğratmama öyle bozulmuşlardı ki, Mark Darcy'ye birkaç adım yaklaştığım anda Una, Will Carling gibi odanın ortasına fırlayıp "Mark, gitmeden önce Bridget'in telefon numarasını alsana! Böylece Londra'da da görüşebilirsiniz!" diye haykırdı.

Kızarmaktan kendimi alamadım. Vücudumu saran yakıcı sıcaklığın boynuma doğru yükseldiğini hissediyordum. Mark bütün bunları benim yaptırdığımı düşünecekti.

"Bridget'in Londra'daki hayatının yeterince yoğun olduğundan eminim Bayan Alconbury," dedi. Hıh. Ondan telefon numaramı istemesini ya da benzer bir şey yapmasını beklemiyordum ama beni istemediğini herkesin gözü önünde açıkça belli etmesini de istemiyordum. Başımı önüme eğdiğimde, üzerinde sarı renkli arı resimleri olan beyaz çoraplarını gördüm.

"Seni bir salatayla kandıramaz mıyım?" dedim. Yanına gitmemin telefon numarasıyla alakası olmadığını, tek amacımın salata servisi yapmak olduğunu göstermek istiyordum.

"Teşekkür ederim, almayacağım," dedi korku veren bakışlarla.

"Emin misin?" diye ısrar ettim. "Peki dolma zeytin ister misin?"

"Hayır, gerçekten istemiyorum."

"Ya soğan?" dedim. "Pancar?"

Çaresiz, bir zeytin aldı. "Teşekkür ederim."

"Umarım beğenirsin," dedim galibiyet sevinciyle.

Partinin sonuna doğru annesi ve Una tarafından kafasının şişirildiğini gördüm. Sonra onu sürükleyerek yanıma getirdiler ve arkasında dikilip "Londra'ya dönecek misin? Ben burada kalıyorum ama seni götürmesi için arabamı çağırabilirim," demesini izlediler.

"Ne yani kendi kendine mi gelecek?" dedim.

Evet anlamında göz kırptı.

Una "Aman sen de!" dedi. "Mark'ın şirket arabası ve şoförü var aptal."

"Teşekkür ederim," dedim. "Çok incesin ama ben yarın sabah trenle döneceğim."

14:00. Offf... Neden bu kadar iticiyim? Neden? Arı desenli çorap giyen bir adam bile benim dehşet verici olduğumu düşünüyor. Yeni Yıl'dan nefret ediyorum. Herkesten nefret ediyorum, Daniel Cleaver hariç. Neyse, masamın üzerinde Noel'den kalma tepsi büyüklüğünde bir Cadbury's Dairy Milk'le birlikte minyatür cinim ve toniğim var. Birazdan hepsini tüketeceğim ve kendime geleceğim.

3 Ocak Salı

59.7 kg (korkunç bir hızla şişmanlığa doğru ilerliyorum –neden? neden?), alkol 6 (mükemmel), sigara 23 (ç. i.), 'kalori 2472.

09:00. Of, işe gitmenin düşüncesine bile katlanamıyorum. Bunu cazip kılan tek şey Daniel Cleaver'ı görme fikri ama yine de gitmem daha iyi, çünkü şişmanım, çenemde bir sivilce var ve tek istediğim mindere çöreklenip çikolata yiyerek Noel özel programlarını izlemek. Noel zamanı bir sürü maddi ve manevi sıkıntıya katlanmak, tam alışmaya başladığın zaman da sağladığı bütün rahatlıkların elinden alınması hiç adil değil. Günlük işleri erteleyip istediğim kadar yatmaya, canımın istediği her şeyi mideye indirmeye ve sabahları bile her fırsatta alkol tüketmeye iyiden iyiye alışmış ve bunu sevmiştim. Şimdi de birdenbire kendimizi disipline etmemiz ve tazi gibi olmamız bekleniyor.

22:00. Benden biraz daha kıdemli diye bana emir verebileceğini zanneden Perpetua, bu sabah emirler yağdırarak canımı sıktı. Ayrıca zengin erkek arkadaşı Hugo'yla birlikte almayı planladıkları yarım milyon poundluk evle ilgili yaptığı konuşmalar da kafa şişirdi: "Avat, avat, kuzeye bakıyor ama çok akıllıca bir şey yapmışlar; ışık..."

Memnuniyetle onu izledim: Daracık kırmızı bir etekle sarmalanmış, kocaman, soğan biçimindeki kalçalarını, üzerine giydiği geniş çizgili tuhaf yeleğini... Böylesine kendini beğenmiş olmak ne güzel bir nimet. Perpetua Renault Espace kadar geniş olsaydı bile bunu hiç umursamazdı. O neşeyle Fulham Yolu civarında porselen kedili lambalar ararken ben kim bilir kaç saatimi, kaç ayımı, kaç yılımı kilolarımı dert ederek geçirmiştım. Kadın neredeyse neşe içinde yüzüyor. Mutluluğun aşktan, paradan veya sağlıktan değil, ulaşılabilir hedefler seçmekten kaynaklandığı araştırmalarla kanıtlandı. Peki diyet böyle bir hedef değilse nedir?

Noel'in bittiği fikrine alışmadığım için eve dönerken çikolata şeklindeki ağaç süslerinden (bir paket) ve 3.69 pounda bir şi-

şe Norveç'te veya Pakistan'da ya da benzer bir yerde üretilmiş köpüklü şarap aldım, Noel ağacımın ışığı altında, Noel özel programı olduğunu hayal ettiğim *Doğu Yakasındakiler*'i¹ izlerken, aldıklarımı, birkaç üzümlü tartı, Noel pastasından kalanları ve biraz da Stilton'ı afiyetle bir güzel mideye indirdim.

Ama şimdi yaptığımdan utanıyor ve kendimi iğrenç hissediyorum. Yağların vücudumdan taşıdığını fark edebiliyorum. Ol-sun. Bazen kimyasal bir çöplükten çıkıp arınarak bir Anka kuşuna ya da Michelle Pfeiffer'a dönüşebilmek için, öncelikle o iğrenç toksit yağ fıçısına girmek zorunda kalırsınız. Yarın yeni bir Spartan sağlık ve güzellik rejimi başlayacak.

Aaah... Daniel Cleaver... Şeytani bir çapkinken aynı zamanda başarılı ve zeki olması çok hoşuma gidiyor. Bugün annesinin Noel hediyesi olarak aldığı akik merdane askısını bir penis figürü zanneden teyzesini anlatırken çok komikti. Gerçekten çok hoştu. Bana ilginç bir Noel hediyesi alıp almadığımı sordu, hem de kur yaparak! Sanırım yarın siyah mini eteğimi giyeceğim.

4 Ocak Çarşamba

60.3 kg (acil durum; Noel boyunca vücudumda bir kapsül gibi biriken yağlar deri altına yayılıyor), alkol 5 (daha iyi), sigara 20, kalori 700 (ç. i.).

16:00. Ofis. Acil durum! Biraz önce Jude'la konuştum. İki gözü iki çeşme, ağlamaktan konuşamıyordu. Sonunda cep telefonundan aradığını, bir toplantı yemeğindeyken özür dileyerek

¹ 'Eastenders': *Doğu Yakasındakiler*, İngiltere'de yayınlanan popüler bir dizi (Ç.N.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

raftan "Şşşşt, pişşşt" deyip bir taraftan da kaş göz işaretleri yaparak onu sakinleştirmeye çalışıyorduk. Ne de olsa bir kadını erkeklerin gözünde itici gösterecek şeyler arasında ateşli bir feminizm savunucusu olmaktan daha kötü bir şey yoktur.

"Tatile birlikte çıkmayı önererek çok fazla ileri gittiğini söylemeye nasıl cüret eder?" diye haykırdı Sharon. "Neden *bahsediyor* bu herif?"

Dalgın dalgın Daniel Cleaver'ı düşünürken, bütün erkeklerin Richard gibi olmadığını söyleme galletinde bulundum. Bunun üzerine Sharon bizim arkadaşlarımıza musallat olan duygusal kaçıkların uzun, öğretici bir listesini yaptı. Birinin on üç yıldır beraber olduğu erkek arkadaşı birlikte yaşamanın sözünü bile etmeye yanaşmıyor; bir başkası sadece dört kez çıktığı bir adamı tarafından olaya çok ciddi baktığı gerekçesiyle terk edilmiş; bir başkası da üç ay boyunca sonu gelmez evlenme teklifleriyle peşinden koşan adamın teklifini reddetmesinden sadece üç hafta sonra aynı vaatlerle en yakın arkadaşının peşine düştüğünü görmüş.

"Biz kadınlar hassasız çünkü aşk için fedakarlık yapmaya yanaşmayan öncü bir jenerasyonuz ve ekonomik güce sahibiz. Yirmi yıl sonra erkekler çıldırmaya bile cesaret edemeyecekler çünkü buna yeltendiklerinde yapacağımız tek şey, *suratlarına bakıp gülmek olacak!*" diye bağırdı Sharon.

Bu sırada Sharon'la aynı şirkette çalışan Alex Walker, yanında kendisinden en az sekiz kat daha çekici, taş gibi bir sarışınla çıkageldi. Merhaba demek için de yanımıza uğradı.

Sharon, "Bu yeni kız arkadaşın mı?" diye sordu. Alex "Eee... şey... bilirsiniz işte, o öyle olduğunu düşünüyor ama birlikte değiliz, sadece yatıyoruz. Aslında buna bir son vermem gerekiyor ama... işte..." diye cevap verdi ukala bir tavırla.

"Bu ne saçmalık! Seni işe yaramaz küçük salak. Şimdi gidip o kızla konuşacağım," diyerek hışımla ayağa kalktı bizim Sha-

ron. Alex pek huzurlu ilişkisini korumaya çalışmanın paniğiyle hızla uzaklaşırken, Jude ve ben onu zor zaptedebildik.

Sonuçta üçümüz birlikte Jude için bir strateji oluşturduk: Onun, *Çok Seven Kadınlar*'la kafayı yemek yerine *Erkekler Mars'tan, Kadınlar Venüs'ten*'i okuması gerektiğine ve bu kitabı okuduğunda, Richard'ın davranışlarının, Jude'un onu çok sevip üzerine fazla düşmesinden değil, Richard'ın geri dönmek için ilk önce uzaklaşması gereken Marslı bir lastik banda benzemesinden kaynaklandığını görebileceğine karar verdik.

"İyi ama bu arada onu aramalı mıyım, yoksa aramamalı mıyım?" dedi Jude.

Tam ben "Ara" derken, Sharon "Arama!" diye atıldı.

Jude gittikten sonra -05:45'te kalkmak ve 08:30'da başlayan işinden önce jimnastiğe ve bir randevuya gitmek zorundaydı (cılgın)- birden Jude'a Alçak Richard'ı alçak olduğu için terk etmesini öğütlediğimiz için büyük bir vicdan azabına kapılıp kendimize kızdık ama sonra Sharon bunu son yaptığımızda tekrar barıştıklarını ve Jude'un Richard hakkında tüm söylediklerimizi ona anlattığını hatırlattı. Artık onu her gördüğümüzde utancımızdan yerin dibine geçiyoruz çünkü o bizim cehennemden gelen Orospu Kraliçeler olduğumuza inanıyor (Jude'a sorarsanız, bu biraz yanlış bir tanım çünkü içimizdeki orospuları keşfetmemize rağmen onları henüz serbest bırakmamışız).

5 Ocak Perşembe

59 kg (müthiş ilerleme – neşe ve seks yapma ümidi sayesinde 1300 gram yağ yakıldı), alkol 6 (parti göz önünde bulundurulursa ç. i.), sigara 12 (başarı devam ediyor), kalori 1258 (aşk, kilo vermek uğruna debelenme ihtiyacını ortadan kaldırdı).

11:00. Ofis. Aman Allahım! Az önce Daniel Cleaver'dan bir mesaj aldım. Perpetua'ya çaktırmadan CV yazmaya çalışırken (kariyer yükseltme hazırlığı) ekranın üst kısmında **Mesajınız Var** yazısı belirdi. Bu, iş dışındaki herhangi bir şey kadar sevindirdi beni. Hemen aldım, mesajın altında Cleave'ı görünce gözlerim yuvalarından oynadı. Bir an bilgisayarıma bağlanıp işimi yapmadığımı fark ettiğini düşündüm ama hemen mesajı okudum.

Mesaj: Jones

Görünüşe bakılırsa eteğini giymeyi unutmuşsun. Seninim personelin işe her zaman tamamen giyinik olarak gelmesi gerektiği iş sözleşmende de açıkça belirtilmişti.

Cleave

Ha ha! Kesinlikle kur yapıyor. Bir kaçığın inanılmaz sıkıcı metni üzerinde çalışıyormuş gibi yaparak bir süre düşündüm. Daniel Cleaver'la hiç mesajlaşmamıştım. Bu işin en güzel yanı: Karşınızdaki patronunuz bile olsa, söyleyeceklerinizi çok rahat söyleyebilmek, hatta ukalalık yapabilmek. Hem de mesajı göndermeden önce düşünmek için bir sürü vaktiniz oluyor. Gönderdiğim mesaj şöyleydi:

Mesaj: Cleave

Bayım, mesajınız beni çok şaşırttı. Dikerken kumaşı biraz hesaplı kullanılmış diye nitelendirilebilecek bir eteğin gerçekte var olmadığını söylemek çok yanlış bence (yayın dünyasında en çok önem verdiğimiz şey de tutumluluk değil mi?).

Jones

Heyecandan çıldırmış bir halde yanıtını bekledim. **Mesajınız Var** yazısını görünce mesajı hemen aldım:

KAFKA'NIN MÖTOSİKLETİ'nin düzeltilmiş çıkışlarını masamdan alan düşüncesiz her kimse, derhal geri getirme nezaketini gösterebilir LÜTFEN!
Diane

Iyyy... Sonra da hiçbir şey gelmedi.

Öğlen. Allahım, Daniel mesajıma cevap yazmadı. Herhalde sinirlendi. Belki de etekle ilgili söylediklerinde ciddiydi. Allahım, Allahım! Mesaj canavarının hisşına uğradım ve patrona ukalalık ettim.

12:10. Belki de henüz okumamıştır. Onu geri almanın yolunu bir bulabilsem. Birazdan etrafı şöyle bir kolaçan edeyim de Daniel'in odasına girip mesajı silmenin imkânı var mı bir bakayım.

12:15. Oh be! Her şey açığa kavuştu. Pazarlama bölümünden Simon'la bir görüşme yapıyor. Geçerken bana bir bakış attı. Heyyoooo!!! **Mesajınız Var:**

Mesaj: Jones

Eğer ofisin içinde eteğinin varlığını kanıtlamak için gezindiysen şunu söylemeliyim ki, sonuç kesinlikle başarısız. Hiç şüphe yok ki etek şu anda sınırlarımız dahilinde bulunmuyor. Yoksa hastalanıp eve mi gitti?

Cleave

Hemen ardından **Mesajınız Uar** bir daha belirdi:

Mesaj: Jones

Eğer etek gerçekten hastalandıysa, son on iki ay içinde kaç gün hastalık izni kullandığına bak. Bu eteğin ikide birde hastalanıp durması numara yaptığı fikrini uyandırıyor.

Cleave

Hemen cevap yazdım.

Mesaj: Cleave

Elbette ki etek sağlıklı bi şekilde, olması gereken yerde duruyor. Yönetimin bu ısrarlı yaklaşımı çok şaşırtıcı. Etek için duyulan bu büyük endişe, ondan çok yönetimin hasta olduğuna işaret ediyor.

Jones

Hımmm... Sanırım hafif bir cinsel taciz ithamı içeren son kısmı çıkaracağım, çünkü Daniel Cleaver tarafından taciz edilmek çok hoşuma gidiyor.

Kahretsin! Biraz önce Perpetua geçti yanımdan ve omzumun üzerinden ekranımdakileri okumaya kalktı. Çabucak ekranı değiştirmeyi başardım ama yine de yüzüme gözüme bulaştırdım çünkü bu sefer de CV çıktı karşıma.

"Okumayı bitirdiğin zaman haberim olsun, tamam mı?" dedi Perpetua yılışık yılışık. "Senden *faydalanamadığımı* görmek hiç hoşuma gitmez."

Tekrar telefonunun başına döndüğü anda -"Açıkçası şunu merak ediyorum Bay Birkett: Oraya vardığımız anda dördüncü oda diye bahsettiğiniz şeyin mutfak dolabı büyüklüğünde bir

havalandırma odacığı olduğunu göreceğimiz halde neden üç odalı bir eve ısrarla dört odalı diyorsunuz?"- işime döndüm. İş-te gönderdiğim mesaj:

Mesaj: Cleave

Elbette ki etek sağlıklı bi şekilde, olması gereken yerde duruyor. Yönetimin bu ısrarlı yaklaşımı çok şaşırtıcı. Endüstri mahkemeleri, gazeteler vs vs.
Jones

İnanmıyorum. Cevap şöyle:

Mesaj: Jones

Bir diyeceksin Jones, bi değil. İsrarlı, ısrarlı değil. Lütfen hiç olmazsa imlanı düzeltmeye çalış. Dil sabit olmaktan çok, sürekli değişen ve gelişen bir iletişim aracı olsa da (Bkz. Hoenigswald) imla konusunda bilgisayarından yardım alabilirsin.
Cleave

Tam gülünç duruma düştüğüm için kendimi kötü hissedecektim ki, pazarlamadan Simon'la birlikte yanımdan geçen Daniel, tek kaşı yukarıda, eteğime çok seksi bir bakış attı. Şu mesajlaşma işini seviyorum. Yine de imla çalışmak lazım. Ne de olsa dil eğitimi aldık.

6 Ocak Cuma

17:45. Daha mutlu olamazdım. Eteğin varlığına dair mesajlaşmalar akşama dek sürdü. Saygıdeğer patronumun işten kaytar-

dığına inanamıyorum. İkinci patron Perpetua düşünöldüğünde çok tehlikeli bir durumdu çünkü mesajlarla uğraştığımı biliyordu ve köpürmüştü. Mesajlaştığım kişinin asıl patron olması işe bağıllık konusunda çelişkili bir durum oluşturuyor ama birazcık akllı olan herkes böyle eşitlikten uzak bir oyunda sorumluluğun patronun üzerinde olduğunu bilir.

Aldığım son mesaj şöyleydi:

Mesaj: Jones

Önümüzdeki hafta sonu şu bizim rahatsız eteğe bir buket göndermek istiyorum. Lütfen iletişim için gerekli numarayı sen temin et çünkü bilinen sebeplerden dolayı "Jones" adının yazılışının doğruluğundan emin olamıyorum ve bu ismi dosyada boşu boşuna aramış olmaktan korkuyorum.

Cleave

Evveett! Evet! Daniel Cleaver tel. no.mu istiyor. Ben mü-kemmelim. Dayanılmaz bir Seks Tanrıçası'yım. Yaşasın!

8 Ocak Pazar

58.300 kg. (ç. i., felaket iyi ama ne önemi var ki?), alkol 2 (mükemmel), sigara 7, kalori 3100 (kötü).

14:00. Tanrım, neden bu kadar iticiyim? Nasıl oldu da benimle gönöl eğlendiren Daniel'la çıkmak için ölüırken hafta sonu için hiçbir plan yapmamamın sebebinin rahat rahat çalışma isteğı olduğuna inandırabildim kendimi? Gözlerimi psikopatça telefona dikerek ve sürekli bir şeyler yiyerek iğrenç bir şekilde harcadım

iki köca günür. Neden aramadı? Neden? Bende bu kadar kötü olan ne var ki? Arayacak olsaydı mutlaka hafta sonunda arardı. Madem aramayacaktı neden telefon numaramı istedi? Kendimi toparlamalıyım. Jude'u arayıp bu durumdan kurtulmama yardımcı olarak uygun bir kitap isteyeyim; belki doğu dinleri ile ilgili bir kitap.

20:00. Telefon alarmı! Tom'muş, telefonik bir gelişme var mı diye soruyor. Kendine kocakarı demekten tuhaf bir zevk alan Tom, Daniel meselesinde bana büyük destek veriyor. Onun terorisine göre homoseksüeller ve otuzlu yaşlardaki bekâr kadınlar arasında doğal bir bağ varmış çünkü her iki grup da ailelerini hayal kırıklığına uğratar ve toplum tarafından da dışlanırmış. Ne kadar sevimsiz olduğum konusunda kafasını şişirmeme katlanabildi ama önce kahrolası Mark Darcy, sonra da kahrolası Daniel tarafından terslendiğimi söylediğimde pek rahatlatıcı bir laf etti: "Mark Darcy mi? İyi ama o adam şu ünlü insan hakları savunucusu avukat değil mi?"

Hımmm. Evet, öyle ya. Peki benim etrafta sevimsiz olmak takıntısıyla dolaşmak zorunda kalmama hakkım ne olacak?

23:00. Daniel'in araması için çok geç oldu artık. Çok üzgünüm, çok da kırgın.

9 Ocak Pazartesi

58.300 kg., alkol 4, sigara 29, kalori 770 (ç. i. ama ne kıymeti var?)

Ofiste kâbus gibi bir gün geçirdim. Bütün sabah kapıya bakarak Daniel'in gelmesini bekledim. Saat 11:45'te birden irkildim.

Kulak kabartmalı mıydım?

Perpetua telefonun öbür ucundakine haykırdı: “Daniel mı? Croydon’da bir toplantıda. Yarın dönecek.” Telefonu sertçe kapattı ve “Allahım şu salak kızlar da ne çok arıyor!” diye söylendi.

Panikten çıldırmış bir halde Silk Cut’ıma uzandım. Hangi kızlar? Ne yani? Günü öylesine geçirdim, eve gittim ve bir çılgınlık anımda (yo, hayır, bunu yaptığıma inanamıyorum) Daniel’ı arayıp telesekreterine “Selam, ben Jones. Sadece nasıl olduğunu ve söylediğin gibi etek-sağlığı zirvesini gerçekleştirmek için görüşmek isteyip istemediğini merak etmişim,” diyen bir mesaj bıraktım.

Daha ahizeyi yerine koyduğum anda acilen Tom’u aramam gerektiğini düşündüm. Sakin sakin konuşarak her şeyi ona bırakmamı, aynı numarayı birkaç kez arayarak Daniel’ın telesekreterindeki notu silebileceğimiz kod numarasını öğreneceğini söyledi. Tam sonunda gerekli kod numarasını bulduğunu düşündüğü anda Daniel telefonu açtı ve Tom “üzgünüm yanlış numara,” diyeceği yerde elinde ahizceyle öylece durdu. Böylece Daniel o çılgın mesajı dinlemekle kalmayıp bir de bu akşam onu on dört kez arayanın ben olduğumu ve ona ulaştığım anda da telefonu yüzüne kapattığımı zannedecek.

10 Ocak Salı

57.800 kg., alkol 2, sigara 0, kalori 998 (mükemmel, ç. i., bir azızcık kadar saf ve temizim).

Gönderdiğim mesajdan duyduğum utancın verdiği sıkıntıyla czile büzüle girdim ofise. Daniel’dan kopmaya kesin karar ver-

miştim ama dayanılmaz yakışıklı görünüyordu ve yine herkesi güldürüyordu; yelkenleri suya indiriverdim.

Birden **“Mesajınız var”** yazısı belirdi ekranımda.

Mesaj: Jones

Aradığın için teşekkürler.

Cleave

Kalbim yerinden oynadı. O telefon mesajında bir görüşme önerisi vardı. Kim böyle bir mesaj için sadece “teşekkürler” der... biraz düşündükten sonra mesajımı gönderdim.

Mesaj : Cleave

**Lütfen kapa çeneni. Çok meşgulüm, üstelik önemli.
Jones**

Birkaç dakika sonra cevap geldi.

Mesaj: Jones

Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Üzerindeki baskı dayanılmaz olmalı.

Not: O üzerindekiyle göğüslerin çok güzel görünüyor.

Cleave

... Ve işi iyice abarttık. Bütün bir hafta boyunca devam eden mesajlar, onun beni Pazar akşamı için bir yere davet etmesi ve benim bu daveti öle bayıla kabul etmemle sonuçlandı. Biz böyle durmadan mesajlaşırken kafamı kaldırıp ofise şöyle bir baktığımda, acaba işini yapan kimse var mı diye merak ediyorum.

(Sorun bende mi, yoksa Pazar akşamı gerçekten de ilk buluş-

ma için uygunsuz bir zaman mı? Kesinlikle öyle, aynen Cumartesi sabahı ya da Pazartesi öğlen gibi.)

15 Ocak Pazar

57 kg. (mükemmel), alkol 0, sigara 29 (ç. ç. i., hele bir de hepsinin iki saat içinde içildiği düşünülürse), olumsuz düşünceler 942 (yaklaşık dakika başına bir tane), olumsuz düşünceleri saymakla geçen dakikalar 127 (yaklaşık olarak).

18.00. Bütün günü buluşma hazırlıklarıyla geçirmek beni mahvetti. Kadın olmak; çiftçi olmaktan daha kötü - ilaçlanacak ve biçilecek çok fazla ürün var: Bacaklara ağda yapılacak, kol altları tıraş edilecek, kaşlar alınacak, ayaklar sünger taşıyla ovulacak, cilt ölü derilerden arındırılıp nemlendirilecek, siyah noktalar temizlenecek, saç dipleri boyanacak, kirpikler rimellenecek, tırnaklar törpülenecek, selülit masajı yapılacak, karın kasları çalıştırılacak. Bütün bunları çok düzenli bir şekilde yapmak gerek çünkü birkaç günlük bir ihmal bile işe yaramaz bütün kıl ve tüylerin her yerden fışkırması için yeterlidir. Bazen, kendimi doğanın ellerine teslim etsem neye benzerim diye düşünüyorum - baldırlar kıl tüy içinde, kaşlar Dennis Healey'ninkiler gibi, cilt ölü hücrelerle nadas tarlasına dönmüş, siyah noktalar oradan buradan fışkırmış, uzunluktan kırılan tırnaklar Struwelpeter'inkilere dönüşmüş, lenssiz gözler yarasa kadar kör bakıyor, sarkık vücut ortalıkta dolaıyor... Öff. Kızların güvensiz oluşuna şaşmamak gerek.

19.00. Buna inanamıyorum. Son hazırlıkları tamamlamak üzere banyoya doğru ilerlerken telesekreterin ışığının yandığını fark ettim: Daniel'dı.

“Bak Jones, gerçekten çok üzgünüm. Sanırım bu akşamki randevuyu iptal etmek zorundayım. Yarın sabah saat onda bir rapor teslim etmem gerekiyor ve önümde bitirmek zorunda olduğum kırk beş sayfalık bir kâğıt yığını var.”

İnanamıyorum. Ekildim. Bütün gün süren kanlı uğraş, vücudumun tükettiği bütün enerji bir hiç içinmiş. Demek ki hayatı erkeklere göre yaşamamak, kendi kendine yeten güçlü bir kadın olmak gerekiyormuş.

21.00. Ama o üst düzey bir yönetici. Belki de ilk görüşmemizi iş telaşıyla zehir etmek istemedi.

23.00. Yine de bir kez daha aramalıydı. Büyük ihtimalle şu anda dışarıdadır ve benden daha zayıf biriyle birlikte.

05.00. Benim neyim var? Neden yalnızım? Daniel Cleaver’dan nefret ediyorum. Artık onunla hiçbir işim kalmadı. Şişmanlamaya karar verdim.

16 Ocak Pazartesi

58.100 kg (nereden? nasıl? nasıl?), alkol 0, sigara 20, kalori 1500, olumlu düşünce 0.

10.30. Ofis. Daniel hâlâ toplantıdan çıkmadı. Belki de haklı bir gerekçeydi.

13.00. Az önce Daniel’ı öğlen yemeğine çıkarken gördüm. Ne mesaj gönderdi, ne de başka bir şey yaptı. Çok üzgünüm. Alış-verişe çıkıyorum.

23.50. Son günlerde kafayı Jerome adlı uyduruk bir “serbest film yapımcısı”na takan Tom’la birlikte akşam yemeğindeydim. Ona öğlen boyunca toplantıda olan ve ancak 16.30’da “Selam Jones, eteğin nasıl?” diyebilen Daniel’in yaptıklarını anlatıp halimden yakındım. Tom, paranoyak olmaktan vazgeçip her şeyi zamana bırakmam gerektiğini söyledi ama benim derdimle pek ilgilendiğini söyleyemem çünkü seks arzusuyla yanıp tutuşuyor ve hep Jerome’dan bahsetmek istiyordu.

24 Ocak Salı

Cennet gibi bir gün. Daniel 17.30’da Allahın bir lütfu gibi gelip Perpetua’ya kıcını dönerek masamın ucuna oturdu, ajandasını çıkardı ve “Cuma günü boş musun?” diye fısıldadı.

Evet! Evet!

27 Ocak Cuma

59 kg. (ama Ceneviz yemeği), alkol 8, sigara 400 (öyle hissediyorum), kalori 875.

Daniel’in evinin yakınlarındaki küçük bir Ceneviz restoranında muhteşem bir yemek yedim.

Yemekten sonra yolun ortasında dikilirken “Eh... Ben bir taksiye bineyim,” diye saçmaladım. Yavaşça alnımdaki bir tutam saçı geriye itti, clini yüzüme koydu ve dudağıma telaşlı bir öpücük kondurdu. Sonra beni sertçe kendine çekerek buğulu bir sesle “Taksiye ihtiyacın olduğunu sanmıyorum Jones,” dedi.

Evine girer girmez hayvanlar gibi atladık birbirimize: Ayak-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kabılar, ceketler etrafa saçıldı.

“Bence bu etek pek iyi görünmüyor,” diye mırıldandı. “Sanırım biraz yere uzanması gerekiyor.” Fermuarımı çekerken “Bu sadece küçük bir eğlence, tamam mı?” diye fısıldadı. “Sırf bunun için birbirimize bağlanmamıza gerek yok bence.” Sonra işine geri döndü ve fermuarını açmaya devam etti. Bir şişe şarabın neredeyse hepsini ben içmiştim ve sanırım Sharon ve ayrıran gönüllü hovardalara olan takıntımız aklıma gelmeseydi kollarına bırakacaktım kendimi. Fakat öyle olmadı; ayağa fırlayıp eteğimi düzelttim.

“Bu çok saçma,” diye geveledim. “Nasıl hem bana asılıp hem bu kadar korkak ve sorumsuz olabiliyorsun? Birine bağlanmaktan korkan beyinsiz hovardalarla işim yok benim. İyi geceler.”

Harikaydı. Yüzü görülmeye değerdi. Ama şimdi evde yalnızım ve kedere boğulmuş durumdayım. Belki haklı olabilirim ama biliyorum ki bunun karşılığında aldığım ödül, tek başına ölüp bir köpek tarafından yenmek olacak.

ŞUBAT

Sevgililer Günü Katliamı

1 Şubat Çarşamba

57.200 kg., alkol 9, sigara 28 (ama yakında Paskalya orucu için bırakacağım ve şu iğrenç sigara çılgınlığının dumanını üfleyeceğim), kalori 3826.

Daniel faciasından sonra, nafile bir neşeli kalma savaşıyla geçti hafta sonum. Kendimden geçip “Ama onu seviyoom!” diye haykırana kadar “Özgüvenmiş, hıh” diye sayıklayıp durdum kendi kendime. Çok fazla sigara içtim. Hani şu herkesin bildiği Martin Amis karakteri vardır ya, öyle tiryakidir ki sigara içiyorken bile başka bir tane yakmak ister. İşte o benim. Sharon’ı arayıp Bayan Demir Don olmakla övünmek iyi geldi ama Tom’u aradığımda o hemen halimi anlayıp “Zavallı küçüğüm” deyince, zavallılığımıza ağlamamak için zor tuttum kendimi.

“Bak göreceksin,” dedi Tom. “Senin için ölecek. Deli olacak.”

“Hayır olmayacak,” dedim üzgün bir sesle. “Her şeyi mahvettim.”

Pazar günü domuz yağıyla pişirilmiş güzel bir öğlen yemeği için annelere gittim. Una Alcanbury ve Nigel Cole’un karısı Audrey’le gittiği Albufeira’dan bronzlaşmış olarak dönen annem, her zamankinden daha inatçıydı.

Kiliseye gitmiş ve birdenbire papazın gay olduğunu fark etmiş.

Homoseksüellik konusu üzerindeki yorumu şöyleydi: “Bu tamamen tembellik hayatım. Bunlar karşı cinsel ilişkiye girme zahmetine katlanmak istemiyorlar. Şu senin Tom’a baksana. Birazcık akli olsaydı eminim bütün o saçma sapan insanlarla görüşmek yerine seninle çıkıyor olurdu.”

“Anne,” dedim. “Tom bir homoseksüel olduğunu on yaşımdan beri biliyor.”

“Hayatım! Kendine gel! İnsanların bu saçma fikirlere nasıl kapıldığını biliyorsun. Bütün bunlar konuşularak çözümlenebilir.”

“Ne yani, şimdi ben seninle çok ikna edici bir şekilde konuşsam babamı bırakıp Audrey Teyze’yle ilişkiye girer misin?”

“İşte şimdi saçmaladın tatlım.”

“Kesinlikle,” diye katıldı babam. “Audrey Teyzen çaydanlığa benziyor.”

“Aman sen de Colin!” diye tersledi annem. Bu beni çok şaşırttı çünkü babamla hiç kırıcı konuşmazdı.

Kendisini arabamın hiçbir sorunu olmadığı konusunda ikna etmek için büyük uğraş vermeme rağmen babam tuhaf bir şekilde yola çıkmadan önce motoru kontrol etmek için çok ısrar etti. Oysa motor kapağının nasıl açıldığını bile hatırlamamakla arabanın bir sorunu olmaması konusunda ne kadar haklı olduğumu göstermiştim.

Elindeki yağ çubuğunu bir bez parçasına silip yerine yerleştirirken gergin ve sıkıntılı bir sesle “Annende herhangi bir tuhafılık sezdin mi?” diye sordu. Freud’dan biraz haberi olan biri yüzündeki endişeyi görebilirdi, ama ben Freud’dan habersizdim.

“Bronzlaşmış olmasının dışında bir tuhafılık mı?” dedim.

“Şey, evet... bilirsin işte, genel olarak, yani *tavırlarımda*.”

“Homoseksüellikle bu kadar ilgili olması biraz tuhaftı.”

“Yo hayır, Ona takmasının sebebi papazın bu sabahki kıyafeti idi. Açık konuşmak gerekirse fazla şatafatlıydı. Dumfries’in başrahibiyle gittiği Roma gezisinden yeni dönmüştü ve baştan ayağa gül pembesi giymişti. Benim demek istediğim, annende sırada dışı bir şey fark ettin mi?”

Beynimi zorladım. “Doğrusunu söylemek gerekirse hayır, yani sağlıklı, neşeli ve güvenli olmasının dışında bir farklılık yok gibiydi.”

“Hımm,” dedi. “Neyse, hava kararmadan önce yola çıksan iyi olur. Jude’a sevgilerimi ilet. O nasıl?”

Sonra da hadi git dercesine motor kapağına vurdu ama bunu öyle sert yaptı ki, elini kırdığı hissine kapıldım.

Daniel’la ilgili her şeyin Pazartesi hallolacağını zannediyordum ama işe gelmedi. Dün de yoktu. İşe gitmek, birini görmek için bir partiye gidip henüz gelmediğini görmek gibi bir şey oldu. Ancak kıytırık bir diskoda hissedilebilecek seviyeye düşen çalışma hırsım, kariyer umutlarım ve iş ahlakım için üzülyorum. Sonunda Perpetua’dan Daniel’in New York’a gittiğini öğrenebildim. Eminim şu anda Winona adında, benim sahip olmadığım her şeye sahip, silah taşıyan, zayıf bir Amerikalıyla birliktedir.

Her şeyden kötüsü, bu akşam Magda ve Jeremy’nin evine o gösteriş için düzenlenen, evli insanların katıldığı akşam yemeğine gitmek zorundayım. Böyle şeyler kendimi bir sümüklüböcek gibi hissetmeme neden oluyor. Bu yüzden de bu tür toplantılara davet edilmeye pek hevesli olduğum söylenemez. Magda ve Jeremy’yi severim. Bazen onlarda kalıyorum; temiz çarşafları, çeşit çeşit makarnalarla dolu kavanozları bana babamın evinde olmak gibi güzel bir his yaşıyor ama evli arkadaşlarıyla birlikte oldukları zaman kendimi Bayan Harisham gibi hissediyorum.

23.45. Tanrım. Ben, dört evli çift ve Jeremy'nin erkek kardeşi (iş çıkmaz, kırmızı pantolon askıları vardı, hem yüzü de kıpkırmızı. Ayrıca kızlara "kısırak" diyor).

"Eee..." diye haykırdı bana içki hazırlayan Cosmo. "Aşk hayatın nasıl?"

Yo hayır. Bunu neden yapıyorlar? Belki de bu salak evlilik savunucuları sadece kendileri gibi çift olanlarla bir araya geliyor ve bir süre sonra bireylerle nasıl iletişim kurulacağını unutuyordur. Belki de bize üstünlük taslamak ve kendimizi kötü hissetmemizi sağlamak istiyorlar. Ya da seks hayatları öyle monoton ki, bekâr birini görünce "işte keşfedilecek bir dünya" deyip seks hayatımızı en ince ayrıntılarına kadar sorgulayarak farklı zevklere ulaşmanın yolunu arıyorlar.

"Bridget, neden hâlâ evli değilsin?" diye sordu Woney (Fiona'nın bebek dilinde söylenişi, Fiona Jeremy'nin arkadaşı Cosmo'yla evli) dudağını bükerek. Bu arada aslında benimle pek ilgilenmediği gebe karnını okşayıp durmasından anlaşılıyordu.

ÇÜNKÜ SENİN GIBI OLMAK İSTEMİYORUM SENİ ŞİŞKO MOLOZ SLOANEY SÜT İNEĞİ demem gerekiyordu, ya da; **ÇÜNKÜ BEN COSMO'YA YEMEK PIŞIRMEK VE BIRAK HER GECEYİ, BİR GECE BİLE ONUNLA AYNI YATAĞA GİRMEK ZORUNDA KALSAYDIM KAFAMI KOPARIP YERDİM,** veya **ÇÜNKÜ WONEY, VÜCUDUMUN GIYSILERDEN GÖRÜNMEYEN BÖLGELERİ ASLINDA PULLARLA KAPLI.** Ama demedim çünkü tuhaf fakat onu incitmek istemedim. Ve ben basitçe anlatmaya çalışırken Alex diye biri "Eh bilirsiniz, belli bir yaşı geçince..." diyerek söze karıştı.

"Elbette," dedi koca göbeğini döven Cosmo. "... Aklı başında adamların hepsi çoktan kapıldı." Ardından öyle bir güldü ki, gıdısı uzun bir süre sallanmaya devam etti.

Magda yemekte beni bir seks sandviçi oluşturacak şekilde,

Cosmo ve Jeremy'nin sıkıcı kardeşinin arasına oturttu. Yarım litrelik '82 Panillac'ın dörtte üçünü bir yudumda mideye indiren Cosmo "Bir an önce harekete geçip bir koca bulsan iyi edersin," dedi. "Zaman geçiyor."

Bu arada yarım litrelik '82 Panillac'ın neredeyse yarısını da ben içtim bir yudumda ve bu sefer ben onları aşağıladım: "Boşanmayla biten evliliklerin oranı 1/3 müydü yoksa 1/2 mi?"

"Doğru söylüyorum kızım," dedi beni duymazdan gelerek. "Bizim ofis senin gibilerle yani otuzunu aşmış bekâr kızlarla dolu. Fiziksel bir kusurları yok, hoş kızlar ama erkek bulamıyorlar."

"Benim böyle bir sorunum yok," dedim dumanımı havaya savurarak.

"Ooo... Anlatsana," dedi Woney.

Arkasından Cosmo "Eee... Kimmiş bakalım?" diye devam etti.

Jeremy "Yoksa birini mi buldun?" dedi. Bütün gözler bana çevrildi, hepsi şeytani bakışlarla beni izliyordu. Hepsini ağzı açık kalmıştı, salyaları akıyordu.

Ukala bir tavırla "Bu sizi hiç ilgilendirmez," dedim.

Cosmo neşeyle "Demek ki böyle biri yok!" diye haykırdı.

Ardından Woney "Aman Tanrım, saat on bir olmuş! Bakıcıyı unuttuk!" diye bağırdı. Sonra da hepsi birden ayaklanıp gitme hazırlıklarına başladılar.

Ne hissettiğimi çok iyi bilen Magda, "Bütün bu olanlar için üzgünüm tatlım. İyi misin?" diye fısıldadı.

Jeremy'nin kardeşi "Seni bırakmamı ister misin?" dedi ve hemen arkasından geçirdi.

Titrek bir sesle "Aslında ben buradan bir gece kulübüne gideceğim," deyip kendimi sokağa attım. "Bu muhteşem gece için teşekkürler!"

Bir taksiye atladım ve gözyaşlarına boğuldum.

Gece yarısı. Az önce Sharon'ı aradım.

“Demeliydin ki: ‘Eyli değilim çünkü *bekârlığın* tadını çıkarıyorum sizi erken bunamış gösteriş budalası kuş beyinli moronlar. Çünkü yaşamanın birden fazla yolu var. Her dört evden birinde bekâr insanlar yaşıyor. Kraliyet ailesi üyelerinin birçoğu bekâr; yapılan araştırmalar ülkemizdeki genç erkeklerin *kesinlikle evlenilmeyecek* cinsten olduğunu kanıtlıyor ve sonuçta benim gibi kendi hayatını kazanan, bol eğlenceli bir hayat yaşayan ve hiç kimsenin çoraplarını yıkamak zorunda olmayan bir sürü bekâr kız var. Sizin gibi insanlar sırf kıskandıkları için elbirliği edip bize kendimizi aptal gibi hissettirmeye çabalamasaydı çok daha mutlu olurduk.”

“Bekârlar!” diye bağırdım sevinçle. “Yaşasın bekârlar!”

5 Şubat Pazar

Daniel'dan hâlâ bir haber yok. Bütün Pazar'ı benim dışında herhangi biriyle (bir kikirdek olmalı) yatakta ve sevişerek geçirdiğini düşünmeye bile tahammülüm yok. İşin kötü tarafı, gittikçe yaklaşan Sevgililer Günü rezaletine neredeyse bir hafta kaldı. Kesinlikle kimseden kart almayacağım. Bana kart göndermeye ikna edebileceğim biriyle oynaşma fikri eğlenceli gelmişti ama ahlaksızca bir şey olacağını düşünür bunu aklımdan çıkardım. Bu acıya katlanmalıyım.

Hımmim, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Babam için endişelendiğime göre en iyisi gidip annemle babamı göreyim. Böylece kendimi bir koruyucu melek veya azize gibi hissedebilirim.

14.00. Beni rahatlatacak son umudum da alındı elimden. Şefkat amaçlı sürpriz ziyaret için yaptığım cömert öneri, telefonun

öbür ucundaki babamın tuhaf sesi aracılığıyla reddedildi.

“Şey... Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim tatlım. Biraz bekler misin?”

Aptallaştım. Biz gençlerin (evet “gençler” diyorum) kendini bilmezliklerinden biri de, yanlarına gitmeye karar verdiğiniz an ailenizin tüm planlarını iptal edip sizi kucak açarak karşılamalarını bekleme küstahlığı. Sonra döndü. “Bridget, bak çanım, şu anda annem ve benim bazı problemlerimiz var. Seni hafta içi bir gün arasak nasıl olur?”

Problem mi? Ne problemi? Anlatması için babamı ikna etmeye çalıştım ama başaramadım. Neler oluyor? Bütün dünya duygusal bir travma yaşamaya mı mahkûm edildi? Zavallı babam. Bu kadar şeyin üzerine bir de yıkılmış bir yuvanın kadersiz kurbanı mı olacağım şimdi?

6 Şubat Pazartesi

56.300 kg. (oldukça fazla miktarda kilo kaybı - nasıl oldu bilmiyorum), alkol 1 (ç. i.), sigara 9 (ç. i.), kalori 1800 (i.).

Daniel bugün ofise dönüyor. Kendime hakim olup soğukkanlı görünmeli, değerli bir kadın olduğumu ve beni tamamlayacak bir erkeğe, özellikle de ona ihtiyacım olmadığını aklımda tutmalıyım. Onunla mesajlaşmayacağım ve onu asla dikkate almayacağım.

09.30. Daniel hâlâ ortalıkta görünmüyor.

09.35. Hâlâ hiçbir iz yok.

09.44. Allahım. Allahım, belki de aşık olup New York'ta kalmıştır.

09.47. Ya da Las Vegas'a gidip evlenmiştir.

09.50. Bari gidip makyajım ne halde bir bakayım; her an gelebilir.

10.05. Tuvaletten dönerken kalbim pazarlamadan Simon'la birlikte fotokopi makinesinin yanında duran Daniel'ı görmeye zor dayandı. Onu son gördüğümde ben bir yandan ayran gönüllü hovardalara verip verıştırıp bir yandan da eteğimi düzeltmeye çalışırken, o şaşkın şaşkın kanepede yatıyordu. Şimdi ise bir süredir buradan uzak kaldığını belli eden bir hali; taze yüzünün verdiği sağlıklı bir görünümü vardı. Yanından geçerken eteğime keskin bir bakış atıp pis pis sırttı.

10.30. Ekranda **Mesajınız Var** yazısı belirdi. Hemen okumak için mesaja baktım.

Mesaj: Jones

Seni soğuk nevale, seni frijit.

Cleave

Güldüm. Kendimi alamadım. Camla çevrili küçük odasına baktığımda, yüzünde içinin ferahladığını ve benden hoşlandığını belirten bir gülümseme olduğunu gördüm. Ama yine de cevap yazmayacağım.

10.35. Cevap yazmamak kabalık olur gibi geliyor.

10.45. Allahım, sıkıntıdan bunaldım.

10.47. Sadece minik, arkadaşça bir mesaj göndereceğim, iyi ilişkileri tazelemek için.

11.00. Hi ho ha. Daniel'ı biraz korkutmak için Perpetua'nın ağzından yazdım.

Mesaj: Cleave

Sizin hedeflerinize ulaşmaya çalışmak, elemanlarımın zamanını önemsiz mesajlarla boşa harcayan insanlar olmadan da yeterince zor zaten.

Perpetua

P.S. Bridget'ın eteği kendini pek iyi hissetmiyordu, evine gönderdim.

22.00. Daniel ve ben bütün gün birbirimize mesaj gönderdik. Ama hiçbir şey beni onunla yatmaya ikna edemez.

Bu gece anneleri tekrar aradım ama telefona kimse cevap vermedi. Çok garip.

9 Şubat Perşembe

58.100 kg. (ekstra yağlar balina yağı yüzünden herhalde), alkol 4, sigara 12 (ç. i.), kalori 2845 (çok soğuk).

21.00. Hayatımızın, hava koşullarının insafına kaldığını, çalışan veya kültürlü olmak için kendimizi hırpalamaktan vazgeçip sıcak evlerimizde televizyon seyretmemiz gerektiğini hatırlatan büyümlü kış mevsimine bayılıyorum.

Bu, bir hafta içinde üçüncü kez anneleri arayıp cevap alamayışım. Belki de yoğun kar telefonların kesilmesine yol açmıştır. Ben de ümitsizlik içinde telefonu alıp kardeşim Jamie'nin Manchester'daki numarasını çeviriyorum ve onun o bol gürül-

tülü telesekreter notlarından birini dinliyorum: Arkadan su sesi geliyor ve kardeşim sanıki Bill Clinton'mış da, Beyaz Saray'daymış gibi konuşuyor, ardından bir sifon sesi ve zavallı kız arkadaşının kıkırdaması duyuluyor.

21.15. Az önce annemleri telefonun her seferinde yirmi kez çalmasını dinleyerek, arka arkaya üç kez aradım. Sonunda annem telefonu açtı ve garip bir sesle konuşamayacağını ama hafta sonu beni arayacağını söyledi.

11 Şubat Cumartesi

56.750 kg., alköl 4, sigara 18, kalori 1647 (ama alışverişte yakıldı).

Eve biraz önce geldim ve babamın Pazar günü onunla buluşup öğlen yemeği yeyip yiyemeyeceğimi soran mesajını aldım. Neye uğradığımı şaşırdım. Babam benimle öğlen yemeği yemek için pazar günleri tek başına Londra'ya gelmez ki; evde annemle birlikte fırında pişmiş et, ya da somon balığı ve patates yer.

“Sakın arama!” diyordu mesajda. “Yarın mutlaka seni görmeliyim.”

Neler oluyor? Titreyerek bir Silk Cut almaya gittim. Döndüğümde annemin mesajını buldum. O da yarın benimle öğlen yemeği yemeye geliyormuş. Saat bir civarı burada olacakmış ve yanında biraz somon balığı getirecekmiş.

Tekrar Jamie'yi aradım ve yirmi saniye boyunca Bruce Springsteen'in, arkasından da Jamie'nin böğürmesini dinledim: “Bebeğim, ben koşmak için doğdum... ve kaset bitti.”

12 Şubat Pazar

56.750 kg., alkol 5, sigara 23 (şaşırtıcı olduğu söylenemez), kalori 1647.

11.00. Allahım, ikisi de aynı anda gelemes. Bu çok Brian Rixvari. Belki bu öğlen yemeği işi, bizimkilerin pek sevdiği eşek şakalarından biridir. Belki annem elinde çırpınan canlı bir somon balığıyla gelir ve babamı balık yüzünden terk ettiğini söyler. Belki babam birden bir Morris dansçısı¹ gibi giyinmiş bir halde ve bas aşağı sarkarak camın dışında belirir, hızla camdan içeri dalar ve bir koyun mesanesiyle annemin kafasına kafasına vurmaya başlar; ya da sırtına bir bıçak saplanmış halde havalandırma boşluğundan düşerek kafa üstü yere çakılır. Sanırım bütün bunları unutmamı sağlayacak tek şey bir Bloody Mary. Neredeyse öğlen oldu zaten.

12.05. Annem aradı. “Öyleyse o gitsin,” dedi. “O Allahın belası her zamanki gibi kendi bildiğini yapsın.” (Annem hiç küfür etmez. Bazen “kahrolası” veya “körolası” gibi şeyler söyler.) “Ben kendi başımın çaresine bakarım. Greer’e bela okuyan Germaine veya Görünmez Kadın gibi salak salak evi temizlerim.” (Sarhoş olabilir miydi? Böyle bir ihtimal var mıydı? Annem 1952’de, Mavis Enderby’nin 21. doğum gününde yarım litrelik bir elma şarabıyla bayağı bir çakırkeyif olduğu -kimse unutamıyor- günden beri sadece bir kez, bir pazar gecesi bir kadeh şeri içmiştir. “Sarhoş bir kadından daha çirkin bir şey yoktur tatlım.”)

“Anne, yapma lütfen. Bunları öğlen yemeğinde hep birlikte

¹ Morris dansçısı: Özellikle Bir Mayıs’ta bir grup erkek tarafından yapılan eski bir İngiliz halk dansı. (C.N.)

konuşamaz mıyız?” dedim. Sanki *Sleeples in Seattle*¹ filmindeydik de yemeğin sonunda annemle babam el ele tutuşup gülümserken, ben de sırtımda parlak bir çantayla şirin şirin kameraya göz kırpacaktım.

“Bekle de gör,” dedi ümitsizce. “Erkeklerin ne mal olduğunu anlayacaksın.”

“Ama zaten...”

“Ben çıkıyorum hayatım, *sakinleşmek* için dışarı çıkıyorum.”

Babam, saat 2’de elinde özenle katlanmış *Sunday Tëlegraph*’la kapıdaydı. Kanepeye oturur oturmaz yüzü buruştu ve yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

Bir yandan bileğiyle yanağını silmeye çalışırken, hıçkırıklara boğulmuş bir sesle “Una Alconbury ve Audrey Coles’la birlikte Albufeira’ya gittiğinden beri böyle,” dedi. “Oradan döndüğü zaman, ev işlerini yaptığı için ona para ödemem gerektiğini, zaten hayatını bize kölelik ederek geçirdiğini söylemeye başladı.” (Bize kölelik etmek mi? Biliyordum. Hepsi benim suçum. Daha iyi bir insan olabilseydim, annem babamı sevmekten vazgeçmeyecekti.) “Bir süre için yanından taşınmamı istiyor, ve... ve diyor ki...” Sessiz hıçkırıklara kapıldı.

“Ve ne baba?”

“Ben, klitorisin Nigel Cole’un pulkanatlılar familyası koleksiyonundan bir parça olduğunu zannediyordum.”

13 Şubat Pazartesi

57.700 kg., alkol 5, sigara 0 (ruhsal zenginlik sigara ihtiyacını ortadan kaldırıyor -muhteşem bir hamle-), kalori 2845.

¹ *Sleeples in Seattle*: Seattle’deki Uykusuz

Annemlerin sıkıntısı beni üzüyor olsa da, itiraf etmeliyim ki bu üzüntü nün yanında başka bir duygu daha yaşıyorum: Utanç verici ama, üstlendiğim akıl danışmanlığı rolü -bu ismi kendim buldum- çok hoşuma gidiyor. Biri için bir şeyler yapmayalı öy- le uzun zaman oldu ki, bu tpmamen yeni ve etkileyici bir duy- gu. Hayatı mda eksik olan şey buymuş. Evsizlere çorba (ya da Tom'un dediği gibi pesto soslu minik bruschetta) pişiren bir gö-nüllü veya bir öğretmen ol mak, hatta tıp eği timi almak gibi fan- teziler kuruyorum. Ama bir doktorla birli kte olmak daha iyi bir fikir olabilir, hem ruhsal, he m cinsel doyum sağlar. Hatta Lan- cet'in yalnız kalpler sütununa ilan vermeyi bile düşünüyorum. Onun mesajları nı alır, gece muâyene olmak isteyen hastalara toz ol malarını söyler, onun için keçi peynirli suflerler pişirir, altmı- şına geldiğinde annemin yaptığı gibi onu acı bir şekilde terk ederdim.

Allahım, yarın Sevgililer Günü. Neden? Neden? Neden bütün dünya romantizmi yaşamayan insanların kendilerini aptal gibi hissetmelerini sağlamak amacıyla el birliği ediyor? Üstelik romantizmin beş para etmediği herkes tarafından bilinirken; iş- te kraliyet ailesi, işte annem ve babam.

Sevgililer Günü, kesinlikle ahlaki olmaktan çok uzak, tamamen ticari bir girişim. Benim için en sıradan günlerden biri.

14 Şubat Salı

57 kg., alkol 2 (romantik Sevgililer Günü keyfi - tek başıma iki şi- şe Becks, ohh), sigara 12, kalori 1545.

08.00. Aman ne güzel! Sevgililer Günü! Acaba posta gelmiş mi- dir? Belki Daniel bir kart göndermiştir. Ya da gizli bir hayran.

Belki birkaç çiçek veya kalp şeklinde çikolatalar. Gerçekten heyecanlıyım.

Apartman girişinde bir demek çiçek görünce, çılgınca ama kısa süren bir heyecan yaşadım. Daniel! Neşe içinde koşarak aşağıya indim, çiçekleri aldım. O anda alt kattaki dairenin kapısı açıldı ve Vanessa çıktı.

“Ooo... çok güzel görünüyorlar,” dedi kıskanarak. “Kimden gelmiş?”

Karta bakarak utangaç bir edayla “Bilmiyorum,” dedim. “Aaa...” birden neşem söndü. “Bunlar sana.”

“Boşver, bak bu da sana gelmiş.” dedi Vanessa beni avutmaya çalışarak. Gelen bir faturaydı.

İşe giderken cappuccinoyla ay çöreği yemeye karar verdim. Görünüşüm umrumda değil. Kimse beni sevmediğine göre hiçbir önemi yok zaten.

Metrodaki insanlardan hangilerinin Sevgililer Günü karı alıp hangilerinin almadığı hemen anlaşılıyordu. Herkes birbirinin yüzünü inceliyor, kimisi sırtıyor, kimisi de hemen başını çeviriyordu.

Ofise girer girmez Perpetua'nın masasında eşek kadar bir çiçek demeti olduğunu gördüm.

Hanımefendi herkese duyuracak ya; avaz avaz bağırdı: “Hey Bridget! Kaç tane aldın?”

Koltuğuma gömüldüm ve aşağılanmış yeni yetme bir çocuk gibi “Kapa çeneni!” diye homurdandım.

“Hadiiii... Kaç tane?”

Tutup kulağımı çekecek sandım.

“Bu tamamen saçma ve anlamsız bir şey. Ticari bir amaçla insanları sömürüyorlar.”

Perpetua “Zaten almadığını tahmin etmiştim,” diye haykırdı. Daniel'in bizi dinleyip güldüğünü ancak o zaman fark edebildim.

15 Şubat Çarşamba

Beklenmedik bir olay. Tam işe gitmek üzere evden çıkarken, üzerinde “Karamsar Güzel’e” yazan pembe bir kart -büyük ihtimalle geç kalmış bir Sevgililer Günü kartı- gördüm. Birden sokaktaki erkeklerin gözünde karanlık, gizemli, arzulanan bir kadın olabileceğimi ve kartın bana gönderildiğini düşünerek bir anlık bir heyecana kapıldım. Sonra kahrolası sinsi Vanessa’nın saçının siyah olduğunu hatırladım. Hıh.

21.00. Az önce geldim. Kart hâlâ yerinde duruyor.

22.00. Hâlâ orada.

23.00. İnanılmaz. Kart hâlâ orada duruyor. Belki Vanessa daha gelmemiştir.

16 Şubat Perşembe

56.300 kg. (merdivenleri inip çıkmaktan kilo kaybettim) alkol 0 (mükemmel), sigara 5 (mükemmel), kalori 2542 (pek iyi sayılmaz) Sevgililer Günü kartına bakmak için alt kata inme sayısı 18 (psikolojik olarak kötü ama egzersiz olarak çok işe yarıyor).

Kart hâlâ orada. Açıkçası, bu son Milk Tray’i veya son kek dilimini yemeye benziyor. Her ikimiz de onu alamayacak kadar düşünceliyiz.

17 Şubat Cuma

56.300 kg., alkol 1 (ç. i.), sigara 2 (ç. i.), kalori 3241 (kötü ama merdivenlerde yakıldı), kart kontrolü 12 (sinir bozucu).

09.00. Kart hâlâ orada.

21.00. Hâlâ orada.

21.30. Hâlâ orada. Daha fazla dayanamadım. Evinden yayılan yemek kokusu sayesinde Vanessa'nın evde olduğunu anladım ve gidip kapısını çaldım. Kapıyı açtı, elimdeki kartı uzatarak "Sanırım bu sana," dedim.

"Aa, ben sana geldiğini düşünmüştüm," dedi.

"Açalım mı?"

"Tamam." Kartı ona verdim. Kikirdeyerek geri uzattı. Ama ben yine ona verdim. Kızları seviyorum.

"Hadi," dedim. Elindeki bıçakla zarfı açtı. Kart, bir sanat galerisinden alınmışa benziyordu.

Yüzünü buruşturdu.

Kartı uzatarak "Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor," dedi.

Kartta şöyle yazıyordu: "Minik frijitime bir demet anlamsız ticari sömürü saçmalığı."

Acayip bir çılgılık attım.

22.00. Biraz önce Sharon'ı arayıp olanları anlattım. Ucuz bir karta kanmamam ve Daniel'den vazgeçmem gerektiğini söyledi, çünkü iyi bir insan değilmiş ve ondan ne köy ne de kasaba olurmuş.

İkinci bir yorum için Tom'u aradım. Ona Daniel'i aramanın iyi bir fikir olup olmadığını sordum. "Sakın!" diye haykırdı. Bana bir sürü sordu sordu; mesela kartı gönderip benden bir cevap

almayan Daniel'in son birkaç gündür nasıl davrandığını. Nor-malden daha fazla kur yaptığını söyledim. Tom'un önerisi, gelecek haftaya kadar beklemek ve soğuk davranmaya devam et-mekti.

18 Şubat Cumartesi

57.200 kg., alkol 4, sigara 6, kalori 2746, sayısalda doğru tahmin 2 (ç. i.).

Sonunda annemle babamın meselesinin kaynağını anladım. Artık Portekiz tatili sonrası Shirley Valentine tarzında bir senar-yo yazmış, bir gün *Sunday People*'i açtığımda sarıya boyanmış âbartılı saç, leopar derisi kıyafetiyle bir kanepede oturan anne-mi ve yanındaki taşlanmış kot giyen Gonzales adlı adamı, birini sevdiğinizde kırk altı yıllık yaş farkının hiçbir önemi olmadığını açıklarken göreceğimden şüphelenmeye başlamışım.

Bugün annem öğlen yemeğinde benimle Dickens and Jo-nes'taki kafede buluşmak istediğini söyledi ve ona doğrudan başka biriyle görüşüp görüşmediğini sordum.

"Hayır, başka biri yok," dedi melankolik, ihtişamlı gözlerle uzaklara bakarak. O bakışı Prens Diana'dan çaldığından eminim.

"O halde neden babama bu kadar kötü davranıyorsun?" de-dim.

"Hayatım, baban emekli olduğunda, birden otuz beş yılını bu evin işlerini yapmak ve onun çocuklarına bakmak için nefes almaksızın uğraşarak harcadığını fark ettim..."

"Jamie ve ben senin de çocuklarınız," diyerek konuşmasını böldüm. Kırılmışım.

"... ve onun yapması gereken işler bitmişti ama benimkiler

devam ediyordu. Aynen siz küçükken hafta sonlarında hissettiğim gibiydi. Dünyaya bir kez gelirsin. Ben hayatımın geri kalan kısmında biraz değişiklik yapmaya, günlerimi böyle geçirmeye karar verdim.”

Hesabı ödemek için kasaya gittiğimde, bunları yeni baştan düşünmeye, bir feminist olarak olayı annemin tarafından görmeye çalışıyordum. Derken gözüm Avrupai bir deri ceket giymiş, elinde o erkeklerin kullandığı el çantalarından taşıyan, uzun boylu, kibar görünümlü, gri saçlı adama takıldı. Kaşlarını kaldırmış, saatini göstererek kafenin içine bakıyordu. Şöyle bir döndüm ve annemin özür diler gibi bir tavırla, başıyla beni göstererek ağız hareketleriyle “Uzun sürmez,” dediğini gördüm.

Hiçbir şey söylemedim. Hoşçakal deyip ayrıldıktan sonra dönüp peşlerine takıldım. Düşündüklerimin doğru olup olmadığından emin olmak istiyordum. Sonunda annemin gördüğü her bileklerine sıkıp şişelerini ona göstererek ve cilveli cilveli gülererek uzun boylusuyla parfüm reyonunda gezindiğini gördüm.

Eve döndüm. Jamie telesekreterime not bırakmıştı. Hemen onu arayıp olanları anlattım.

“Allah aşkına Bridge,” dedi gülmekten kırılarak. “Seksle öyle kafayı bozmuşsun ki, annemi kilisede görsen rahiple kırıştırdığını sanacaksın. Sevgililer Günü’nde bir şey almadın mı yoksa?”

“Aslında aldım,” dedim ve derin bir iç çektim, bunun üzerine tekrar kahkahalara boğuldu. Sonra da kapatması gerektiğini, Becca’yla parkta Tai Chi yapacaklarını söyledi.

19 Şubat Pazar

56.750 kg. (ç. i. ama üzüntüden olduğu kesin), alkol 2 (ama bugün Pazar), sigara 7, kalori 2100.

Öğlen yemeğinden sonra yanında gördüğüm geç kalmış aşkının hesabını sormak amacıyla annemi aradım.

“Julian’dan bahsediyor olmalısın,” dedi titrek bir sesle.

Aniden ağzından kaçırılmıştı. Annem ve babam hiçbir zaman arkadaşlarından sadece isimleriyle bahsetmezler. Una Alconbury, Audrey Coles, Brian Enderby: “David Ricketts’i biliyorsun tatlım - Anthea Ricketts’la evli, Lifeboat’tan.” Onlar da Mavis Enderby’nin kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmadığını bildikleri için, sanki onları dört yaşından beri çok iyi tanıyormuşum gibi Brian ve Mavis Enderby’i bana 40 dakika boyunca anlatmadan önce hatırlatmalarda bulunmak için yapıyorlar bunu.

Kesinlikle emindim ki bu Julian’a Lifeboat’taki öğlen yemeklerinden birinde rastlanmamıştı; ayrıca Rotary’ye, Lifeboat’a ya da Friends of St. Georges’a üye olan bir karısı yoktu. Anlamıştım ki onunla, babamla aralarında problemler başlamadan önce Portekiz’de tanışmıştı ve belki de artık onun için Julian değil, Julio olmuştu. Anlamıştım ki -kabul etmek gerekiyor- Julio onun babamla arasındaki tek problemdi.

Ona bu sezgilerimi anlattım. İnkâr etti. Hatta önceden düşünü-lüp planlanmış bir hikâye anlattı: Marble Arch Marks & Spencer’da ona çarpıp elindeki Le Creuset yahnisinin ayağına düşmesine neden olduğu için onu Selfridges’a kahve içmeye götürmüş ve böylece kafelerde pekişen, güzel, platonik bir arkadaşlık doğmuş.

Neden insanlar yeni biriyle ilişkileri olduğu için eşlerini terk ettiklerinde başka biri yokmuş gibi davranmanın daha iyi olacağını zannederler? Ne yani, akşamlarını diş fırçalarının konduğu bardaklara bakıp hıçkırıklara boğularak geçiren zavallı eşleri sadece kendilerine daha fazla katlanılamadığı için ayrıldıklarını, onların ise daha iki hafta geçmeden elinde çantayla gezen uzun boylu bir Ömer Şerif benzeriyle tanışma fırsatı yakaladığını zannederlerse daha az acı çekerler diye mi düşünüyorlar? Bu, ger-

çeği söylemek çok daha iyi olacakken hatalarını yalanlarla kapatmaya çalışmaktan farksız.

Bir keresinde, arkadaşım Simon, burnunun sağ tarafından sarı başlı bir sivilce çıktığı için ve öğlen saatinde ceketini kuru temizlemeden alacağını umarak işe yetmişli yıllardan kalma komik bir ceketle gidip sonra da ceketini alamadığı için çok hoşlandığı bir kızla olan randevusunu iptal etmişti.

Kıza da kız kardeşinin çatkapı uğradığını, onu gezdirmek zorunda olduğunu, bir de işe gitmeden önce birkaç kaset izlemesi gerektiğini söylemiş, bunun üzerine kız ona hiç kardeşi olmadığını söylediğini hatırlatıp kasetleri onun evinde izlemesini önermiş ve bu arada kendisinin de ona yemek hazırlayabileceğini söylemişti. Simon, ortada kızın evine götürecek kaset olmadığı için daha bir sürü zincirleme yalan söylemek zorunda kalmıştı. Olay, kızın daha ikinci randevuları olmasına rağmen Simon'ın başka biriyle ilişkiye girdiğini zannedip onu terk etmesi, Simon'ın da yetmişlerden kalma ceketini ve sivilcesiyle baş başa kalıp akşamı kafasını duvarlara vurarak geçirilmesiyle sonuçlanmıştı.

Anneme gerçekten doğruyu söylemediğini anlatmaya çalıştım ama aşkıandan deliye dönmüştü ve gözü hiçbir şey görmüyordu.

“Gerçekten çok şüpheli ve kuruntulu olmuştun hayatım,” dedi. “Julio,” -al işte! Ben dememiş miydin o Julio olmuştur diye!- “sadece arkadaşım. Biraz *nefes almaya* ihtiyacım var.”

Ve sonunda annem babamı Alconburylerin bahçesinin alt tarafında bulunan, onların rahmetli ninelerinin evine taşınmaya zorladı.

21 Şubat Salı

Çok yorgunum. Babam sadece konuşmak için her gece defalarca aramayı alışkanlık haline getirdi.

22 Şubat Çarşamba

57.200 kg., alkol 2, sigara 19, yağlandım (beklenmedik, iğrenç bir gelişme: Daha önce hiç domuz yağının popoda ve kalçalarda derinin altından pörtlediği gerçeğiyle burun buruna gelmemiştim. Yarı tekrar kalori saymaya başlamam gerekiyor.)

Tom kesinlikle çok haklıydı. Son günlerde annem ve babamla uğraşmaktan, babamın yorucu, keşirli telefonlarına cevap vermekten gözüm Daniel Cleaver'ı görmez oldu ve mucize gerçekleşti: Artık hep peşimde dolaşıyor. Ama bugün salaklık yaptım. Sandviç almaya giderken asansöre bindiğimde içeride Daniel ve pazarlamadan Simon da vardı ve şike yaptıkları için tutuklanan futbolculardan bahsediyorlardı ama Daniel'i görünce aklım başımdan gittiği için olacak söylediklerini yanlış anlamıştım. "Senin bu olanlardan haberin var mı Bridget?" dedi Daniel.

"Aa... evet." diye yalan attım söyleyecek bir şeyler düşünürken. "Aslında bence önemsiz bir şey. Bazı insanlara tehlikeli hatıta vahşice görünebilir ama hiçbir yeri tutuşturmayıp kimseye zarar vermedikçe şike yapmanın ne kötülüğü olabilir ki? Niye bu kadar büyütüyorlar anlamıyorum."

Simon bana sanki bir deliymişim gibi baktı, arkasından da Daniel; ve sonra birden katılarak gülmeye başladılar. Daniel, Simon'la birlikte asansörden inene kadar güldü. Tam arkamızdaki kapılar kapanacakken döndü ve "Evlen benimle," dedi. Hımmm.

23 Şubat Perşembe

56.750 kg. (sadece 57 kg.'ın altında kalabilsem ve -yağ içinde- boğulmuş bir ceset gibi inip inip çıkmasam), alkol 2, sigara 17 (dü-

züksme öncesi heyecanı - hoş görülebilir), kalori 775 (yarımdan önce 54 kg.'a içebilmek için son çare).

20.00. Kahrolayım! Mesajlaşma işinde iyice abarttık. Saat altıda son bir gayretle paltomu giyip çıktım. Kullandığım asansör bir alt kata inince durdu ve içeriye Daniel girdi. Oradaydık işte, kaçınılmaz olarak birbirini çeken bir çift mıkknatus gibi güçlü bir manyetik alanın büyüüne kapılmış haldeydik; sadece o ve ben. Sonra birden asansör durdu, hemen birbirimizden uzaklaştık, nefes nefeseydik; ve içeriye o iğrenç bej yağmurluğunun içindeki şişko bedeniyle pazarlamadan Simon girdi. Ben farkında olmadan eteğimi çekiştirince, pis pis sırtarak “Bridget,” dedi, “şike yaparken yakalanmış gibi bir halin var.”

Binadan çıktığımda Daniel peşimden fırlayıp onunla akşam yemeğine çıkıp çıkmayacağımı sordu. Evvet!

Gece yarısı. Off. Kendimi çok yorgun hissediyorum. Bir randevudan önce sanki iş başvurusuna gidiyormuş gibi defalarca prova yapmak pek normal bir şey olmasa gerek. Ya ilişkimiz daha ileriye gider ve Daniel'in o aşırı bilgi yüklü beyni bana artık sıkıcı gelmeye başlarsa diye düşünüyorum. Belki de bana yemek pişirecek, giysilerimi yıkayacak ve her isteğimi kabul edecek daha genç ve akılsız birine âşık olmalıydım. İşten geldiğimden beri bangır bangır müzik eşliğinde ve dilim dışarı çıkmış bir halde step yaptım, yedi dakika boyunca vücudumu sert bir fırçayla kazıdım, evi temizledim, buzdolabını doldurdum, kaşlarımı yoldum, gazetelere ve *Kapsamlı Seks Rehberi*'ne şöyle bir göz gezdirdim, bulaşıkları makineye yerleştirdim ve bacaklarıma ağda yaptım - dışarıda yaptırmak için çok geçti. Şu anda da bir havlunun üzerinde diz çökmüş, bacağımanın arkasına iyice yapışmış bir parça ağdayı çekmeye çalışıyorum ve hiç olmazsa etrafımda

olup bitenler (ilginç olanlar tercihim) hakkında birazcık fikrim olsun diye *Gece Haberleri*'ni izliyordum. Sırtım acıdı, başım ağrıyor, bacaklarım da hem kıpkırmızı hem de yapış yapış.

Aklı başında birine göre Daniel beni doğal halimle de beğenir ama ben top modelleri görmekten ve dergilerdeki kişilik testlerini çözmekten beyni sultanmış *Cosmopolitan* kültürün çocuklarından biriyim ve biliyorum ki doğal halimle kalmak hiç bana göre değil. Ama buna da katlanamıyorum. Randevuyu iptal edeceğim ve akşamı üzerime bir hırka giyip yumurtalı gözleme yiyerek geçireceğim.

25 Şubat Cumartesi

55.400 kg. (mucize: Seksin gerçekten de en iyi egzersiz olduğu kanıtlandı), alkol 0, sigara 0, kalori 200 (sonunda yememenin yolunu buldum: Acıktığın zaman seviş).

18.00. Ne saadet. Bütün günü seks sarhoşluğu içinde, evin içinde gezinerek, bir şeyleri alıp tekrar yerlerine koyarak ve sırtarak geçirdim. Çok güzeldi. Kötü olan sadece iki şey vardı: 1) Daha yeni bitmişti ki, Daniel "Kahretsin, arabayı Citroen garajına bırakacaktım," dedi. 2) Banyoya gitmek için yataktan kalktığımda Daniel külötlü çorabımın bacağımanın arkasına yapışmış olduğunu söyledi.

Ama şimdi pembe bulutların dağılmaya başlamasıyla ben de telaşa kapılmaya başladım. Şimdi ne olacak? Hiçbir plan yapmadık. Birden yine telefon beklediğimi fark ettim. Nasıl oluyor da ilk gece yaşandıktan sonra bile hâlâ insan ilişkinin var olup olmadığını düşünerek işkence çekebiliyor? Kendimi bir sınava girmiş de sonucunu bekliyormuş gibi hissediyorum.

22.00. Allahım, Daniel neden aramıyor? Şimdi biz çıkıyor muyuz, çıkmıyor muyuz? Nasıl oluyor da annem kolayca bir ilişkiden başka bir ilişkiye atlayabiliyor da ben en basit şeyleri bile beceremiyorum? Belki onların jenerasyonu ilişkileri yürütmekte daha başarılıdır. Belki onlar ne yapacağını bilmez ve parañno-yak olmak gibi sorunlarla uğraşmıyorlardır. Belki hayat boyunca insanlara öğütler veren kitaplardan bir tane bile okumamış olmak işe yarıyordur.

26 Şubat Pazar

57.200 kg., alkol 5 (kedere boğuldum), sigara 23 (efkar dağıttım), kalori 3856 (yağların yardımıyla acımı yumuşattım).

Uyanığım, yalnızım ve annemle Julio'nun aynı yatakta olduğunu hayal ediyorum. Anne-babanın veya ikisinden birinin sevişirkenki görüntüsüne katlanamamanın ateşiyle yanıyorum, babam adına üzülüyorum, önümde arzularımın tükenmeyeceği bir otuz yılın daha olmasına seviniyorum (bunda sık sık Joanna Lumley ve Susan Sarandon'u düşünmemin de etkisi yok değil); öte yandan altmışın üzerindeki annem ikinci kez sevişmeye hazırlanırken benim Pazar sabahını yatakta yalnız geçiriyor olmam sonsuz bir kıskançlık duygusu veriyor... Allahım, bunun düşüncesine bile katlanamıyorum.

MART

**Doğum Günü Dolayısıyla Yaşanan
Sinir Bozucu Otuzlu Yaşlar Sendromu**

4 Mart Cumartesi

57.200 kg. (Mart ayına da Şubat'a başladığım kiloda başlayacaksam Şubat boyunca rejim yapmanın ne anlamı var? Kilomu ölçmeyi ve her gün yediklerimi saymayı bırakacağım. Hiç faydası yok.)

Annem öyle bir kadın oldu ki artık onu tanıyamıyorum. Bu sabah ben hâlâ sabahlığımı çıkarmamış bir halde bir taraftan yeni başlayan yarışları izleyip bir taraftan da ayak ırtaklarımı boyarken fırtına gibi evime daldı.

Elindeki çantaları savurarak, "Hayatım şunları birkaç saatliğine burada bırakabilir miyim?" dedi ve yatak odama yöneldi.

Dakikalar sonra merakıma yenilerek ne yaptığına bakmaya gittim. Üzerinde pahalı görünümlü kahverengi bir iç çamaşırı takımıyla aynanın karşısına oturmuş, ağzını da kocaman açmış, kirpiklerine maskara sürüyordu (maskara sürme işlemi sırasında ağzın sonuna kadar açık olması zorunluluğu, doğanın hâlâ açıklanamamış sırlarından biridir).

"Sence de giyinmen gerekmiyor mu hayatım?"

Duru cildi ve pırıl pırıl saçlarıyla muhteşem görünüyordu. Aynada kendi görüntüme ilişti gözüm. Dün gece makyajımı temizlememekle kötü etmişim. Saçımın bir tarafı kafama yapış-

miş, diğer tarafı da boynuzlar oluşturarak dışarıya kıvrılmıştı. Sanki kafamdaki saçların kendilerine ait bir dünyaları var. Gündüzleri son derece uysal davranıyorlar ve çocuklar gibi hoplayıp zıplayarak “Eee... şimdi ne yapıyoruz?” demek için benim uykuya dalmamı bekliyorlar.

“Biliyorsun,” dedi annem göğsüne Givenchy II sürerken. “Yıllardır baban faturalar ve vergilerle uğraştığı için sızlanıp durur - sanki bunu yapmak benim otuz yıl boyunca üstlendiğim temizlik işine yardım etmemekte onu haklı çıkarırmış gibi. Verginin zamanı geçmişti, ben de kendi kendime dedim ki; ‘sat anasını, kendim öderim.’ Tabii ki nereden başlayacağımı, nasıl yapacağımı bilmiyordum; Vergi Dairesi’ni aradım. Telefondaki memur baştan bana çok kaba davrandı. ‘Bayan Jones, ben gerçekten de bunda hiçbir zorluk göremiyorum,’ dedi. Ben de ‘Bakın,’ dedim. ‘Siz paskalya hamurundan çörek yapabiliyor musunuz?’ Derdimi anladı, yapmam gereken her şeyi anlattı ve on beş dakika içinde problemi hallettik. Bugün de beni yemeğe götürüyor. Bir vergi memuru! Düşünebiliyor musun?”

“Ne?” dedim kapıya tutunarak ve kekeleyerek. “Julio ne olacak?”

“Julio’yla ‘arkadaş’ olmam başkalarıyla ‘arkadaş’ olmayacağım anlamına gelmiyor,” dedi tatlı bir sesle. Bunları söylerken, bir taraftan da iki parçadan oluşan sarı elbisesinin içine girmeye çalışıyordu. “Beğendin mi? Yeni aldım. Limon sarısı. Çok güzel değil mi? Neyse benim hemen çıkmam gerekiyor. Onunla biri çeyrek geçe Debenhams Kafe’de buluşacağım.”

O gittikten sonra, paketinden bile çıkarmadan, kaşıkla biraz muesli¹ yedim ve dolaptaki şarap kalıntılarını bitirdim.

¹ Muesli: Hububat ve kurutulmuş meyve karışımından yapılan ve sütle birlikte yenilen kalıvaltı yiyeceği. (C.N.)

Annemin sırrının ne olduğunu biliyorum: Gücünü keşfetti. Babamın üzerinde gücünü kullanabiliyor çünkü babam onu geri istiyor. Julio ve vergi memuru üzerinde de güç sahibi. Herkes onun gücünü hissedebiliyor ve ona sahip olmak istiyor. Bu da onu dayanılmaz kılıyor. Benim yapmam gereken de üzerinde güç sahibi olabileceğim, hükmedebileceğim birini bulmak... Allahım, ben saçıma bile söz geçiremiyorum ki!

Çok kederliyim. Daniel bütün hafta boyunca benimle sohbet edip sıcak davranmasına hatta kur yapmasına rağmen aramızda neler olup bittiğine dair en ufak bir imada bile bulunmadı. Sanki iş arkadaşlarından biriyle yatmak ve her şeyin her zamanki seyrinde devam etmesini beklemek normal bir şeymiş gibi. Eskiden sadece sıkıcı ve bunaltıcı olduğunu düşündüğüm iş dayanılmaz bir işkence haline geldi. Öğlen yemeğinde ortadan her kayboluşunda ya da günün sonunda çıkmadan önce paltosunu her alışında büyük sarsıntılar yaşıyorum: Nereye gidiyor? Kimle? Kimle?

Perpetua bütün işlerini benim üzerime yıkınayı başardı, bütün zamanını Hugo'yla birlikte olacakları Fulham Caddesi'ndeki yarım milyon poundluk daireden bahsetmek için Arabella ya da Piggy'yi arayarak ve telefonda kendi kendine akıl vererek geçiriyor. "Avat. Hayır. Avat. Hayır, *tamamen* aynı fikirdeyim. Asıl soru şu: Kim dördüncü yatak odası için otuz bin papel daha ödemek ister ki?"

Cuma akşamı saat 16:15'te Sharon beni işten aradı. "Yarın Jude ve benimle geliyor musun?"

Daniel ofisten çıkmadan önce hafta sonu için beni bir yerlere davet eder herhalde diye düşünerek panikledim., "Şey..."

Shazzer bir süre sessiz kaldıktan sonra alaycı bir ses tonuyla "Eğer seni bir yere davet etmezse ararsın," deyip kapattı.

17.45'te Daniel'ın paltosunu giydiğini, çıkmak üzere kapıya yöneldiğini gördüm. Yüzümdeki yaralı ifade onu bile utandır-

mış olacak ki, yapmacık bir şekilde gülümsedi, başıyla bilgisayarı işaret etti ve gitti.

Tabii ki ekranımda bir mesajım olduğuna dair bir uyarı vardı. Hemen okudum:

Mesaj: Jones

İyi tatiller. Pip pip.

Cleave

Yıkılmış bir halde telefona uzanıp Sharon'ı aradım.

"Yarın kaçta buluşuyoruz?" diye sordum utana sıkıla.

"Sekiz buçukta, Kafe Range'da. Üzülme, biz seni seviyoruz. Ona benden uzak durmasını söyle. Kahrolası duygusal kaçık!"

02.00. Shazzer ve Jude'la iyi vakit geçirdik. Salak Daniel'i salak kafama takmayacağım artık. Ama şimdi kendimi çok kötü hissediyorum. Aaah...

5 Mart Pazar

08.00. Keşke ölsem. Bir daha asla, hayatımın sonuna kadar asla ağzıma içki koymayacağım.

08.30. Aahhh... Biraz cips ne iyi gelirdi.

11.30. Susuzluktan ölüyorum ama gözümü bile açmamalıyım yoksa kafamın içindeki makineleri ve işçileri uyandırırım.

Öğlen. Müthiş eğlendik ama kafam çok karışık. Daniel'la ilgili öğüt dinledim bir sürü. Önce Jude'la Alçak Richard'ın prob-

lemlerine çözüm aradık çünkü onlar on sekiz aydır birlikteler, oysa biz sadece bir kez düzüştük. Bu yüzden Daniel’la ilgili son havadisleri aktarmadan önce uslu bir şekilde sıramı bekledim. Yargıdan sonra varılan ortak hüküm şuydu: “Orospu çocuğu.”

Jude bize *Clueless* filminde geçen ve “Erkeklerle tanınan süre” diye adlandırılan ilginç şeyi anlattı: Bir kez seviştikten sonra adı hâlâ belli olmayan ilişkilerde erkeklerle beş günlük bir süre tanınmalıymış çünkü erkek milleti için, belirsizlikle geçen bu beş gün (“Bizim yedi gün oldu,” diyerek Jude’un sözünü kestim) bir işkence dönemi değil, ilişkiye başlamadan önce sakın kafayla duygularını tartma dönemiymiş. Jude, Daniel’in işteki konumunu ileri sürerek tedirgin olmasının çok normal olduğunu iddia etti ve ona şans tanımamı, sıcak davranmamı, cilve yapmamı öğütledi. Böylece ona güvendiğimi, hep yanımda olmasına ihtiyaç duymadığımı ve onun bu davranışıyla çileden çıkmadığını gösterebilirmişim.

Jude bunları söyler söylemez Sharon rendelenmiş Parmesan peynirinin üzerine tükürdü ve bir kadınla seviştikten sonra onu iki hafta sonu boyunca aramayarak oyalamanın ve gururunu incitmenin insanlık dışı olduğunu ve asıl yapmam gerekenin, onun hakkında bütün düşündüklerimi Daniel’a anlatmak olduğunu söyledi. Hımmm. Neyse, biraz daha uyuyacağım.

14.00. Alt kattan gazetemi ve bir bardak su almak için başlattığım seferi başarıyla tamamladım. Suyu içerken, kristal bir ırmak gibi kafatasımın içindeki en çok ihtiyaç duyulan bölgelere aktığını hissettim. Emin değilim ama öyle sanıyorum ki içtiğimiz su kafamızın içine gidiyor. Büyük ihtimalle, kan yoluyla ulaşıyor oraya. Alkolün bıraktığı kötü etkiler vücuttaki su kaybından kaynaklandığına göre, belki kılcal damarlarla beyne de su gönderiliyordur.

14.15. Gazetede okuduğum, iki yaşındaki çocukların anaokuluna kayıt alabilmek için bir sınavdan geçmek zorunda olduğunun anlatan haber aklımı başıma getirdi. Saat beşte, vaftiz oğlum Harry'nin doğum günü için verilen çay partisinde olmam gerekiyor.

18.00. Magda'ya gitmek için arabamı Londra'nın yağmurla ıslanmış gri caddelerinde öyle hızlı sürdüm ki, süratten boynum kırılacaktı. "Waterstone's"ta durup doğum günü hediyesi aldım. Eskiden kariyer düşkünü kızlar olan ama bugün çocuk yetiştirme konusunda birbirleriyle yarışan annelerin arasına katılmak için geç kalırım korkusu beni oldukça yıprattı; ayrıca başım da hâlâ feci ağrıyordu. Bir zamanlar eşya-alım satımı komisyonculuğu yapan Magda, Harry'yi olması gerektiğinden daha zeki ve yetenekli göstermek için çocuğun yaşını küçültüyor. Herkesin aldığıнын sekiz katı kadar folik asit ve mineral almaya çalışan Magda'nın hamileliği bile acayıptı. Doğum ise muhteşemdi. Ay-larca herkese normal doğum yapacağını söyleyip durdu ama on dakika sancı çekince dayanamayıp "Çabuk bana ilaç ver seni koca şişko inek!" diye bağırmaya başladı.

Çay faslı kâbus gibiydi: Bir tanesi dört haftalık bir bebek sahibi olmak üzere bir oda dolusu anne ve ben...

Sarah de Lisle, "Canım, çok şeker değil mi?" diye şakıdı, sonra da "AGPAR nasıl geçti?" diye sordu sinsice.

İki dakikada yapılan testlerin neden bu kadar büyütüldüğünü anlamıyorum - bu AGPAR iki dakikada yapmaları gereken bir test. İki yıl önceki bir akşam yemeğinde Magda Harry'nin AGPAR'dan on aldığını söyleyerek bir güzel kasılmış ama rezil olmuştu çünkü diğer misafirlerden biri hemşireydi ve AGPAR testinde en yüksek puanın dokuz olduğunu söylemişti.

Buna rağmen akıllanmayan Magda, bu sefer de oğlunun tu-

valèt alışkanlığı edinmekte bir deha olduğunu iddia ederek diğer annelerin kendi çocukları ve başkalarınıninkilere methiyeler düzmesine yol açtı ve naylon katmanlı bezlerle sımsıkı sarmalanıp emniyet altına alınması gereken iki yaşındaki çocuklar, etrafta minicik donlarıyla dolaşmaya başladılar Ben varmadan on dakika önce, halının üzerinde üç parça kaka görülmüş, bu bokları kimin sıçtığına dair ilk başta kulağa komik gelen ama aslında korkunç çekişmeli bir tartışma başlamıştı. Tartışmayı çocukların donlarının indirilip popolarının kontrol edilmesi izledi, arkasından da hazır donlar indirilmişken, erkek çocukların ve tabii ki babalarının çüklerinin yarışdırılması geldi.

“Yapılacak bir şey yok, bu tamamen kalıtsal. Cosmo’nun bu konuda bir problemi yok değil mi?

Gürültüden beynim çatlayacak zannettim. Sonunda izin isteyerek evime gitmek üzere olay yerinden ayrıldım. Tabii bekâr olduğum için kendimi kutlamayı da unutmadan.

6 Mart Pazartesi

11.00. Ofis. Kendimi tamamen bitmiş tükenmiş hissediyorum. Dün gece elimde votka-tonik kadehim, sardunya kokulu sıcak suyla dolu küvetime uzanmışım ki kapı çaldı. Açmaya gittim ve gelenin gözyaşları içindeki annem olduğunu gördüm. Mutlakta dört dönerek daha da yüksek sesle ağlamaya başlayan annem konuşmak istemediğini söyleyince, sorununun ne olduğuna dair bir fikir yürütmem oldukça uzun zaman aldı ve sonunda babamın, Julio’nun ve vergi memurunun ona olan aşklarının bittiğini ve o bitmez tükenmez cazibesinin kâğıttan yapılmış bir evin bir anda yıkılması gibi aniden yok olduğunu düşündüm. Ama işin aslı öyle değildi. Annemin tek sorunu, “istediği her şe-

ye sahip olma sendromu”ydu.

Ruhsal çöküntüsüne gösterdiğim ilginin artık azalmaya başladığını hissettiği anda, “Kendimi yaz boyunca saz çalan ağustosböceği gibi hissediyorum,” dedi. “Şimdi hayatımın kışını yaşıyorum ve bugünler için kenara koyduğum hiçbir şey yok.”

Ona kendisi için deli olan üç münasip erkeğin, evin yarısının ve her ay alacağı paranın hiçbir şey demek olmadığını hatırlatmayı düşündüm ama dilimi tuttum.

“Kariyer istiyorum,” dedi - bu noktada beynimin iğrenç bir bölümü harekete geçti ve ukalaca bir mutluluk hissettim çünkü benim kariyerim vardı, yani en azından bir işim. Bir sevgilim olmasa da ben koca bir yığın dolusu ot, veya sinek ve ağustosböceği gibi hayvanlar kış aylarında her ne yerse ondan biriktiren bir ağustosböceğiyim.

Sonunda annemi gardrobumun yanına götürerek, giysilerimi inceleyip aşağılamasına ve bana neden Jaeger ve Country Casuals’tan alışveriş yapmam gerektiğini anlatmasına izin verdim ve onu biraz olsun avutmayı başardım. Sonuç öyle başarılıydı ve annem formunu öyle güzel yakaladı ki, Julio’yu arayıp dışarıda bir şeyler içmek için buluşmaya ikna etmeyi bile becerdi.

Annem çıktığında saat onu geçmişti; ben de Tom’u arayıp Daniel’in bütün hafta sonu boyunca hiç aramadığına dair korkunç haberi verdim ve Jude’la Sharon’ın birbirine tamamen zıt öğütleri hakkındaki düşüncesini sordum. Tom ikisini de dinlememem, flört etmemem, nutuk çekmemem, sadece ulaşılmaz, umursamaz bir buz kraliçesi olmam gerektiğini söyledi.

Ona göre bütün erkekler, kendilerini altlarındaki ve üstlerindeki kadınlarla birlikte bir merdivenin üzerinde gibi görürlermiş. Bir kadın eğer erkeğin “altında”ysa (onunla yatmak istiyor veya peşinden koşuyorsa) erkek o kadının etrafındaki erkeklerden biri olmak istemezmiş. Bu düşünce tarzı beni çok fazla ra-

hatsız ediyor ama Tom salaklaşmamamı ve eğer Daniel'ı seviyorsa ve kalbini kazanmayı istiyorsa, onu görmezden gelmem ve ona karşı alabildiğince uzak ve soğuk durmak gerektiğini söyledi.

Sonunda gece yarısı, kafam karışmış bir halde yattım ama gece boyunca babamın telefonlarıyla tam üç kez uyandım.

“Seni seven biri olduğunda; kalbinin üzeri bir battaniyeyle örtülüymüş gibi oluyor,” dedi, “ve o battaniye alındığında...” Konuşmayı bırakıp ağlamaya başladı. Ona göre “işler yoluna girene kadar” kalacağı, Alconburylerin bahçesindeki, ninelerinden kalma evden arıyordu.

Birden her şeyin tersine döndüğünü, annemle babamın bana bakması gerekirken benim onlara baktığımı ve bunun anormal ve yanlış bir şey olduğunu fark ettim. Ben o kadar yaşlı değilim ki!

6 Mart Pazartesi

56.300 kg. (ç.i. -*rejim yapmanın durmadan tartılmak olmadığını öğrendim.*)

Erkeğin kalbine giden yolun, güzellikten, seksten veya karakterden değil, ona karşı ilgisiz görünebilmekten geçtiğini ısrarla iddia edebilirim.

İşte bütün gün Daniel denen harifle hiç ilgilenmedim ve çok meşgulmüş gibi göründüm. Mesaj sinyali bütün gün yanıp durdu ama ben büyük bir baskı altındaki çok önemli ve nefes kesen biriymişim gibi iç çekerek saçımı bir o yana bir bu yana savurup durdum. Günün sonunda da bir okulun kimya laboratuvarında gerçekleşen bir mucizeyi (fosfor, turnasol veya onun gibi bir

şeyle yapılan deneyi) keşfeder gibi birdenbire mesaj sinyalinı gördüm. Daniel gün boyunca beni izleyip imalı bakışlar fırlattı. Sonunda Pepertua bir ara dışarı çıkınca masama doğru yürümeye başladı, tam önümde durdu ve “Jones, seni muhteşem yarattık, neden beni görmezden geliyorsun?” diye mırıldandı.

Bir anlık duygu ve coşku seliyle Tom, Jude ve Shazzer’ın birbiriyle alakasız teorilerini yumurtlayacaktım ki şans yüzüme güldü ve telefonum çaldı. Ona üzgün olduğumu belirten bir şekilde baktım ve telefonu açtım. Bu arada koşar adımlarla Perpetua daldı içeriye. “Aa, Daniel! Şimdi...” diye böğürerek geçerken poposuyla masamın üzerindeki kâğıt yığınının çarpıtı, sonra da onu yanımdan alıp götürdü ama bu işime yaradı çünkü arayan Tom’du. Bana buz kraliçesini oynamaya devam etmem gerektiğini hatırlattı ve kendimi güçsüz hissettiğimde tekrarlamam için bir mantra verdi: “Uzak dur ulaşılmaz buz kraliçesi, uzak dur ulaşılmaz buz kraliçesi”

7 Mart Salı

59.200 kg. mı, 59 kg mı yoksa 59.500 kg. mı? alkol 0, sigara 20, kalori 1500, kazı-kazan 6 (kötü).

09.00. Nasıl oldu da gece yarısından beri 1.500 kg. aldım? Yataırken 59.200 kg. dım, saat 04.00’da 59 kg., kalkışımda 59.500 kg. Uyurken kilo *kaybetmeyi* anlayabilirim -buharlaşıabilir ya da tuvalete aktarılabilir- ama yattığın yerde kilo *almak* nasıl bir şeydir? Yiyecekler bir araya geldiğinde kimyasal bir reaksiyona uğrayıp ağır, yoğun ve katı yağlara dönüşüyor olabilir mi? Şişmanlamış gibi görünmüyorum. ‘89 kotumun fermuarını değilse bile düğmesini kapatabiliyorum. Belki de vücudum küçülüyordur

ama yoğunluğu artıyordu. Bu vücut geliştirmeye uğraşan kadınlarda oluyor ve beni hasta ediyor. “Yediğin her şeyi dürüstçe yaz ve diyetle bağlı kalıp kalmadığını gör” diyen Jude’u arayacağım ve diyetin başarısızlıkla sonuçlandığını söyleyeceğim. İşte listem:

Kahvaltı: Çörek (Scarsdale Diyeti’ndeki “bir tost’ta ufak çaplı bir değişiklik); Mars Bar (Scarsdale Diyeti’ndeki “yarım greyfurt”ta ufak çaplı bir değişiklik.

Ara öğün: İki muz, iki armut (Scarsdale’in “havuç”larına dayanamadığım fakat aynı zamanda açlıktan ölmek üzere olduğum için F planını uyguladım. Bir kutu portakal suyu (anti-selülit, Taze Besin Diyeti).

Öğlen: Patates (Scarsdale Vejeteryan Diyeti) ve yulaf ezmesi (Ot Diyeti - çörek ve Mars Bar [ufak bir sapma] dışında sabah ve arada yediklerimin hepsi alkalik olduğundan, bu nişastalı şeyleri yemek iyi oldu).

Akşam: Dört bardak şarap, balık ve cips (Scarsdale Diyeti ve Ot Diyeti - protein); bir tiramisu; nane (ışedim).

Şunu fark ettim ki, canının istediğini yeyip onu bir diyetle uyarlamak çok kolay ve aslında diyetler birbirine karıştırılmak için değil, kurallarına uymak için vardır. Şu çikolatalı ayçöreğini yer yemez benim de yapacağım bu olacak.

14 Mart Salı

Felaket! Büyük felaket! Tom’un buz kraliçesi taktığını uygulayarak ulaştığım başarı öyle başımı döndürdü ki, iyice abartıp Jude’un taktığını uygulamaya, Daniel’i ona güvendiğime, bana

ihtiyacı olduğunda yanında olacağıma ve nedensiz yere onu terk etmeyeceğime inandırmak için tekrar onunla mesajlaşmaya başladım.

Buz kraliçesi ve *Erkekler Mars'tan, Kadınlar Venüs'ten* yaklaşımları bir ara öyle başarılı olmuştu ki, bu sabah Daniel kahve makinesini geçerek bana doğru yaklaştı ve "Gelecek hafta sonu Prag'a gelir misin?" dedi.

"Ne? Şey, hi hi hi, bu hafta sonundan sonraki hafta sonundan mı bahsediyorsun?"

"Eveet, gelecek hafta sonu," dedi yüreklendirici, biraz da korumacı bir edayla; bana İngilizce konuşmayı öğretiyormuş gibi bir hali vardı.

Sarhoşluk içinde buz kraliçesini bir anda unutup "Aaah! Evet, memnuniyetle!" dedim.

Arkasından gelip öğlen yemeğini köşedeki yerde yemek isteyip istemediğimi sordu. Kimse bir şeyden şüphelenmesin diye binanın dışında buluşmaya karar verdik. Her şey gizli saklı ve acayip heyecan vericiydi; tabii Pub'a doğru yürürken "Dinle Bridge, gerçekten çok üzgünüm ama bir hata yaptım." diyene kadar.

"Neden? Ne?" dedim ve daha bunu söylerken annemi hatırlayıp acaba "Efendim?" mi demeliydim diye düşündüm.

"Gelecek hafta sonu Prag'a gidemem. Sana böyle bir şey teklif ederken aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum. Belki bunu başka bir zaman yaparız."

Kafamın içinde bir siren uğuldamaya; ve ortasında Sharon'ın kafasının bulunduğu, üzerinde "AŞAĞILIK, AŞAĞILIK" diye bir yazının gidip geldiği neon ışıklı büyük bir tabela yanıp yanıp sönmeye başladı.

Öfke dolu bakışlarımı yüzüne dikip kaldırımın ortasında öylece kalakaldım.

"Ne oldu?" dedi zevke gelmiş bir halde.

"Çok sıkıldım senden!" dedim öfkeyle. "Daha eteğimi çıkarmaya çalıştığın zaman birine bağlanmaktan korkan aşağılık tırsıklarla işim olmadığını açıkça belirtmiştim. Seninle flört etmeye devam etmek büyük aptallıktı. Benimle yat, sonra bir telefon bile etme, bir de üstüne hiçbir şey olmamış gibi davran. Bana Prag'a gitmeyi sırf istediğin zaman benimle yatacağından emin olmak için mi teklif ettin? Sanki bir çeşit merdivenin farklı basamakları üzerindeymişiz gibi."

"Merdiven mi?" dedi Daniel. "Ne merdiveni?"

"Kapa çeneni!" diye çıkıştım ters ters. "Saatin saatine uymuyor. Ya benimle birlikte ol ve bana doğru düzgün davran, ya da beni kendi halime bırak. Söylediğim gibi korkaklarla ilgilenmiyorum."

"Bu hafta senin neyin var? Önce Hitler Gençliği'nin buzdan bakireleri gibi beni görmezden geliyorsun, sonra bir aşk kediciğine dönüşüp bilgisayarın üzerinden 'yatağıma gel' değilse bile 'gel' diyen gözlerle beni süzüyorsun, şimdi de birdenbire Jeremy Paxman'a dönüşüyorsun."

David Attenborough'ın belgesellerindeki kavga etmek üzere olan Afrikalı hayvanlar gibi olduğumuz yere mıhlанmış halde birbirimize baktık. Sonra Daniel birden topuğunun üzerinde döndü ve beni sokak ortasında şaşkın ve sersem bir halde öylece bırakarak Pub'a doğru uzaklaştı. Ofise döndüm, tuvalete dalıp kapıyı kilitledim ve oturup deli gibi kapıya bakıp durdum. Allahım!

17:00. Ha ha ha. Harika hissediyorum. Kendimi seviyorum. İş çıkışı Sharon, Jude ve Tom'la Café Rouge'da buluşarak olağanüstü durum zirve toplantılarımızdan birini gerçekleştirdik. Daniel'la ilgili gelişmelerden hepsi memnundu çünkü her biri onun tavsiyesine uyduğumu düşünüyordu. Ayrıca Jude, radyoda, ya-

pılan bir araştırmaya göre iki binli yıllara girildiğinde her üç kişiden birinin bekâr olacağını duymuştu ve bu bizim zavallı hilkat garibeleri olmadığını kanıtlıyordu. Shazzer gürültülü bir kahkaha patlattı ve "Üçte bir mi? Onda dokuz demek daha uygun," dedi. Ona göre erkekler -sözü meclisten dışarıymış (Tom)- feci derecede geri kalmışlarmış ve yakında kadınlar sırf seks için onları alıp beslemeye başlayacaklarmış; büyük ihtimalle artık ev halkından da sayılmayacaklarmış çünkü kadınlar onlara kulübelerde bakacaklarmış. Neyse, sonuçta kendimi çok güçlü hissediyorum. Bu harika. Biraz da Susan Faludi'nin *Blacklash*'ını okusam daha iyi olacak.

05:00. Allahım, Daniel'ı düşündüğümde çok mutsuz oluyorum. Onu seviyorum.

15 Mart Çarşamba

57.200 kg, alkol 5 (utanç verici: Şeytan sidiği), sigara 14 (Şeytan otu, doğum günümde bırakacağım), kalori 1795.

Off... Çok bezgin bir şekilde uyandım. Her şeyden kötüsü, doğum gününe sadece iki hafta kaldı. O gün geldiğinde, benim dışımda herkes ukala evlilere dönüşüp zırt pırt çocuk peydahlarken, köşeyi dönüp yüz binlerce pound biriktirip yatırımlar yaparken benim bir yılı daha amaçsız ve sevgilisiz, çarpık ilişkiler ve profesyonelce bir monotonluk içinde kariyer yaparak geçirdiğim gerçeğiyle yüz yüze geleceğim.

Son günlerde ayna karşısında yüzümü inceleyip duruyorum; yeni kırışıkların *Merhaba!*larıyla karşılaşınca da çileden çıkıyorum; çaresizlik içinde herkesin yaşını öğrenmeye çalışıp örnek

alacak birilerini arıyorum (Jane Seym ur kırk ikisinde!) ve "otuzlu yaşlara geldiğinde bir gün hiç uyarılmadan, aniden üzerine yağlı ve kırış kırış bir elbise geçirdiğini, koluna bir alışveriş çantası taktığını, sa ına perma yaptırdığını ve yüzünün o biçim   kt ğ n  fark edersin" korkusuyla savaşıyorum. Joanna Lumley ve Susan Sarandon üzerinde yoğunlaşmaya çalışsam daha iyi olacak galiba.

Ayrıca doğum günümü nasıl kutlayacağım konusunda endişeliyim. Evimin küçük oluşu ve hesap bakiyem bir parti vermem olasılığını ortadan kaldırıyor. Belki akşam yemeğinden oluşan küçük bir parti verebilirim ama o zaman da doğum günümü kölelik ederek geçirmiş olurum ve geldikleri andan itibaren bütün misafirlerden nefret ederim. Hep birlikte dışarıda yemek yenilebilir ama o zaman da sırf ben doğum günümü kutlayacağım diye bencilce davranıp herkesin aptal bir gece için bir sürü para harcamasına sebep olduğum için kendimi suçlu hissedirim; hepsinin hesabını ödeyecek kadar param da yok. Allahım! Ne yapacağım peki? Keşe normal insanlar gibi doğmak yerine İsa gibi -aynı olmasa da benzer bir şekilde- birden ortaya  ıksaydım da doğum günümü kutlamak zorunda kalmasaydım.

İki bin yıldır dünyanın her yerindeki birçok insanın onun doğum gününü kutlama zahmetine girişmesine sebep olduğu için muhtemelen duyduğu utançtan dolayı İsa'ya sempati duyuyorum.

Gece yarısı. Aklıma doğum günüyle ilgili çok iyi bir fikir geldi. Herkesi kokteyl ve belki de Manhattan içmek için eve davet edeğim ve onlara bir yüksek sosyete mensubu gibi hizmet edeğim; eğer arkasından yemeğe çıkmak isterlerse hep birlikte  ıkırız. Yalnız Manhattan'ın ne olduğu konusunda pek kesin bir fikre sahip değilim. Olsun, bir kokteyl kitabı alabilirim. Aslında almasam da olur.

16 Mart Perşembe

57.650 kg, alkol 2, sigara 3 (çok iyi), kalori 2140 (ama çoğu meyve), parti için davetli listesi hazırlamakla geçirilen dakikalar 237 (kötü).

Ben	Shazzer
Jude	Alçak Richard
Tom	Jerome (ıyyy)
~~Michael~~	
Magda	Jeremy
Simon	
Rebecca	Martin
Woney	Cosmo
Joanna	
Daniel?	Perpetua? (höğğğ) ve Hugo?

Yo hayır. Hayır, hayır. Ne edeceğim ben?

17 Mart Cuma

Az önce Tom'u aradım; akıllıca konuştu ve "Bu senin doğum günün, sadece ve sadece kendi istediğin insanları davet etmelisin," dedi. Ben de sadece aşağıdakileri davet edeceğim:

Shazzer
Jude
Tom
Magda ve Jeremy
ve yemeği kendim hazırlayacağım.

Planımı anlatmak için Tom'u bir daha aradım ve "Ya Jerome?" dedi.

"Ne?"

"Jerome?"

"Ama demiştik ki; sadece kendi..." diye başlamıştım ki "istediğim" kelimesini kullanırsam, Tom'un katlanılmaz, ukala erkek arkadaşını istemediğim ya da ondan hoşlanmadığım anlamının çıkacağını fark ettim ve cümlemi yarıda kestim.

"Aaa!" dedim kırdığım potu toparlamaya çalışarak. "Senin Jerome'u mu diyorsun? Jerome, senin küçük budalan; o *tabii ki* davetli ama Jude'un Alçak Richard'ını ve Woney'i davet etmek doğru olur mu dersin? Woney daha geçen hafta beni doğum gününe çağırmıştı."

"Haberi bile olmaz."

Kimlerin geleceğini Jude'a söylediğimde "Öoo demek eşlerimizi de getiriyoruz," dedi. Bu, Alçak Richard'ın da partiye katılacağı anlamına geliyordu. Ayrıca bu durumda liste altı kişiyle de kalmıyor çünkü artık Michael'ı da çağırmak zorundayım. Neyse, sanırım dokuz kişi fena olmaz. Ya da on. Idare eder.

Arkasından Sharon aradı. "Burnumu sokmuş olmak istemem ama az önce Rebecca'yı gördüm ve senin doğum gününe gelip gelmeyeceğini sordum, acayip bozuldu."

Yo, hayır. Rebecca ve Martin'i de davet etmek zorundayım şimdi. Ama bu Joanna'yı da davet etmem gerektiği anlamına geliyor. Yemeği kendi ellerimle hazırlayacağımı da söylemiş bulundum şimdi dışarıda yiyelim desem hem aptallık hem de kabalık etmiş olurum.

Hay Allah! Az önce eve geldim ve Woney'in hafif kırgın bir sesle telesekreterime bıraktığı notla karşılaştım.

"Cosmo ve ben bu yıl doğum gününde ne yapacağını merak ettik. Bizi arar mısın?"

Galiba doğum günümü on altı kişi için yemek hazırlayarak geçireceğim.

18 Mart Cumartesi

56.750 kg, alkol 4 (sıkıldım artık), sigara 23 (çoğu iki saat içinde içildi, çok kötü), kalori 3827 (iğrenç).

14:00. Hıh, tam da ihtiyacım olan şeydi. Annem evimi bastı; geçen haftaki Bütün Yaz Saz Çalıp Şarkı Söyleyen Ağustosböceği hikâyesini tamamen unutmuş gibiydi.

"Aman Allahım!" dedi nefes nefese dairemin içine süzülüp mutfağa doğru yol alırken. "Hayatım kötü bir hafta mı geçirdin yoksa başka bir şey mi oldu? Berbat görünüyorsun; hatta doksan yaşındaymış gibi görünüyorsun. Her neyse, bil bakalım ne oldu!" Elinde çaydanlıkla bana döndü ve göz kapaklarını zarıfça aşağı indirdi, sonra da Bonnie Langford'ın tap-dance'a başlamadan önce yaptığı gibi ısıltılı gözlerle yukarıya baktı.

"Ne?" diye homurdandım.

"Ben artık bir TV sunucusuyum."

Alışverişe çıkıyorum.

19 Mart Pazar

56.300 kg, alkol 3, sigara 10, kalori 2465 (ama çoğu çikolata).

Heyyooo! Doğum gününe dair olumlu bir bakış açısı: Biraz önce Jude'la son günlerde okuduğu, ilkel kültürlerdeki dini bayram ve törenler üzerine yapılmış bir kitap hakkında konuştuk.

Artık mutlu ve huzurluyum.

Evimin on dokuz kişiyi ağırlamak için küçük olduğu, burada o kadar insan için yemek pişirilemeyeceği ve en doğru şeyin süslenip püslenip altın bir kredi kartı olan bir seks tanrıçası tarafından lüks bir restoranta götürülmek olduğu düşüncesinin yüzeysel ve yanlış olduğunu fark ettim. Bunun yerine arkadaşlarımla büyük, sıcacık bir Afrika ya da Türk ailesi olduğunu farz edeceğim.

Bizim kültürümüz dış görünüşe, yaşa ve statüye çok fazla önem veriyor. Asıl önemli olan sevgi. Bu on dokuz kişinin her biri benim arkadaşım ve evime beni yargılamak için değil, doğum günümü basit ve samimi bir akşam yemeğiyle kutlamak için geliyorlar. Onlar için shepherd's pie¹ pişireceğim - İngiliz ey yemeği. Üçüncü Dünya Ülkeleri stilinde, etnik, sıcak ve muhteşem bir aile partisi olacak.

20 Mart Pazartesi

57.200 kg, alkol 4 (havaya girmek için), sigara 27 (ama bırakmadan önceki son günüm), kalori 2455.

Shepherd's pie'a hoş bir hava katmak için kömürde pişmiş Belçika Frenk Salatası, Rokford ve kızarmış Chorizo ile servis yapmaya karar verdim (hiç denememiştim ama kolay olacağından eminim); arkasından da Grand Marnier sullesini ikram edeceğim. Doğum günümün gelmesini ipe çekiyorum. Usta bir aşçı ve iyi bir ev sahibesi olduğumu düşünmelerini istiyorum.

¹ Shepherd's Pie: Pişmiş et ve patatesleri tepsiye dizip fırına vererek hazırlanan bir yemek. (C.N.)

21 Mart Salı: Doğum günü

57.200 kg, alkol 9*, sigara 42*, kalori 4295. (*Sınırı doğum gününde aşmayacağım da ne zaman aşacağım?)

18:30. Devam edemeyeceğim. Az önce mutfak zemininin kıyma ve patates püresi dolu tabaklarla kaplı olduğunu unutarak, ayağımdaki yeni siyah süet ayakkabılarla patates püresi dolu bir tencerenin içine daldım. Saat 18:30 oldu bile, Cullens'a gidip Grand Marnier suflesi için gereken malzemeleri ve diğer unuttuğum şeyleri almalıyım. Aman Allahım! Birden gebelik önleyici jelin küvetin kenarında kalmış olabileceğini hatırladım. Ayrıca sincap şeklindeki salak saklama kaplarını ve Jamie'nin gönderdiği, üzerinde küçük kuzu resimleri olan ve "Mutlu Yıllar! Bil bakalım hangisi sensin?", içinde de "Tepenin arkasındaki!" yazan kartı da saklamalıyım. İyyy.

Program:

18:30. Alışverişe gitme.

18:45. Malzemelerin bir kısmını unutarak geri dönme.

18:45-7. Shepherd's pie'i hazırlayıp fırına verme (Allahım, umarım güzel olur.)

19:00-04. Grand Marnier'ı hazırlama (Sanırım tadına bakacağım. Eee ne de olsa doğum günüm.)

19:05-10. Mmm... Grand Marnier nefis. Pasaklı diye dilden dile dolışmamak için tabakları, çatal, bıçak ve kaşıkları kontrol edip özenli bir şekilde masaya dizme. Ah, pecete almalıyım (servis peçetesi mi demeliydim? Hangisinin kullanıldığını hiçbir zaman öğrenemedim.)

19:10-20. Ortallığı toplama ve mobilyaları duvara yanaştırma.

19:20-30. Şu" kızarmış chorizo" denen şeyi hazırlama.

Her şeyi hallettikten sonra hazırlanmam için yarım saat zaman kalıyor, bu yüzden paniğe gerek yok. Bir sigara içmeliyim. Ayy!
Saat yediye çeyrek var. Nasıl oldu bu? Ayyy!

19:15. Alışverişten döndüm ve tereyağı almayı unuttuğumu fark ettim.

19:35. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Shepherd's pie hâlâ parçalar halinde, ayrı kaplarda ve mutfağın zemininde duruyor ve ben hâlâ saçımı yıkamadım.

19:40. Aman Allahım! Sütü ararken poşeti markette unuttuğumu fark ettim. Yumurtalar da onun içindeydi. Bu demektir ki... Allahım, zeytinyağı da o poşettedir... yani şu kızarmış bilmem neli salatayı yapamıyorum.

19:40. Hımm. En iyisi bir bardak şampanyayla banyoya girip sonra da hazırlanmak. En azından kendim hazırlanırsam herkes buradayken yemek hazırlamaya devam edebilirim ve belki Tom'u eksik malzemeleri almak için dışarı çıkmaya ikna edebilirim.

19:55. Ay, kapı çalıyor. Saçım ıslak, üzerimde de sadece sutyen ve külot var. Pie yerlerde dolaşıyor. Birden misafirlerden nefret ettim. İki gündür köle gibi uğraşmak zorunda kaldım ve şimdi hepsi birden yiyecek arayan guguk kuşları gibi içeriye dalecekler. Kapıyı açıp "Siktir olun gidin!" diye bağırarak istiyorum.

02:00. Çok duygulandım. Kapıyı çalan, ellerinde bir şişe şampanyayla gelen Magda, Tom, Shazzer ve Jude'du. Acele edip ha-

zırılanmamı söylediler. Ben saçımı kurutup giyindiğimde mutlaka temizleyip shepherd's pie'ı atmışlardı. Sonra öğrendim ki Magda 192'de büyük bir masa ayırtmış ve herkese benim eve gelmek yerine oraya gitmelerini söylemiş; herkes hediyeleriyle orada bizi bekliyormuş ve bana yemek ısmarlayacaklarmış. Magda dedi ki, Grand Marnier suflesi ve kızarmış bilmem neli salatanın bir şeye benzemeyeceğine dair tuhaf bir hisse kapılmışlar. Arkadaşlarımı seviyorum; her durumda tuhaf sarıklı Türklerin geniş ailelerinden daha iyidirler.

Evet, gelecek yıl Yeni Yıl Kararları'na şunları da ekleyeceğim:

Yapılacak: Bu kadar evhamlı olup her şeyi gözümde büyütmekten vazgeçeceğim.

Yapılmayacak: Daniel Cleaver'la yatmayacağım, hatta onu hiç umursamayacağım.

NİSAN

İrade Gücü

2 Nisan Pazar

57.650 kg, alkol 0 (olağanüstü), sigara 0, kalori 2250.

Bir makalede merhum Kenneth'in merhum karısı Kathleen Tynan'ın güçlü bir "irade"ye sahip olduğunu ve yazılarını özenle giyinmiş bir halde odanın ortasındaki masaya oturup beyaz şarabını yudumlayarak yazdığını okumuştum. Kathleen Tynan, Perpetua için baskıya hazırladığı bir şeyi geciktirdiğinde üzerindeki elbiseleriyle, korku içinde yorganın altında kıvrılmaz, sigaraları birbirine eklemez, soğuk *sakiyi* kafasına dikmez, bir isterik gibi makyaj yapmazdı. Kathleen Tynan, Daniel Cleaver'ın erkek arkadaşı olmadığı halde canı çektiğinde kendisiyle yatmasına izin vermezdi. İçkiyle kendinden geçip sarhoş da olmazdı. Kathleen Tynan gibi olmak istiyorum (tabii onun gibi ölü olmak istemiyorum.)

Son günlerde işler kontrolden çıkmaya yüz tuttuğunda "irade" kelimesini tekrarlayıp duruyorum ve kendimi beyaz keten elbiseler içinde, üzerinde çiçekler olan bir masaya oturmuş olarak hayal ediyorum. "İrade." Altı gündür sigara içmiyorum. Daniel hiç umurumda değilmiş gibi davranıyorum, üç haftadır

onunla mesajlaşmıyorum, oynamıyorum, yatmıyorum. Son bir hafta boyunca üç birim alkol tükettim, o da geceyi benimle geçirmenin bir deniz salyangozu, bir midye ya da başka bir deniz yumuşakçasıyla birlikte yemeğe çıkmaktan farksız olduğunu söyleyip dırdır eden Tom'un çenesini kapatmak içindi.

Benim bedenim bir tapınak. Acaba yatma vaktim gelmiş midir? Yok yok, saat daha 20:30. İrade. Ah! Telefon.

21:00. Arayan babamdı, bir robot gibi tuhaf ve kederli bir sesle konuşuyordu.

"Bridget, hemen BBC 1'i aç."

Kanalı değiştirdim ve dehşet içinde donakaldım. Anne ve Nick'in şovunun fragmanı vardı ve kanepede, Anne ile Nick'in arasında sanki Katie Bloody Bloy'muş gibi o biçim giyinip süslenmiş annem duruyordu.

"Nick," dedi Anne hoş bir edayla.

"... ve şimdi Bahar Dönemi Programımızı tanıtıyoruz!" dedi Nick. "Ani Bekâr, birçok kadının içine düştüğü bir ikilem. Anne..."

"Ve TV ekranlarına ilk çıkışını bizimle gerçekleştiren yeni sunucumuz 'Ani Bekâr Pam Jones.'"

Anne konuşurken annemin etrafını saran baklava şeklindeki çerçeve gittikçe büyüyerek ve Anne ile Nick'i geri planda bırakarak ekrana doğru yaklaştı, böylece annemin elindeki mikrofonu ürkek bir kadının burnuna burnuna sokmaya çalıştığı görüntü daha da netleşti.

"İntihar etmeyi düşündünüz mü?" diye gürledi annem.

Ürkek kadın "Evet," dedi ve gözyaşlarına boğuldu. O anda görüntü dondu ve küçülerek hızla ekranın köşesindeki yerini aldı; tekrar kanepede oturan Nick ve Anne'in kasvetli görüntüsüyle karşı karşıyaydık.

Babam kahrolmuştı. Annem televizyon sunuculuğu yapacağından ona bahsetmemişti bile. Sanırım bu olanları hazmedemiyor; annemin ileri yaş krizine girdiğine, hata yaptığını çoktan fark ettiğine fakat geri dönmek istediğini söylemeye çok utandığına iyiden iyiye inandırmış kendini.

Aslında ben de hazmedemiyorum. Böyle durumlarda kendinizi istediğiniz senaryoya inandırıp bir çocuk kadar mutlu ve huzurlu olabilirsiniz ama eski eşiniz artık sizinle evli olmaması sayesinde yeni bir kariyer fırsatı yakalayıp televizyonunuzun ekranında bitivermediği sürece. Baba, bu olanların hiç ümit kalmadığı anlamına gelmediğine, annemin kendi birleşmeleriyle programa ilginç bir son getirmeyi planlıyor olabileceğine ikna etmeye çalıştım fakat işe yaramadı. Zavallı babacığım. Julio ve Vergi Dairesi'ndeki adam hakkında en ufak bir şey bildiğini zannetmiyorum. Yarın gelip benimle güzel bir cumartesi akşamı yemeği yemek ve Pazar sabahı birlikte yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sordum, bana iyi olduğunu söyledi. Alconburyler Cumartesi gecesi eski İngiliz usulü bir yemek veriyorlarmış.

4 Nisan Salı

Karar verdim, devamlı işe geç kalmaktan kurtulmak için zamanımı iyi kullanmaya çalışacağım.

07:00. Kilo ölçme.

07:03. Kilo aldığımı görmenin yarattığı moral bozukluğuyla yatağa geri dönme. Uyumak ve kalkmak arasında bir karar verememe. Daniel'i düşünme.

07:30. Açlığın yol açtığı sancılara dayanamayıp yataktan kalkma, greylfurt suyu içsem mi diye düşünme. Çikolatalı ay çöreği ısıtma.

07:35 - 07:50- Camdan dışarıyı seyretme.

07:55. Gardırobu açıp elbiseleri seyretme.

08:00. Gömlek seçme. Siyah likra mini eteği bulmaya çalışma.

Eteği ararken alttaki giysileri dağıtma. Çekmecelere, yatak odasındaki sandalyenin arkasına, ütüleneceklerin ve yıkacakların bulunduğu sepetlere bakma. Yer yarılmış, içine girmiş! Sakinleşmek için bir sigara içme.

08:20. Kuru cilde selülit önleyici kese yapma ve duş alma.

08:35. İç çamaşırı seçimine başlama. Çamaşır krizi demek, sadece beyaz, pamuklu ve büyük külotların kullanılabilir olması demek. Düşüncesi bile çok itici; işe giderken giyilecek olsa da, psikolojik hasar sebebi. Tekrar ütülenecek çamaşırların bulunduğu sepete gitme ve oldukça küçük, siyah, dantelli külotlu bulma –dantelleri batıyor ama o kocaman anne külotu kâbusundan daha iyidir.

08:45. Siyah *opak* çorap bulma işine girişme. Birinci çorap kaçık, delik de bileğin oldukça üzerinde. İkinci çorabı giyme, arkasından kaçmış olduğunu görme ve çöpe atma. Birden likra mini eteği en son Daniel’la birlikte eve döndüğümde giydiğimi hatırlama ve oturma odasına gidip, sonunda eteği kanepenin minderleri arasında bulma.

08:55. Tekrar çorap operasyonuna dönme. Üçüncü çorabın topuğu delik ama kaçığın yukarı tırmanacağını söylemek hiç zor değil. Ütülenecek giysilere bakma ve son siyah opak çorabı tüylenmiş ve düğüm olmuş halde bulma, düğümü çözüp tüylerden kurtarma.

09:05. Çorabı ve eteği giyip gömleği ütülemeye başlama.

09:10. Birden saçımın iğrenç bir şekilde kuruyor olduğunu fark etme. Saç fırçasını arama, çantada bulma. Saçı kurutma. Olmuyor. Bitki spreyi sıkma ve bir daha kurutma.

09:40. Ütüye geri dönme ve gömleğin önünde inatçı bir leke olduğunu keşfetme. Diğer gömleklerin hepsi kirli. Zaman için

endişelenme. Lekeyi çıkarmaya çalışırken gömleği baştan aşağı ıslatma, ütüyle kurutma.

09:55. Çok geç kaldım. Umutsuzluk içinde sigara içme ve sakinleşmek için beş dakika tatil broşürü okuma.

10:00. Çantayı arama ve bulamama. Posta kutusunda işe yarar bir şey var mı diye bakmaya karar verme.

10:07. Sadece ödeme ile ilgili bir mektup. Ne aradığımı hatırlamaya çalışma, hatırlayıp tekrar çantayı aramaya başlama.

10:15. Geç kalmakta abarttım. Birden çantayı saç fırçası ararken gördüğümü hatırlama ama bir türlü bulamama. Sonunda gardıroptan çıkan giysilerin arasında çantayı bulma. Giysileri gardıroba koyma, ceketini giyme, evden çıkmaya hazırlanma, anahtarları bulamama ve öfke içinde evin her yerinde arama.

10:25. Anahtarları çantanın içinde bulma, saç fırçasını unuttuğunu fark etme.

10:35. Evden çıkma.

Uyanma ile evden çıkma arasında geçen üç saat otuz beş dakika çok uzun bir süre. Artık uyanır uyanmaz yataktan kalkmam ve bir ara bütün çamaşırları elden geçirmem gerekiyor. Gazeteyi açtığımda, Amerika'da cinayetten suçlu bulunan bir mahkûmun, yetkililerin onun hareketlerini izlemeleri için kalçasına bir mikroçip yerleştirmelerine razı olduğunu okudum. Kendi kalçamda benzer bir mikroçipin bulunması fikri -özellikle sabah saatleri düşünüldüğünde- beni dehşete düşürdü.

5 Nisan Çarşamba

6.750 kg, alkol 5 (Jude'un suçu), sigara 2 (herkesin başına gelebilir – tekrar başladığım anlamına gelmiyor), kalori 1765, kazı-kazan 2.

Jude'a şu irade meselesinden bahsettim, o da son zamanlarda Zen'le ilgili bir kitap okuduğunu anlattı. Dedi ki, Zen hayatımızdaki her şeye uyarlanabiliyormuş -Zen ve alışveriş sanatı, Zen ve ev satın alma sanatı vs.- Bütün mesele kendini zorlayıp işleri güçleştirmek yerine her şeyi Akış'a bırakmakmış. Bir problemimiz olduğunda ya da işler kötü gittiğinde sinirlenip kendimizi harap etmek yerine gevşeyip kendimizi akışa bırakmalıymışız; her şey düzelirmiş. Elimizdeki anahtarla bir kilidi açamadığımızda öfkelenip kilidi zorlarsak daha kötü olurmuş ama anahtarı çıkarıp üzerine biraz dudak parlatıcısı sürünce sorun ortadan kalkarmış, bize düşen kendimizi akışa bırakmak ve "Evreka" demek olurmuş, Zen de böyle bir şeymiş ama bunlardan Sharon'a bahsetmemeliymişim çünkü o Zen'in boktan bir şey olduğunu düşünüyormuş.

6 Nisan Perşembe

Akış'la ilgili biraz daha konuşmak için Jude'la buluşmaya gittim ve sessiz bir köşede yemek yiyen, koyu renkli ve hareli gözlü tanıdık bir sima çarpı gözüme: Magda'nın Jeremy'si. Önce el salladım ama beni görünce yüzünde beliren dehşet dolu ifadeyi görünce hemen ona eşlik edenin kim olduğuna baktım: a) Magda değildi, b) Otuz yaşında bile değildi, c) Whistles'da iki kez denediğim fakat çok pahalı olduğu için çıkarmak zorunda kaldığım takımın aynısını giymişti. Pis orospu.

Jeremy'nin eski, yakın ve sürekli bir arkadaşlığımız olduğunu gösteren fakat aynı zamanda bu arkadaşlığı öpücükler ve derin bir muhabbetle ortaya dökmek için uygun bir zaman olmadığını ima eden kısa ve çabuk bir "Merhaba, şimdi değil!" bakışıyla paçayı kurtarmaya çalışacağını anlamıştım. Ben de buna

uyacaktım ama sonra düşündüm ki biz Magda'yla kardeştik! Eğer Magda'nın kocasının benim kıyafetimin içindeki o işe yaramaz sürtükle yemek yiyor olmasında utanmasını gerektirecek bir şey yoksa beni onunla tanıştırdı.

Masasının yanından geçmek üzere yolumu değiştirdim, o anda sürtükle derin bir sohbete dalmış gibi yaptı, tam yanlarından geçerken bakışlarını kaldırıp "İş yemeği," demek istercesine resmi ve güvenli bir ifadeyle gülümsedi. Ben de ona "Sakın gözüme gözükeyim deme!" diyen bir bakış fırlattım.

Ama şimdi ne yapmalıyım? Allahım! Magda'ya söylemeli miyim yoksa söylememeli miyim? Onu arayıp her şeyin yolunda olup olmadığını mı sorayım yoksa Jeremy'yi arayıp bunu ona mı sormalıyım? Ya da Jeremy'yi arayıp benim kıyafetimi giyen o cadalozu bırakmazsa her şeyi Magda'ya anlatmakla tehdit mi edeyim? Yoksa kendi işime mi bakayım?

Zen'i, Kathleen Tynan'ı ve iradeyi hatırlayınca *Yogacise* dersinde öğrendiğim gibi güneşe bir selam gönderdim ve Akış gelece kadar gevşemeye ve dedikodunun hızla yayılan bir zehir olduğunu düşünerek bundan kimseye bahsetmemeye karar verdim. Magda'yi sık sık arayacağım ve bir terslik olursa -kadınlık içgüdüsüyle bunu hissedecek ve bana anlatacaktır- yanında olacağım. Akış'a göre de eğer gerekirse ona gördüklerimi anlatacağım. Zorlamayla hiçbir şey olmaz, her şey akışta. Zen ve yaşama sanatı. Zen. Akış. Hımmm, iyi ama Jeremy ve işe yaramaz sürtüğü yakalamam Akış'm değilse neyin sayesinde oldu? O zaman bu ne anlama geliyor?

11 Nisan Salı

55.800 kg, alkol 0, sigara 0, kazı-kazan 9 (buna dur demeli).

Magda ve Jeremy arasında her şey normal görünüyor, belki de gerçekten bir iş yemeğiydi. Belki de şu Zen ve Akış denen şeyler işe yarıyor çünkü hiç şüphe yok ki gevşeyip olayları gidişatına bırakmakla en doğru şeyi yaptım. *Kafka'nın Motosikleti*'nin yayımlanması sebebiyle önümüzdeki hafta Ivy'de verilecek bir kokteyle davet edildim. Edebiyat dünyasından insanların katılacağı bu partiden korkmak, yol boyunca endişe duymak, eve sarhoş ve gergin dönmek yerine, az önce okuduğum dergideki yazıda dendiği gibi sosyal ilişkiler kurmaktaki yeteneklerimi geliştirip gerekli güveni kazanarak "Ben Partilerin Kadınıyım" edasıyla gitmeye karar verdim partiye.

Açıkçası *New Yorker*'dan Tina Brown bu konuda çok başarılı, yani o gruptan bu gruba süzülerek, "Tanrım! Hayatım boyunca hiç kimseyi gördüğüme bu kadar sevinmemiştim!" diyen ses tonuyla "Martin Amis, Nelson Mandela, Richard Gere!" diye haykırarak ve vıdı vıdı konuşup sonra da "Ben biraz dolaşayım! Hoşça kalın!" diyerek bu partilerden yüzünün akıyla ayrılmak konusunda. Keşke Tina Brown gibi olabilseydim, ama onun kadar çalışkan olmamak koşuluyla.

Makalede bir sürü faydalı ipucu var. Mesela bir partide kimseyle iki dakikadan fazla konuşmamalısınız. Vakit olduğunda hemen "Sanırım biraz dolaşsak iyi olacak. Tanıştığımıza sevindim," diyerek sıvışmak gerekiyor. Birine ne iş yaptığını sorduğumuzda "Cenaze işleri görevlisiyim," ya da "Çocukları destekleme derneğinde çalışıyorum," gibi bir cevap alır ve söyleyecek bir şey bulamazsanız, "Mesleğini seviyor musun?" diye sorabilirsiniz. Birilerini tanıştırtırken, konuşabilecekleri bir şeyler olsun diye onlarla ilgili bir iki detay eklemeyi unutmayın. Örneğin "Bu John, Yeni Zelandalı ve rüzgâr sörfü yapmaktan hoşlanıyor," ya da "Gina bir paraşütçü ve bir teknede yaşıyor," diyebilirsiniz.

En önemlisi, bir partiye giderken kesinlikle belirgin bir amacınız olmalı. Bu "gevezelik etmek" bile olabilir ya da yeni insanlarla tanışmak, kariyerinizi yükseltmek, özel biriyle arkadaşlık kurmak gibi amaçlar edinebilirsiniz. Hiç olmazsa "sadece körkütük olmamak" amacının neden işe yaramadığını anlayabilirsiniz.

17 Nisan Pazartesi

56.300 kg, alkol 0 (çok iyi), sigara 0 (çok iyi), kazı-kazan 5 (ama 2 pound kazandım, bu yüzden toplam kazı-kazan masrafı sadece 3 pound.)

Kafka'nın Motosikleti yarın. Şimdi birkaç amaç belirleyeceğim ama önce reklamları izleyip Jude'u arayacağım.

1- Körkütük olmamak.

2- Gevezelik edecek birileriyle tanışmak.

Neyse, daha sonra birkaç tane daha düşünürüm.

23:00. İşte!

3- Makalede bahsedilen iletişim becerisini geliştirmek.

~~4- Dainel'in güçlü iradeli olduğuma inanıp benimle tekrar beraber olmak istemesini sağlamak. Hayır.~~

~~4- Seks tanrısıyla tanışıp yatmak.~~

4- Yayın dünyasından ilginç insanlarla tanışmak hatta yeni bir kariyer oluşturmak için farklı mesleklerdeki insanlarla tanışmak.

Allahım, bu partiye gitmek beni korkutuyor. Gitmek istemiyorum. Ben evde kalıp elimde bir şişe şarapla *Doğu Yukasındaki*ler'i seyretmek istiyorum.

18 Nisan Salı

57.200 kg, alkol 7 (Aman Tanrım!), sigara 30, kalori (aklıma bile getirmek istemiyorum), kazı-kazan 1 (mükemmel).

Birbiriyle tanıştıracak kimseyi göremeyince parti kötü başladı. Kendime bir içki aldım ve *Telegraph*'tan James'la konuşan Perpetua'yı gördüm. Hemen eyleme geçmek amacıyla, kendimden emin bir edayla Perpetua'ya yaklaştım fakat o, "James, Bridget Northamptonshirelidir ve bir jimnastikçidir," (yakında tekrar jimnastiğe başlayacağım) demek yerine konuşmaya devam etti -tahmin ettiğiniz gibi iki dakika sınırını tanımayarak- ve beni görmezden geldi.

Bok gibi ortada kalmıştım ki, pazarlama bölümünden Simon'ı gördüm. Hiç Perpetua'nın sohbetine katılmaya niyetlenmemiş gibi yaparak kurnazca bir manevrayla Tind Brown'ın usulünce "Simon Barnett!" diye seslenmek üzere Simon'a doğru yöneldim. Tam ona ulaşmıştım ki, Julian Barnes'la konuştuğunu fark ettim. "Simon Barnett! Julian Barnes!"ı yeteri kadar neşeli bir edayla ve gerekli ses *tonuyla* söyleyemeyeceğime karar verene kadar bir süre olduğum yerde kaldım, tam sezdirmeden uzaklaşmaya başlamıştım ki Simon sinirli -ne komiktir ki fotokopi makinesinin başında sizden kurtulmaya çalışırken bile kullanmadığı kadar sinirli- bir ses *tonuyla* "Bir şey mi istedin Bridget?" dedi.

"Aa... Evet!" dedim panik içinde isteyebileceğim ne olabilir diye düşünürken. "Şey..."

"Evet?" Simon ve Julian Barnes hâlâ konuşmamı bekliyordu.

"Tuvaletin nerede olduğunu biliyor musunuz?" dedim birden. Kahretsin! Kahretsin! Neden söyledim bunu? Julian Barnes'ın ince fakat çekici dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yayıldığını gördüm.

"Aaa... Sanırım şuradaymış. Neyse, teşekkürler," dedim ve yanlarından ayrıldım. Kapıyı geçer geçmez kendimi duvara attım, biraz nefes almaya çalıştım ve "güçlü ol, iradeni kullan" diyip durdum. Hiç iyi gitmiyordu.

Büyük bir arzuyla merdivenlere baktım. Eve gidip, geceliğini giyip, televizyonun karşısına geçme düşüncesi dayanılmaz derecede cazip gelmeye başlamıştı fakat "parti amaçları" mı düşününce, derin bir nefes aldım, "irade" diye mırıldandım ve kapıyı geçerek tekrar partiye daldım. Perpetua hâlâ kapının yanındaydı ve korkunç arkadaşları Piggy ve Arabella'yla konuşuyordu.

"Aaa... Bridget," dedi bardağını uzatarak. "Galiba içki alacaksınız. Bize de getirir misin?" Üç bardak şarap ve bir bardak armut şarabıyla yanlarına döndüğümde muhabbet koyuydu.

"Bunun bir rezalet olduğunu söylemek zorundayım. Bugünde ve bu çağda bir sürü insan, edebiyatımızın en büyük eserlerini -Austen, Eliot, Dickens, Shakespeare vs.- sadece televizyonda gördüğü kadar biliyor."

"Ya, evet. Çok saçma. Ne ayıp."

"Kesinlikle. *Noël's House Party* ve *Saklambaç*¹ arasında zap yaparken gördükleri şeyin Austen veya Eliot olduğunu zannediyorlar."

"*Saklambaç* cumartesi günleri," dedim.

"Efendim?" dedi Perpetua.

"Cumartesi. *Saklambaç* cumartesi günleri, yediyi çeyrek gece, *Gladyatörler*'den sonra."

Yan gözle Arabella ve Piggy'ye bakıp sırtarak "Ecc?..." dedi Perpetua.

¹ *Blind Date*, *Saklambaç* cöpcattan yarışma programının orijinalı. (C.N.)

"O büyük edebi eserlerin uyarlamaları cumartesi geceleri gösterilmiyor."

Piggy "Aaa...Mark'a bakın," diye söze karıştı.

Gözleri parıldayan Arabella, "Aman Allahım, evet o," dedi. "Karısından ayrılmıştı değil mi?"

"Demek istiyorum ki, zaten edebi eserlerin uyarlamaları yayınlanırken diğer kanallarda *Saklımbaç* gibi güzel programlar yayınlanmıyor, bu yüzden o sırada kimsenin diğer kanallarda gezindiğini zannetmiyorum."

Perpetua küçümseyen bir edayla "Ne? Sence *Saklımbaç* iyi bir program mı?" dedi.

"Evet, bence çok iyi."

"Senin *Middlemarch*'ın sabun markası değil de bir kitap olduğundan haberin var mı Bridget?"

Böyle davrandığı zaman Perpetua'dan nefret ediyorum. Aptal osuruk torbası.

"Ya? Oysa ben bir sabun ya da şampuan olduğunu zannediyordum," dedim bir avuç dolusu galeta alıp ağzıma tıkıştırırken. Başımı kaldırdığımda, dibimde koyu renk saçlı bir adamın durduğunu gördüm.

"Merhaba Bridget," dedi. Galetalar neredeyse açık kalan ağzımdan dışarı dökülüyordu. Karşımdaki Mark Darcy'ydi ama üzerinde Frank Bough stili baklava desenli kazağı yoktu.

Telaşlanmamaya çalışarak dolu ağzımla "Merhaba," dedim. Sonra makaleyi anımsayarak Perpetua'ya döndüm.

"Mark, Perpetua..." diye başladım ve öylece kalakaldım. Ne söyleyecektim? Perpetua çok şişmandır ve zamanını beni sinir ederek geçirir mi? Yoksa Mark çok zengindir ve eskiden çok kötü bir karısı vardı mı?

"Evet?" dedi Mark.

"... benim patronumdur, yakında Fulham Caddesi üzerinde

bir ev alıyor ve Mark," dedim sıkıntı içinde Perpetua'ya dönerek, "ünlü bir insan hakları avukatıdır."

"Ah, merhaba Mark. *Tabii ki* sizi tanıyorum," dedi Perpetua sanki kendisi *Fawlty Towers*'daki Prunella Scales'mış da Mark da Edinburgh Dükü'ymüş gibi.

Arabella da gözlerini kocaman açıp muhtemelen güzel göründüğünü zannettiği bir şekilde kırpıştırarak "Selam Mark!" dedi. "Seni çok uzun süreden beri görmüyorum. Nasılsın?"

Perpetua "Biz de şimdi farklı kültür seviyelerinden bahsediyorduk. Bridget, *Saklambaç*'ın ekranda belirttiği anın Othello'nun 'fırlat at ruhumu cennetten' monoloğuyla aynı güzellikte olduğunu düşünenlerden," diye haykırdı gülmekten kaılarak.

"Ah, o halde Bridget tam bir post-modernist," dedi Mark Darcy ve "Bu Natasha," diye devam etti yanındaki uzun, zayıf ve çekici kadını göstererek. "Natasha da bir avukattır."

O anda benimle dalga geçiyor olduğu hissine kapıldım. Alçak herif, küstah!

"Şunu söylemeliyim ki," dedi Natasha bilmiş bilmiş sırtarak. "Bence insanlar bu eserleri izlemeden önce kitaplarını okuduklarını ispatlamaya mecbur edilmelidir."

"Ah, *kesinlikle* aynı fikirdeyim," dedi Perpetua koca bir kahkaha daha patlatarak. "Bence mükemmel bir fikir!"

Onun Mark Darcy ve Natasha ile çok iyi anlaşacağını görebiliyordum.

Arabella "Dünya Kupası'nı dinlemek isteyenlerden de *Turandot*'u dinlediklerini ispatlamalarını istemeliler!" diye öttü.

Mark'ın Natasha'sı, sohbetin yanlış yönde ilerlemesinden endişe duymuş gibi birden "Aslında başka açılardan hakıldığında, 'kültürümüzün demokratize olması' *güzel bir şey*," dedi.

"Bay Blobby hariç; o, daha doğar doğmaz delik deşik ediliyordu," dedi Perpetua. Ben isteksizce Perpetua'nın poposuna ba-

kıp "Ne kadar da kocaman," diye düşünürken, Mark Darcy'yi de aynı şeyi yaparken yakaladım.

Bir Oxbridge münazara grubundaymış gibi rahatsız bir şekilde kıpırdanan Natasha, "Fakat benim en çok *bozulduğum*: Her yeni jenerasyonun, bir şekilde dünyayı yeniden yaratabileceğini zanneden bu küstahça bireyciliği," dedi.

Mark kibarca "İyi ama bunu gerçekten başarıyorlar," dedi.

Natasha savunmaya geçerek, "Evet ama demek istiyorum ki, o açıdan bakarsan..." diye devam etti.

"Ne açısı?" diye kesti Mark Darcy. "Bu bir açı değil, bu mükemmel bir nokta."

"Hayır, hayır. Üzgünüm ama *kasıtlı* olarak aptalca konuşuyorsun," dedi Natasha yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde. "Ben vizyonun yeniden yapılandırma yoluyla tazelenmesi gibi olağan bir şeyden bahsetmiyorum. Kültürel değerlere yapılan *saygısızlıktan* bahsediyorum."

Mark Darcy birden patlayıp kahkahalara boğulacakmış gibi baktı.

"Benim anlatmak istediğim, ahlaki olarak görelî bir açıdan bakarsan, *Saklambaç* kendi türünde mükemmeldir," dedi Natasha kırılgan bakışlarını bana doğru çevirerek.

"Öyle bakmıyorum, ben *Saklambaç*'ı gerçekten beğeniyorum," dedim. "Yalnızca o aptal kelime oyunları ve seksi imalarla dolu cevapları okumak yerine kendi cevaplarını kendilerinin vermelerinin daha iyi olacağını düşünüyorum."

Mark "Kesinlikle," diye araya girdi.

"Ama *Gladyatörler*'e katlanamıyorum. Bana kendimi şişman hissettiriyor," dedim. "Neyse, tanıştığımıza sevindim. Hoşça kalın!"

Paltomu beklerken, baklava desenli bir kazağın varlığının veya yokluğunun bir erkeğin çekiciliğini ne kadar etkileyebile-

ceğini düşünüyordum ki bir çift elin hafifçe belime dokunduğunu hissettim.

Arkamı döndüm. "Daniel!"

"Jones! Neden bu kadar erken kaçyorsun?" Eğilip beni öptü, "Mmm, çok güzel kokuyorsun," dedi ve bana sigara ikram etti.

Önceden planlamışım gibi "Hayır, teşekkür ederim; irademe hakim olabildiğimi keşfedip sigarayı bıraktım," dedim. Bu arada keşke onunla yalnız kaldığımda bu kadar çekici olmasa diye düşünüyordum.

"Anlıyorum," dedi sırıtarak, "irade ha?"

"Evet," diye kesip attım. "Partide miydin? Seni görmedim."

"Görmediğini biliyorum. Ama ben seni gördüm; Mark Darcy'yle konuşuyordun."

Şaşkınlık içinde "Sen Mark Darcy'yi nereden tanıyorsun?" diye sordum.

"Cambridge'ten. O salak herife dayanamıyorum. Ya sen nereden tanıyorsun?"

"O Malcolm ve Elaine Darcy'nin oğlu," diye başladım. Neredeyse "Malcolm ve Elaine'i tanıyorsun tatlım. Buckingham'da otururken bize misafirlige gelmişlerdi," diye devam edecektim.

"Onlar da kim?"

"Annemle babamın arkadaşları. Küçükken onunla havuzda oynardık."

"Evet, eminim oynamışsınızdır, seni küçük cadaloz," diye homurdandı. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Kendi kendime irade, irade diye tekrarlayıp durdum.

"Hadi Bridge," derken bir yandan da baştan çıkarıcı bir şekilde üzerime eğiliyordu. "Bluzunla ilgili olarak söylemek istediğim çok önemli şeyler var. Son derece ince görünüyor, hatta şöyle bir inceleyecek olursan, transparan denecek kadar. Hiç bluzunun *bulimiadan* muzdarip olabileceğini düşünmüş müydün?"

Çaresizlik içinde "Biriyle buluşmak zorundayım," diye fısıldadım.

"Hadi Bridge."

Beni bile şaşırtacak kadar sert ve kesin bir tavırla "Hayır," dedim.

"Yazık, neyse, o zaman Pazartesi görüşürüz," dedi yumuşak ses tonuyla ve bana öyle bir bakı ki, arkasından gidip "Becer beni! Hadi becer!" diye bağırılmamak için zor tuttum kendimi.

23:00. Az önce Jude'u arayıp Daniel meselesini ve annemle Una'nın hindi ziyafetinde beni kollarına atmaya çalışukları Malcolm ve Elaine Darcy'nin oğlunun bu akşamki partide karşıma oldukça çekici bir adam olarak çıktığını anlattım.

"Bir dakika," dedi Jude, "Mark Darcy'den bahsediyorsun değil mi? Şu avukattan?"

"Evet... Ne? Yoksa onu sen de mi tanıyorsun?"

"E tabii. Onunla çalışmıştık. Son derece hoş ve çekici bir adamdı. Sen hindi ziyafetini öyle bir anlatmıştın ki, bahsettiğin adamın sersemin teki olduğunu zannetmiştim."

Hıh, salak Jude.

22 Nisan Cumartesi

53.900 kg, sigara 0, alkol 0, kalori 1800.

Bugün tarihi ve oldukça mutlu bir gün. On sekiz yıl boyunca 54 kg'ın altına inmeye çabaladıktan sonra sonunda başardım. Basküldeki bir bozukluk yok, kot pantolonlar ispatı. Artık zayıfım.

Mantıklı bir açıklaması yok. Geçen hafta iki kez jimnastiğe gittim ama bu nadiren yaptığım bir şey olmasına rağmen çok da sıra dışı bir şey değil. Normal yedim. Bu bir mucize. Tom'u arayıp haber verdim, "Belki de vücudunda kurt vardır," dedi. Kurtulmanın çaresi, ağzımın önünde bir tas ılık süt ve bir kalem tutmakmış. (Asalaklar süt sever, gerçekten.) Ağzımı açacakmışım, kurdun başı görününce onu kalemle kalayacakmışım.

"Dinle," dedim, "Bu kurt olduğu yerde kalıyor. Yeni kurdumu seviyorum; sadece zayıfladığım için değil, artık sigara içmek ve şarap höpürdetmek istemiyorum."

Şüpheci ve kıskanç bir ses tonuyla "Âşık mısın?" diye sordu. Her zaman böyledir. Benimle birlikte olmak istediği için değil tabii; zaten o bir homoseksüel. İnsanın sevgilisi olmayınca, istediğin son şey, en yakın arkadaşının senden başka biriyle işe yarar bir ilişki kurmasıdır. Sorusunu cevaplayabilmek için şöyle bir beynimi yokladım ve aniden, kanımı donduran bir şey fark ettim. Artık Daniel'a âşık değilim. Özgürüm!

25 Nisan Salı

54 kg, alkol 0 (harika), sigara 0 (ç. ç. i.), kalori 995 (ç. i. gidiyor).

Hıh! Bu akşam Jude'un partisine vücudumla gurur duyarak giydiğim siyah, dar ve mini elbisemle gittim.

İçeri girdim ve Jude "Tanrım, sen iyi misin?" diye sordu. "Gerçekten yorgun görünüyorsun."

"İyiyim," dedim kırılgan bir şekilde. "Üç kilo verdim. Neden sordun?"

"Hiç, sadece düşündüm ki..."

"Ne? Ne?"

"Belki de birden kilo verdiğin için yüzün... fazla incelmıştır," diye kıvırdı ama bu arada gerçekten de sönmüş balon gibi görünen göğüslerime bakıyordu.

Simon da aynı şeyi yaptı.

"Bridgiiiiiiiit! Sigaran var mı?"

"Hayır, bıraktım."

"Gerçekten mi? Demek bu yüzden bu kadar..."

"Ne?"

"Yani biraz... biraz gergin görünüyorsun."

Bu, akşam boyunca böyle devam etti. İnsanların size yorgun görüldüğünüzü söyleyip durmasından daha kötü bir şey yok. Neden daha iyisini yapıp beş ayrı bok çeşidine birden benzediğinizi söylemiyorlar? İçki içmediğim için kendimle gurur duydum ama gece ilerleyip de herkes sarhoş olmaya başlayınca, kendimi fazla sakın ve ukala gibi hissettim ve ben bile kendime kızmaya başladım. Gece boyunca, içimden tek kelime bile etmenin gelmediği tuhaf sohbetlerin içinde ve boyuna bilmiş ve ukala bir tavırla kafamı sallayıp dururken buldum kendimi.

Bir ara mutlu mutlu hıçkırıp sendeleyerek yanımdan geçen Jude'a "Papatya çayın var mı?" diye sordum, cevap olarak sonu gelmez bir kıkırdama krizine girdi, kolunu boynuma doladı ve yere yıkıldı. Evime gitsem iyi olacak diye düşündüm.

Eve gidip yatağıma yatтым, başımı yastığa koydum ama hiçbir şey olmadı. Bir o yana bir bu yana dönüp durdum ama bir türlü uyku tutmadı. Normalde bu saatte çoktan horuldamaya başlamış, hatta paranoyak rüyalarım dalmış olurdum. Işığı açtım, saat daha 23:30'du. Acaba yapacak bir şeyler bulabilir miyim diye düşündüm, mesela sökükle dikebilirdim. İrade. Ve telefon çaldı. Arayan Tom'du.

"Sen iyi misin?"

"Evet, kendimi çok iyi hissediyorum. Neden?"

"Sanki bu akşam biraz durgun gibiydin. Herkes normal görünmediğini söylüyordu."

"Hayır, gayet iyiydim. Ne kadar zayıfladığımı fark ettin mi?"
Sessizlik.

"Tom?"

"Bence eski halinle daha iyi görünüyordun tatlım."

Şu anda kendimi boşlukta gibi hissediyorum, kafam karma-karışıkmiş gibi, ayağımın altındaki kilim birdenbire çekilmiş gibi. On sekiz yıl... Boşu boşuna geçmiş. Yağ birimi hesaplayarak geçen on sekiz yıl. Uzun tişörtler ve kazaklar giymekle, evde hoşlandığım biri varsa popomu saklayacağım diye odadan geri çıkmakla geçen on sekiz yıl. Yenilmemiş milyonlarca tiramisu ve chesecake ve yüz milyonlarca peynir dilimi. Sonsuz çaba, fedakârlık ve uğraşla geçen on sekiz yıl. Ya sonuç? "Yorgun ve durgun". Kendimi hayatını adadığı çalışmanın baştan sona işe yaramaz olduğunu keşfeden bir bilim adamı gibi hissediyorum.

27 Nisan Perşembe

Alkol 0, sigara 0, kazı-kazan 12 (ç.ç.i. ama gün boyunca hiç kilo-mu ölçmedim ve diyetimi düşünmedim; ç.i.).

Kazı-kazan almaya son vermem gerekiyor ama sorun çok sık kazanmam. Kazı-kazan sayısalardan çok daha iyi çünkü kazanan -ve içinde sizinkinde bulunan hiçbir rakamı barındırmayan- numara *Saklambaç*'ın ortasında verilmiyor ve sizi biletinizi buruşturup yere atmaktan başka bir şey yapamaz durumda bırakmıyor.

Kazı-kazan farklı, üzerinde para resmi olan altı bölgeyi kazı-yarak -hayli zor ve yetenek isteyen bir iş- bir nebze de olsa ka-

tılımin haklı gururunu yaşayabiliyorsunuz ve hiçbir zaman hiç şansınız olmadığı duygusuna yol açmıyor. Aynıısından üç tane çıkarsa kazanmış oluyorsunuz ve benim deneyimime göre buna her zaman çok yakın oluyorsunuz, hele bir de iki tane 50.000 poundu gördüğünüz zaman çok heyecan verici oluyor.

Neyse, kendinizi hayatın bütün zevklerinden mahrum bırakamazsınız. Ben günde sadece dört-beş tane kazıyorum hem zaten yakında bırakacağım.

28 Nisan Cuma

Alkol 14, sigara 64, kalori 8400 (sayması zor olsa da alması çok güzeldi, zayıflama saplantısı çok kötü bir şey), kazı-kazan 0.

Dün gece saat 20:45'te o araba alarmı çalmaya başladığında ben papatya çayımı yudumlayarak mis kokulu bir banyo sefası yapıyordum. Bir süre önce, yaşadığım sokakta, komşuları sinirlendirip susturmaya çalışırken arabanıza hırsızdan daha fazla zarar vermelerine sebep'olabilecek dayanılmaz araba alarmlarına karşı bir kampanya başlatmışım.

Ama bu sefer, çileden çıkıp polisi aramak yerine genişlemiş burun deliklerimden derin nefes alarak "irade" deyip durdum. Sonra kapım çalındı. Aşağıdan-boğuk zırlamasıyla ne dediği anlaşılmayan bir ses geliyordu, "O kahrolasica başka`biriyle yatıyor!" Arkasından histerik hıçkırıklar duyulmaya başladı. Hemen aşağıya koştum, Magda göz yaşları içinde Jeremy'nin "daaadiii claaadiii daaadiii" diye ortalığı yıkan üstü açık Saab'ına oturmuş, direksiyonla oynayıp duruyordu. Bu arada bebek de vahşi bir kedi tarafından boğazlanıyormuş gibi cıgılık cıgılığa ağlıyordu.

Üst kattakilerden biri cama çıkıp "Kapatın şunu!" diye bağırdı.

Magda kaportaya vurarak "Kapatamıyorum ki Allahın belası şeyi!" diye cevap verdi.

"Jerrers!" diye bağırdı elindeki telefona. "Jerrers, seni piç kurusu orospu çocuğu! Saab'ın motor kapağı nasıl açılıyor?"

Magda çok havalı ve umursamazdır ama bizim sokak hiç de öyle değildir; evlerin pencerelerinde hâlâ üzerinde "Özgür Nelson Mandela" yazan posterler asılıdır.

"Eve gelmiyorum kahrolası piç kurusu!" diye bağıırıyordu. "Bana bu Allahın belası motor kapağının nasıl açıldığını söyle!"

Artık Magda'yla birlikte ben de arabadaydım. Gördüğümüz her düğmeye dokunuyorduk ve Magda durup durup elindeki Laurent-Perrier şişesinden bir fırt alıyordu. Bu arada etrafımızda kızgın bir kalabalık oluşmaya başlamıştı. Arkasından bir de Jeremy homur homur homurdanan Harley-Davidson'ıyla çıkageldi ama alarmı kapatmak yerine kendisine bağırın Magda'ya aldırmaksızın bebeği arka koltuktan alma uğraşına girişti. Derken, alt katımda oturan Dan adlı Avustralyalı çocuk cama çıkıp "Hooop Bridgid! Tavanımdan su damlıyor!" diye bağırdı.

"Kahrestsin! Banyo!"

Hemen yukarı koştum ama kapıya ulaştığımda, anahtarı içerde unuttuğumu fark ettim ve kafamı kapıya vurarak "Kahretsin! Kahretsin!" diye bağırmaya başladım.

Sonra Dan göründü koridorun ucunda. "Şundan bir tane al-san iyi olur," dedi.

Teşekkür ettikten sonra, ikram edilen sigarayı alıp yemeye başladım.

Bir sürü sigara içmek ve kredi kartıyla kapının kilidini zorlamakla geçen uzunca bir süreden sonra sularla dolup taşan evime girmeyi başardık. Muslukları kapatamadık. Dan alt kata ko-

şup bir İngiliz anahtarı ve bir şişe Scotch'la döndü, muslukları kapattı ve evi temizlememe yardım etmeye başladı. Sonra araba alarminin sustuğunu fark edip hemen cama koştuk; hızla uzaklaşan Saab ve onu takip eden Harley-Davidson'ın gidişini izledik.

İkimiz birden gülmeye başladık, viski bize kalmıştı. Sonra birden -gerçekten nasıl olduğunu hatırlamıyorum- beni öpmeye başladı. Bu çok salakça bir durumdu ama bir taraftan da olması gerekiyordu çünkü sayemde evini su basmıştı ve gecesini berbat etmişim, ona hiçbir şey borçlu değilmişim gibi davranmak istemiyordum. Tabii bütün bunların karşılığını seksüel yollardan alması gerekmiyordu ama bu karışıklık, yaşanan heyecanlı dakikalar, irade ve her şey çok eğlenceliydi. Sonra birden kapıda elinde bir pizza kutusu taşıyan deri kıyafetli bir adam belirdi.

"Hay lanet!" dedi Dan. "Pizza ısmarladığımı unutmuşum."

Sonra pizzayı yedik, bir şişe şarap, birkaç sigara daha ve arkasından viski içtik ve birden yine beni öpmeye koyuldu. Zar zor "Hayır, hayır, bunu yapmamalıyız," diyebildim. "Allahım, Allahım!" diye mırıldandı.

"Ne oldu?" dedim.

"Ben evliyim," dedi. "Ama Bridget, galiba ben seni seviyorum."

Sonunda gidebildiğinde sırtım kapıya dayalı, öylece yere yığıldım ve izmarit içmeye devam ettim. "İrade" dedim isteksizce. Sonra kapı çalındı. Hiç duymamışım gibi davrandım. Sonra durmaksızın çalmaya başladı.

Bu sefer değişik bir sarhoş sesi "Sevgilim," diyordu.

"Git buradan Daniel!" diye bağırdım.

"Hayır, açıklamama izin ver."

"Hayır."

"Bridge... içeri gelmek istiyorum."

Sessizlik... Allahım, Neden hâlâ Daniel'dan bu kadar çok hoşlanıyorum?

"Seni seviyorum Bridge."

"Git buradan. Sen sarhoşsun," dedim beni bile şaşırtan bir kararlılıkla.

"Jones?"

"Ne?"

"Tuvaletini kullanabilir miyim?"

29 Nisan Cumartesi

Alkol 12, sigara 57, kalori 8489 (mükemmel).

Yirmi iki saat, dört pizza, bir Hint yemeği, üç paket sigara ve arkasından üç şişe şampanya, Daniel hâlâ burada. Âşık oldum. Ayrıca aşağıdaki durumların hepsi benim için geçerli:

- a. Günüm geçti.
- b. Nişanlandım.
- c. Aptalım.
- d. Hamileyim.

23:45. Az önce hastalandım, tuvaletin üzerine çöreklenmiş, Daniel'a duyurmadan işimi halletmeye çalışıyordum ki, yatak odasından bana şöyle seslendi: "İşte senin o çok güçlü iraden oraya gidiyor tombulum. Bence en iyi yer de orası zaten."

MAYIS

Hamilelik

1 Mayıs Pazartesi

Alkol 0, sigara 0, kalori 4200 (artık iki kişilik yiyorum).

Galiba gerçekten hamileyim. Nasıl bu kadar aptal olabildik? Daniel ve ben tekrar birlikte olduğumuz için öyle mutluyduk ki, gerçek dünyadan kopuverdik - bir kez... of neyse bundan bahsetmek istemiyorum. Bu sabah şu bildik sabah bulantıları başladı ama bunun sebebi akşam Daniel'in gitmesinden sonra duyduğum derin üzüntüyü hafifletmek için yediğim şeyler de olabilir. İşte listem:

İki paket Emmenthal döşem peyniri.

1 litre taze sıkılmış portakal suyu.

1 patates.

2 dilim limonlu cheesecake (çok hafifti; hem iki kişilik yemem gerekiyor).

1 Milky Way (sadece 125 kalori. Canımın bu kadar cheesecake istemesini bebeğin şeker istiyor olması ihtimaline bağladım).

1 çikolata ve kremalı Viennoise tatlısı (obur bebek acıkmıştır diye).

Broccoli (bebeğin dengeli beslenmesini sağlama girişimi).
4 soğuk Frankfurter sosisi (dolaptaki yenebilecek tek şeydi - hamileliğin verdiği yorgunluktan dolayı alışverişe gitmek çok zor geldi.)

Hay Allah. Reklamlardaki bebeğini havalara atan Calvin Klein usulü anne ölmeye iyiden iyiye alıştırdım kendimi.

Perpetua bugün tek kelimeyle iğrençti. 45 dakika boyunca Desdemona'yla telefonda sarı duvarlarla pembe-gri çizgili perdelerin iyi durup durmayacağı, ardından Hugo'yla kan kırmızısında karar kılar ve çiçekli desenlere ağırlık verirlerse daha mı iyi olacağı hakkında konuştu. Bu arada konuşmanın 15 dakikası boyunca da "Kesinlikle... hayır, kesinlikle... kesinlikle"den başka hiçbir şey söylemedi, sonunda da "Evet ama elbette ki aynı şeyler kırmızı için de söylenebilir," diye bitirdi.

Elime geçen her şeyi kafasına fırlatmayı istemek yerine, minik yavrumu da düşünerek bütün olanlara gülüp geçtim ve bir süre sonra bunların bana çok önemsiz şeyler gibi görüneceğini düşündüm. Sonra Daniel'la ilgili yeni ve kocaman bir fantezi dünyasına sahip olduğumu fark ettim: Bebeği kucağında taşıyan Daniel, işten eve dönüp bizi banyoda pespembe halde bulan Daniel ve yıllar sonra o muhteşem akşamlarda çocuğunun derslerine yardımcı olan Daniel.

Fakat sonra Daniel çıktı sahneye. Onu hiç bu kadar kötü görmemiştim. Kesinlikle benden çıktıktan sonra da içmeye devam etmiş olmalıydı. Bana öyle bir bakış attı ki, karşımda duranın bir baltalı katil olduğu hissine kapıldım ve birden bütün o fantezilerimin yerini *Barfly* filmindeki bütün geceyi içki içip birbirlerine şişeler fırlatarak ve bağırarak geçiren çiftin görüntüleri ve Harry Enfield'ın *Aylar*'ında (The Slobs) ben ve Daniel'in bulunduğu, Daniel'in "Bridge, bebek bas bas baariyooo. Kes şu-

nun sesini," diye böğürdüğü ve benim "Sigara içiyom. Görmüyon mu?" diye cevap verdiğim hayali aldı.

3 Mayıs Çarşamba

58.100* kg (bebek inanılmaz bir hızla büyüyor), alkol 0, sigara 0, kalori 3100 (fakat çoğu patatesten, Allahım). (*Yine kilo kontrolüne başlamam gerekiyor; bu sefer bebeğin sağlığı için.)

İmdat! Pazartesi ve Salı günü hamile olduğuma inanıyor gibiydim ama gerçekte hamile olmadığımı biliyordum. Bu, gece geç saatte eve dönerken seni izleyen birilerinin olduğuna inanmak gibi bir şey, aslında ortalıkta kimsenin olmadığını biliyordur. Sonra birden biri tutup bıçağı boynuna dayar. Adetim iki gün gecikti. Daniel Pazartesi günü benimle hiç ilgilenmedi, sonra da saat altıda bir fırsatını bulup yanıma geldi ve "Dinle, hafta sonuna kadar Manchester'da olacağım. Cumartesi akşamı görüşürüz tamam mı?" dedi. Hâlâ aramadı, ben yalnız bir anneyim.

4 Mayıs Perşembe

58.500 kg, alkol 0, sigara 0, patates 12.

Eczaneye gidip bir gebelik testi aldım. Tam başım önümde bir taraftan keşke yüzük parmağıma bir yüzük taksaydım diye düşünerek kasadaki kıza almak istediğim şeyi işaret ediyordum ki, eczacı "Gebelik testi mi almak istiyorsunuz?" diye sordu.

Omzumun üzerinden ona bakarak "Şşşt," diye fısıldadım.

"Kaç gün gecikti?" diye bağırdı adam yine. "Mavi olanından

alırsanız iyi edersiniz. *Bir gün* bile gecikmiş olsa hamile olup olmadığınızı kesinlikle belirleyebiliyor."

Eczacının önerdiği mavi paketi aldım, 8.95 poundu verdim ve çabucak oradan sıvıştım.

Bu sabah ilk iki saat, çantama sanki patlamak üzere olan bir bombaymış gibi baktım. Saat 11:30'a geldiğinde artık dayanamadım ve çantamı kapıp asansöre bindim ve iki kat aşağıdaki tuvalete indim çünkü tanıdık birinin tuvaletten gelecek tuhaf hışırtıları duyma riskini göze almak istemedim. Bu iş, durup dururken Daniel'a büyük bir ülke duymama yol açmıştı. Bunda benim kadar onun da payı vardı ama o önce 8.95 pound bayılıp sonra da tuvalette gizli saklı bir sopanın üzerine işemek zorunda kalmıyordu. Telaşla paketi açtım, kutusunu çöpe attım, yapmam gerekeni yaptım ve onu görmemek için başımı çevirerek baş aşağı duracak şekilde rezervuarın üzerine koydum. Üç dakika bekleyecek ve sopanın üzerinde, kaderimi belirleyecek olan incecik mavi bir şeridin yavaş yavaş belirmesini izleyecektim; başka şansım yoktu. Nasıl olduğunu anlamadım ama o yüz seksen saniye - zg r geçen son yüz seksen saniyem- sonunda geçti, onu elime aldım ve tiz bir çığlık atmamak için kendimi zor tıttım. O minik bölümde incecik mavi şerit oluşmuştu. Aahhh! Aahhh!

45 dakika boyunca bilgisayara boş boş bakıp Perpetua bir sorunumun mu olduğunu her sorduğunda onun bir Meksika b ğ rtleni ağacı olduğuna inanmaya çabaladıktan sonra birden ayağa fırladım ve bir telefon kulübesinden Sharon'ı aradım. Salak Perpetua. Perpetua hamile kalsaydı, on dakika içinde Amanda Wakeley'inki gibi bir gelinlik giymiş halde kilisenin koridorunda yürümeye başlardı. Dışarıda  yle gürültülü bir trafik vardı ki Sharon'la doğru düzgün konuşup derdimi anlatamadım.

"Ne? Bridget? Seni duyamıyorum. Polisle başın deritte mi?"

"Hayır," dedim burnumu çekerek. "Başım *gebelik* testindeki ince mavi şeritle dertte."

"İnanmıyorum! On beş dakika sonra Café Rouge'da buluşalım."

Saat daha 12:45 olmasına rağmen bir votka-portakal içmenin hiçbir sakıncasının olmadığını çünkü bunun gerçek anlamda bir acil durum olduğunu düşünüyordum ki, bebeğin votka içmemesi gerektiği geldi aklıma. Bebekle ilgili hem bir erkeğin hem de bir kadının düşünmesi gereken hem olumlu hem de olumsuz yanların hepsini birden aynı anda düşünerek ve kendimi çok tuhaf hissederek beklemeye koyuldum. Bir taraftan, Daniel'a çok daha yakın olmak ve gerçek bir kadın -toprak ana kadar verimli- olmak beni acayip çekiyordu; yumuşacık, pembe-beyaz bebeği, o küçücük sevimli yarattığı ve Ralph Lauren'in bebek eşyalarını düşünmek de heyecandan çıldırıyordu ama öbür taraftan, Allahım, di-yordum, hayatım sona erdi. Daniel çılgın bir alkolik ve bu gerçeği öğrendiğinde önce beni öldürecek, sonra da parçalara bölecek. Artık kızlarla dışarı çıkmak yok, alışveriş yok, flört etmek yok, seks yok, şişelerce şarap ve bir sürü sigara içmek yok. Ben artık koca karınlı bir süt makinesi olacağım ve o halimle kimse beni beğenmeyecek, üstelik pantolonlarımı ve yeni aldığım o güzelim yeşil kotumu da giyemeyeceğim. Sanırım bu ikilemi yaşamak, doğanın uygun gördüğü gibi yapıp on sekiz yaşımdayken Northampton otobüsündeki Abner Rimmington'la evlenmediğim ve modern bir kadın olmayı seçtiğim için ödeyem gereken bedel.

Sharon geldiğinde, suratım iki karış olmuş halde sözüm ona hamile olduğumun göstergesi mavi şeridi masanın altından ona uzattım.

"Bu mu?" dedi.

"Tabii ki bu!" diye homurdandım. "Sen ne zannettin? Sana masanın altından cep telefonu uzattığımı mı?"

"Sen," dedi, "ne salak bir insanmışsın. İçindeki açıklamayı okumadın mı? Eğer hamileysen iki tane şerit olması gerekiyor. Tek şerit sadece testin çalıştığını göstermek için oluşuyor yani tek şerit hamile olmadığını gösteriyor, seni küçük budala."

Eve gittiğimde tele-sekreterime bir mesaj bırakıldığını gördüm. Annem "Hayatım beni hemen ara, sinirlerim çok bozuk," diyordu.

Sinirleri çok bozukmuş!

5 Mayıs Cuma

57.200 kg (Allah kahretsin! Şu kilo alma işinden hayatımın sonuna kadar kurtulamayacağım. Hamilelik telaşı da kötü etkiledi - biraz zaman geçsin, terapiye başlıyorum), alkol 6 (heyyooo!), sigara 25, kalori 1895, kazı-kazan 3.

Sabah boyunca kaybettiğim bebeğimin matemini tutarak dalgın dalgın ortalıkta gezinip durdum ama Tom arayıp biraz neşelenmek ve hafta sonuna iyi başlamak için öğlende bir Bloody Mary içmeyi önerince biraz da olsa kendime geldim. Eve geldiğimde annemin kızgın bir ses tonuyla bıraktığı, bir sağlık merkezine gittiğini ve beni daha sonra arayacağını söylediği mesajı aldım. Sorununun ne olduğunu merak ediyorum. Büyük ihtimalle aşıklarının yoğun ilgisinden ve rakip prodüksiyon şirketlerinden aldığı sunuculuk tekliflerinden bunalmıştır.

23:45. Biraz önce Daniel Manchester'dan aradı.

"Ben yokken günlerin iyi geçti mi?"

"Harikaydı, sorduğun için teşekkürler," dedim neşeyle. Harikaydı, teşekkürler ha? Hıh! Bir yerlerde bir kadının bir erkeğe

verebileceği en güzel şeyin huzur olduğunu okumuştum, bu yüzden doğru düzgün birlikte olmaya başladığımızdan beri ben-den uzak kaldığı ilk anda uydurma bir hamilelik yüzünden gülünç sinir krizleri yaşamış olmak beni bile rahatsız ediyor.

Neyse, ne önemi var ki! Yarın gece görüşüyoruz. Heyyooo! Lalalala.

6 Mayıs Cumartesi: Kurtuluş Günü

57.650 kg, alkol 6, sigara 25, kalori 3800, sayısalda doğru tahmin 0 (yazık).

Kurtuluş Günü'nde bulunduğumuz mevsimde beklenmeyecek kadar halsiz olarak ama bir an önce yataktan fırlama isteğiyle dolup taşarak uyandım; savaşın bitişi, Avrupa'nın özgürlüğüne kavuşması harika, harika, çok güzel... Dürüst olmak gerekirse bu iş acayip canımı sıkıyor. Hiç ilgilenmiyorum. Büyükbabalarım yaşamıyor. Babam kendini tamamen Alconburylerin bahçesinde verilecek olan partiye vermiş durumda; zamanını, nede-nini anlayamadığım bir şekilde havaya gözleme savurarak geçirecek. Annem de büyüdüğü sokak olan Cheltenham'da verilecek olan etli börek partisine katılacak, hem de büyük ihtimalle Julio'yla birlikte. (Allahtan o partiye bir Almanla gitmiyorum.)

Arkadaşlarımın hiçbiri herhangi bir organizasyon yapmadı. Zaten yapsalardı da bizimle hiçbir ilgisi olmayan bir şeyin kutlanmasına katkıda bulunmaya çalışmak hem yanlış hem de utanç verici ve salakça bir girişim olurdu. Demek istiyorum ki, savaş bittiğinde büyük ihtimalle ben daha bir yumurta hile degildim. Onlar savaşırken ve havuç gibi şeylerden reçel yapıp yerken ben sadece bir hiçtim.

Bunlara kafa yormaktan nefret ediyorum. Ayrıca annemi arayıp savaş döneminde adet görmeye başlayıp başlamadığını sormayı da düşünmüyör değilim. Acaba yumurtalar her dönemde tekrar mı oluşur yoksa doğumdan itibaren vücutta mikro halde yer alıp gerektiğinde mi harekete geçerler? O dönemde annemin vücudundaki bir yumurta olarak savaşı bir parça da olsa yaşamış olabilir miyim? Şu anda hayatta olan bir büyükbabam olsaydı, hiç olmazsa onun hatırina bu olayla alakalıymışım gibi davranabilirdim, ama yok ki. Amaaan, ben alışverişe çıkıyorum.

19:00. Havanın sıcaklığı yüzünden bedenim iki katına çıktı, yemin ederim. Bir daha asla bir mağazanın soyunma odasında bir şey denemeyeceğim. Bugün Warehouse'ta denediğim elbiseyi çıkarmaya çalışırken, elbise tam kollarımın altında takılıp kaldı ve ben kıs kıs gülen on beşlik yeni yetmelerin arasında o şey ters dönüp kafama geçmiş bir halde, bingil bingil sallanan göbeğimi ve basenlerimi sergileyerek dolaşmak zorunda kaldım. O aptal elbiseyi aşağı indirip bir de öyle çıkarmayı denedim ama bu sefer de kalçalarımın geçmedi.

Soyunma odalarından nefret ediyorum. Herkes pis pis birbirinin vücudunu süzer ama kimse bir an bile olsun göz göze gelmez. Bir de ne giyse nefis görüneceğini bildiği halde ışıldayan gözlerle saçlarını savurarak etrafta dans eden ve aynanın karşısında model gibi pozlar veren ama yanındaki şişman ve her giyisinin içinde manda gibi görünecek olan arkadaşına "Bu beni çok mu şişman gösterdi?" diye soran tipler vardır.

Sonuç olarak iğrenç bir alışveriş deneyimiydi. Aslında biliyorum ki alışveriş demek, fazla seçenek sunmayan Nicole Farhi veya Whistles and Joseph'e gitmek ve bulduğunu almak ama, fiyatlar öyle yüksek ki, her seferinde dönüp dolaşıp yine Warehouse'a ve Miss Selfridge'e gidiyorum, 34.99 pounda satılan elbise-

leri görünce sevinçten çılgına dönüyorum ama denemeye çalıştığım elbiselerin içine girebilsem çıkaramıyorum ve en sonunda gidip alacaklarımı Marks and Spencer'dan alıyorum çünkü oradan aldıklarımı denemek zorunda kalmıyorum. Bugün de bir şeyler aldım aslında.

Eve bana hiç yakışmayacak dört parça işe yaramaz şeyle döndüm. Bir tanesi iki yıl boyunca M&S' çantasından çıkarılmamış halde koltuğun arkasında duracak. Diğer üçü geri götürülüp Boodles'da veya Warehouse'da geçerli olan iade fişleri alınacak ama ben onların yerine başka şeyler almayı mutacağım. Böylece bugün Nicole Farhi'den gayet hoş bir tişört almaya yetecek bir miktar olan 119 poundu çöpe atmış oldum.

Artık biliyorum ki bu, koca yaz boyunca aynı suni ipek elbiseyi giymek yerine çılgınca bir alışveriş sevdasına kapılmanın ve Kurtuluş Günü kutlamalarına katılmamanın¹ cezası. Belki de Tom'u arayıp Pazartesi günkü Banka Tatili için hoş bir parti ayarlamalıydım. Geyik olsun diye ironik bir Kurtuluş Günü partisi -şöyle kraliyet düğünü gibi bir şey- yapmak mümkün müdür? Yoo, hayır ölü insanlarla dalga geçilmez. Ayrıca bir de bayrak sorunu var. Tom'un arkadaşlarının çoğu Anti-Nazi; o kadar bayrağı bir arada görünce dazlakları beklediğimizi sanacaklardır. Merak ediyorum, acaba bizim jenerasyon bir savaş yaşamak zorunda kalsaydı ne olurdu? Neyse hafif bir içki alına zamanı. Daniel yakında burada olur. Hazırlıklara başlamalıyım.

23:59. Çok komik; mutfakta gizli gizli sigara içiyorum. Daniel uyuyor. Aslında numara yaptığını düşünüyorum. Ne *tuhaf* bir akşam. Galiba bizim ilişkimiz artık tamamen ikimizden birinin sevişmeyi istememesine dayanıyor. Bütün bir geceyi birlikte geçiren

¹ M&S: Marks and Spencer mağazalarının kısaltılmış adı. (ÇN)

insanların sevişmesi beklenir ama bizde hiçbir şey olmuyor. Televizyonun karşısında sinemaya giden on dörtlük çiftler gibi -Daniel'in koğu rahatsızlık verici bir şekilde boynuma dolanmış halde oturup Kurtuluş Günü kutlamalarını izledik. Kolu ensemi acayıp acıyordu ama bir türlü çekmesini söyleyemedim. Sonunda yatma saatini daha fazla erteleyemeyeceğimiz kadar geç oldu ve biz hâlâ "tam bir İngiliz" denecek kadar resmiydik. Vahşice birbirimizin giysilerini yırtacağımız yerde saçma sapan bir diyaloga girdik:

"Banyoya önce sen gir."

"Yok, önce sen!"

"Hayır, hayır, ben senden sonra girerim."

"İsrar ediyorum, önce sen."

"Hayır, hayır, olmaz öyle şey. Sen banyoya gir, ben de sana bir misafir havlusu, birkaç tane de midye kabuğu şeklindeki minik sabunlardan getireyim."

Sonra da Morecambe ve Wise gibi birbirimize dokunmadan öylece yattık. Eğer gerçekten bir Tanrı varsa, o kadar salaklıktan sonra Daniel'i hiç beklemediğim kadar normal bir adama dönüştürdüğü için duyduğum minneti belirtmek ve ondan gece yatağa pijamasıyla ve gözlüğüyle giren, 25 dakika boyunca gözünü bir kitaba diken, sonra da ışığı söndürüp sırtını dönerek uyuyan Daniel'i tekrar eski haline, benim tanıdığım ve sevdiğim seks düşkünü çıplak vahşi hayvana dönüştürmesini dilemek istiyorum.

Bu konuyla ilgilendiğin için teşekkürler Tanrım.

13 Mayıs Cumartesi

57.650 kg, sigara 7, kalori 1145, kazı-kazan 5 (2 pound kazandım, o yüzden toplam kazı-kazan harcaması 3 pound, ç. i.), sayısal loto harcaması 2 pound, doğru rakam sayısı 1 (d. i.).

Akşam o kadar yedikten sonra sadece 650 gram almam çok ilginç.

Belki yiyecekler ve kilo arasında sarımsak ve kötü koku arasındaki gibi bir ilişki vardır: Sarımsak bütün olarak yenirse nefesiniz kokmaz, herhalde yemeği de çok fazla yiyince kilo yapmıyor. Eğlenceli ve mutluluk verici bir teori ama tuhaf hissettiriyor.

Cömert arkadaşlarım birer şişe şarapla kalmayıp M&S'dan alınmış ekstra yiyeceklerle geldikleri için, inanılmayacak kadar çok şarap ve yiyecek tüketildi dün gece. Onların getirdiklerinin dışında bir de benim M&S'dan aldığım -pardon bütün bir gün köle gibi sıcak ocağın başında çalışarak hazırladığım demeliydim- yiyecekler ve iki şişe şarap (biri köpüklü biri beyaz) vardı soframızda. İşte tüketilenler:

- 1 tabak humus ve 1 paket sandviç ekmeği
- 12 somon balığı ve krem peynir
- 12 mini pizza
- 1 frambuazlı kek
- 1 tiramisu (parti boyutu)
- 2 Swiss Mountain çikolata

Sharon yine formundaydı. Daha 20:35'te bir taraftan bardağındaki Kir Royale'in üçte birini bir yudumda mideye indirirken "Orospu çocukları!" diye bağırmaya başlamıştı bile. "Aptal, ki-birli, kendini beğenmiş, küstah, bencil orospu çocukları. 'Hep Bana' topluluğunun üyeleri! Bana şu küçük pizzalardan bir tane uzatır mısın lütfen."

Jude'un morali bozuktuk çünkü şu anda ayrı olduğu Alçak Richard onu arayıp sanki tekrar birlikte olmak istiyormuş gibi mesajlar veriyor ama bir taraftan da sadece arkadaş kalmak iste-

diğini söyleyerek kendini güvence altına alıyor, bu oyunu kasıtlı olarak oynuyor çünkü Jude'un onunla hâlâ ilgilendiğini bilmek hoşuna gidiyor. Son olarak dün akşam sözüm ona iyi niyetinden dolayı Jude'u arayıp ortak bir arkadaşlarının verdiği partiye gidip gitmeyeceğini sormuş.

"O zaman ben gelmeyeyim," demiş. "Hayır senin için hiç hoş olmaz çünkü ben yanımda kız arkadaşımı getirecektim. Önemli bir şey değil, yani birkaç haftadır kendisini düzmeme izin verecek kadar aptal bir kız işte."

"Ne?" diye patladı Sharon, yüzü kıpkırmızıydı. "Bunlar bir kadın için söylenebilecek en iğrenç şeyler. Aşağılık küstah *budala*! Arkadaşlık adı altında sana canının istediği gibi davranma hakkını nereden buluyor bu adam? Salak sevgilisinden bahsederek seni hayal kırıklığına uğrattığı için kendini akıllı zannediyor, böyle tatmin oluyor. Eğer seni incitmekten gerçekten korkuyor olsaydı, o salak kızı senin burnunun dibine sokmaktan vazgeçip çenesini kapatır ve partiye yalnız gelirdi."

"Arkadaş ha? Pöh! Düşman desek daha iyi!" diye ben bağırdım bu sefer ağzıma somon balığı tıktırıp Silk Cut'a uzanırken. "Orospu çocuğu!"

Saat 23:30 olduğunda Sharon iyice yüksek perdeden konuşmaya başladı.

"On yıl önce çevreyle ilgilenen insanlarla 'sandaletli ecişler' diye dalga geçerlerdi ama bugüne geldikleri yere bir bakın!" diye bağıırıyordu. Parmağını tiramisuya batırıp batırıp ağzına götürerek konuşmaya devam etti: "Yıllar sonra feminizmde de aynı şey olacak; genç metresleri için menopoz öncesi dönemdeki eşlerini ve ailelerini terk eden, karşısındakinin de bir kadın olduğuna bakmaksızın ukala bir tavırla ayaklarına kapanan güzelim kadınlarla ilgili masallar anlatan ya da hiçbir özveride bulunmadan, bir güzel söz söylemeden kadınlarla yatmaya çalışan

erkekler olmayacak çünkü o zaman genç yaşlı tüm kadınlar onlara siktir olup gitmelerini söyleyecekler ve erkekler AŞAĞILIK, UKALA ve BENCİLCE DAVRANIŞLARIYLA kadınların içini bulandırmaktan vazgeçip onlara nasıl davranmaları gerektiğini öğrenmedikleri sürece onlarla yatamayacaklar!"

"Orospu çocukları!" diye haykırdı Jude Pinot Grigo'sunu höpürdetirken.

Arkasından frambuazlı kek ve tiramisuyu birlikte çiğneyen ben haykırdım: "Orospu çocukları!"

"Kahrolası orospu çocukları!" dedi Jude son Silk Cut'ı izmaritinden yakarken.

Tam o anda kapı çalındı.

"Bahse girerim Daniel'dır, kahrolası orospu çocuğu," dedim ve arkasından "Ne var?" diye haykırdım.

Daniel en kibar, en ince sesiyle "Ah, merhaba sevgilim," dedi. "Sizi rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm. Seni arayıp telesekreterine mesaj bırakmışım. Bütün akşam boyunca hayatımın en sıkıcı yönetim kurulu toplantısında tıkilıp kaldım ve seni çok özledim. Küçük bir öpücük vereceğim, eğer istersen sonra giderim. Yukarı gelebilir miyim?"

"Off... Peki," diye homurdanıp bir karış suratımla yalpalaya yalpalaya masaya doğru ilerledim. "Kahrolası orospu çocuğu."

"Hep Banacılar n'olcak," diye kükredi Sharon. "Yemeğini pişir, pohpohla, gencecik bedenini sun... Kadınların emirlerine amade olduklarını zannediyorlar... Hey, şarabımız bitti mi?"

O sırada şirin şirin gülümseyen Daniel belirdi kapıda. İtinayla tıraş edilmiş yüzü ve takım elbisesi içinde biraz yorgun ama oldukça hoş görünüyordu. Elinde üç tane Milk Tray vardı.

"Hepinize birer tane," derken tek kaşını kaldırışı çok seksiydi. "Kahvelerinizi birlikte yemeniz için. Sizi rahatsız etmeye-yim. Hafta sonu için alışveriş yapmışım."

Elindeki sekiz Cullens poşetini mutfığa taşıdı ve içindikileri yerleştirmeye koyuldu.

O sırada telefon çaldı. Kızların yarım saat önce aradıkları taksi durağından arıyorlardı. Ladbroke Grove'da zincirleme kaza olmuş ve bütün arabaları hasar görmüş, gelemeyeceklermiş.

Daniel "Nereye gideceksiniz?" diye sordu. "Sizi evlerinize ben bırakayım. Gecenin bu saatinde sokaklarda tek başınıza taksi arayamazsınız."

Kızlar aptal suratlarla Daniel'a sırtarak çantalarını ararlarken ben fındıklı karamelli çikolatamın paketini açıp yemeye başlamıştım bile. Tuhaf duygular içindeydim: Bir taraftan kızların imrendiğini hissettiğim mükemmel erkeğe sahip olmaktan duyduğum gururu, bir taraftan da sinir bozucu seks düşkünü ayyaşın tuhaf bir şekilde mükemmel erkek rolü oynayarak feminist sohbetimizi kesmesine duyduğum öfkeyi yaşıyordum. Mükemmel erkek ha? Bunun ne kadar süreceğini hep birlikte göreceğiz, diye düşündüm dönmesini beklerken.

Geldiğinde merdivenleri koşarak çıktı, bana sımsıkı sarıldı ve hemen yatak odasına götürdü.

Cebinden yaldızlı kâğıda sarılmış kalp şeklinde bir çikolata çıkardı ve "Sarhoşken bile bu kadar tatlı olabildiğin için fazladan bir çikolata daha hak ediyorsun," dedi. Ve sonra... Mmmmmmm.

14 Mayıs Pazar

19:00. Pazar akşamlarından nefret ediyorum. Ödev akşamları gibi. Yarın sabah Perpetua'ya bir katalog kopyası teslim etmem gerekiyor. Başlamadan önce Jude'u arayacağım.

19:05. Cevap yok. Yaaaaa. Neyse, işe başlamalı.

19:10. Sharon'ı arayacağım.

19:45. Sharon aramama pek sevinmedi. Dışarıdan yeni gelmiş ve bir süredir görüştüğü adamın o yokken arayıp aramadığını öğrenmek için 1471'i aramak üzereymiş. Ben arayınca son numara olarak kaydedilen benimki oldu tabii.

1471'in çok parlak bir buluş olduğunu düşünüyorum. Arayan son kişinin kim olduğunu hemen öğrenebiliyorsunuz. Bu numarayı ilk keşfettiğimizde, Sharon böyle bir numaranın kullanıma açılmasının sebebinin İngiltere Telecom'un İngiliz halkı arasındaki sorunlu kişiler ve sağlıksız ilişkilerden yararlanma çabasından başka bir şey olmadığına inandığını ve buna kesinlikle karşı olduğunu söylemişti. Gerçekten de bazı insanlar bu numarayı günde yirmi defadan fazla arıyor. Jude da bu numaraya bayılanlardan ama birinden yeni ayrıldığınızda veya yeni bir ilişkiye başladığınızda duyduğunuz acıyı iki kat artırdığını da kabul ediyor: 1471'e numara kaydedilmemiş, acı; telesekreterde mesaj yok, acı; 1471'e kaydedilen numara annenizin numarası, acı...

Amerika'da bizim 1471'imizin verdiği hizmeti veren numara, son kontrolünüzden itibaren sizi arayan *bütün* numaraları ve *kaç defa* aradıklarını da tespit ediyor. Daniel'in bu yolla onu ilk günlerde nasıl çılgınca aradığını öğrenmesi fikri beni dehşete düşürüyor. Güzel olan şu ki, eğer bir numarayı aramadan önce 141'i çevirirseniz 1471 numaranızı kayıt etmiyor. Jude'a göre yine de dikkatli olmak gerekiyor çünkü eğer birini kafaya takar ve arayıp durursanız, o da o sırada evdeyse ve kimin aradığını tespit etmek için 1471'i arayıp hiçbir numaranın kayıt edilmediğini görürse sizden şüphelenebilirmiş. Daniel'in bütün bu numaralardan haberdar olmadığından emin olmalıyım.

21:30. Sigara almak için bir koşu dışarıya çıkmaya karar verdim. Merdivenleri çıkarken telefonumun çaldığını duydum ve Tom'la konuştuktan sonra telesekreterimi açmayı unuttuğumu fark ettim, koşarak yukarı çıktım, çantamın içinde ne varsa çıkaracak kadar büyük bir telaşla anahtarımı aradım, içeri dalıp kendimi telefona attım ve sustu. Az önce tam tuvalete girmiştim ki tekrar çalmaya başladı. Yanına gittiğimde tekrar sustu. Sonra yine çalmaya başladı ve bu sefer yetişmeyi başardım.

"Merhaba hayatım. Bil bakalım ne oldu?" dedi annem.

"Ne?" dedim acı içinde.

"Artık kendine yakışan tarzı bulman gerektiğine karar verdim! Hem 'ne' demeyi keser misin lütfen, hiç yakışmıyor. Beni Baştan Yarat. Ortalıkta çamur ve sis rengindeki soluk kıyafetlerle dolaşmana katlanamıyorum. Çok kötü görünüyorsun."

"Anne, şimdi konuşamam, üzgünüm ama bir telefon..."

"Aklını başına topla Bridget. Aptallık istemez," dedi çıkartabileceği en dehşet verici sesle. "Mavis Enderby da soluk sarı ve yosun yeşili renklere büründüğü günlerde berbat görünüyordu ama artık cart pembe ve canlı yeşiller giyiyor ve hem yirmi yaş daha genç, hem de nefis görünüyor."

Dişlerimi sıkarak, "İyi ama ben cart pembe ve canlı yeşil giyinmek istemiyorum ki!" dedim.

"Tatlım Mavis bir kış kadını, ben de öyleyim ama belki sen Una gibi yaz kadınısındır ve onun gibi pastel renkler giyersin. Onlar karar verene kadar sen de bilemezsin ki."

"Anne Beni Baştan Yarat'a gitmiyorum," dedim ümitsizlik içinde.

"Bridget söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemiyorum. Geçen gün Una Teyzen diyordu ki eğer hindi ziyafetinde üzerinde biraz daha canlı ve parlak renkli bir şey olsaymış, Mark Darcy sana karşı daha ilgili davranabilirmiş. Hiç kimse Auschwitz'ten

çıkıp gelmiş gibi görünen bir kız arkadaş istemiyor tatlım." Aslında ona tepeden tırnağa çamur rengi giydiğim halde bir erkek arkadaşım olduğunu söylemeyi çok istedim ama hem Daniel'ın, hem de benim onların sohbetlerinin temel konusu haline gelmemiz ve annemden sonu gelmez öğütler dinlemek zorunda kalmam olasılığını düşününce hemen vazgeçtim. Susmasını Beni Baştan Yarat işini düşüneceğimi söyleyerek sağladım.

17 Mayıs Salı

58.100 kg (heyyo!), sigara 7 (ç. i.), alkol 6 (ç. ç. i. - ç. kötü!).

Daniel hâlâ mükemmel bir sevgili. Nasıl oluyor da herkes onun hakkında bu kadar yanılabilir? Kafam onunla birlikte yaşamak, Calvin Klein reklamlarındaki gibi minik çocuğumuzla birlikte sahilde koşturmak ve salak bir bekâr yerine küstah bir evli olmak gibi bin bir çeşit fanteziyle dolu. Birazdan çıkıp Magda'yla buluşacağım.

23:00. Hımmm. Jeremy yüzünden morali çok bozuk olan Magda'yla yediğim yemek kafamı oldukça karıştırdı. Araba alarmının uzunca bir süre susmadığı, insanların camlardan sarkarak bağırdığı geceye sebep, Sloaney Woney'yin Magda'ya Jeremy'yi Harbour Club'da bir kızla birlikte gördüğünü anlatmasıymış. Büyük ihtimalle bu benim haftalar önce Jeremy'nin yanında gördüğüm cadalozdu. Magda benim herhangi bir şey görüp görmediğimi ya da duyup duymadığımı sordu ve ona Whistles'daki takımın içindeki sürtüğü anlattım.

Meğer Jeremy bir flörtü olduğunu ve bu kızdan çok etkilendiğini itiraf etmiş. Hiç yatmadıklarını iddia ediyormuş ama

Magda tüm bunlardan fena halde bunalmış görünüyor.

"Bekâr olduğun sürece bunun tadını çıkarmalısın Bridge," dedi. "Bir kez çocuk sahibi olup işini bıraktın mı son derece acınacak durumda kalıyorsun. Jeremy benim hayatımın uzun bir tatilden ibaret olduğunu düşünüyor ama gün boyunca bir çocuk ve bir bebeğe bakmak çok zor bir iş ve bunun hiç sonu yok. Jeremy akşam eve geldiğinde ayaklarını uzatıp ona hizmet edilmesini ve -şimdi anlıyorum ki- Harbour Club'daki mayolu kızlarla ilgili fanteziler kurmayı istiyor.

"Eskiden iyi bir işim vardı. Artık biliyorum ki süslenip püslenip işe gitmek, ofiste birileriyle kırıştırmak, öğlen yemeklerine çıkmak o aptal süper markete veya Harry'yi almaya gitmekten çok daha eğlenceli ve buna rağmen ne yazık ki ben kocası bütün gün çalışırken kendisi gezip tozan ve onun kazandığını yiyen Harvey Nichols takıntılı, korkunç bir kadın oluyorum."

Magda çok güzel bir kız. Onu şampanya kadehiyle oynarken izledim ve ümitsizlik içinde biz kadınların deritlerinin çözümünün ne olduğunu düşündüm. Kim bilir kaç kez cumartesi gecelerini körkütük olana kadar içerek ve Jude, Shazzer ya da Tom'a erkek arkadaşım yok diye ağlayarak geçirdiğim için ve benimle evde kalmış üşütük diye alay edildiği için ne kadar işe yaramaz olduğumu düşünerek bunalıma girdim, çöküntü yaşadım ve şimdi kocaman bir evde yaşayan, evinde kavanozlar içinde sekiz çeşit makarna bulunduran ve her gün alışverişe çıkabilen Magda güvensiz bir kişilik sergileyerek kendine acıyor ve benim şanslı olduğumu düşünüyor...

"Ha bu arada," dedi birden neşelenerek, "Harvey Nicks'ten bahsetmişken, bugün gidip oradaki en güzel elbiseyi aldım; kırmızı, yakasının bir tarafında iki tane düğmesi var, kesimi çok güzel ve 280 pound. Ah Bridge, senin yerinde olmayı ve bir ilişki yaşayabilmeyi öyle çok isterdim ki. Pazar sabahı iki saat bo-

yunca köpüklerin içinde yatmayı, bütün bir geceyi dışarıda geçirmeyi ve sonra hiçbir soruya cevap vermek zorunda olmama-yı. Yarın sabah benimle alışverişe gelmek ister misin?"

"Eee, şey, işe gitmek zorundayım."

Bir anlık bir şaşkınlık yaşadı ve "Ah, bilirsin işte," dedi şampanya kadehiyle oynayarak, "Kocanın başka bir kadını sana tercih ettiğini bildiğin zaman evde kalmak ve kendini kollarına at-tığı kadını gözünde canlandırmaya çalışmak çok acı veriyor; kendini çok güçsüz hissediyorsun."

Annemi düşündüm. "Kansız bir darbeyle ihtiyaç duyduğün gücü kazanabilirsin," dedim. "Tekrar çalışmaya başla, bir sevgi-li bul, Jeremy'yi mahvet."

"Üç yaştan altındaki iki çocukla bunu yapamam," dedi kade-re boyun eğmiş bir kadın edasıyla. "Ben kendi sonumu kendim hazırladım ve şimdi buna katlanmam gerekiyor."

Allahım, Tom'un bıkıp usanmadan her seferinde elini kolu-ma koyup gözümün içine bakarak söylediği söz çok doğru: "Acı kadınlar içindir."

19 Mayıs Cuma

56.300 kg (dün gece 1 kilo 600 gram kaybettim –kalorileri tüketen bir şeyler yemiş olmalıyım, belki marul yapmıştır bu işi), alkol 4 (makul), sigara 21 (kötü), kazı-kazan 4 (ç. i. değil).

16:30. Tam Perpetua'nın soluğunu ensemdle hissediyorken tele-fonun çaldı.

"Merhaba hayatım!" Annem. "Bil bakalım ne oldu? Senin için müthiş bir fırsat yakaladım."

"Ne?" diye homurdandım somurtarak.

"Televizyona çıkacaksın!" dedi cıvı cıvı sesiyle ve kafamı masaya vurmaya başladım.

"Yarın sabah saat onda ekiple birlikte geliyorum. Hayatım bu seni hiç *heyecanlandırmıyor* mu?"

"Anne, eğer yarın sabah bir çekim ekibiyle benim evime geleceksen ben evde olmayacağım."

"Ama olmalısın," dedi üzülerek.

"Hayır," dedim ama birden heyecanlandım ve yumuşamaya başladım. "Hem niye ki? Ne oluyor?"

"Ah hayatım," dedi, "Benden 'Ani Bekâr' için *daha genç* biriyle yani menopoz öncesi dönemde olan ve artık çocuk sahibi olmayacağı yaşlara merdiven dayamış bir bekârla röportaj yapmamı istiyorlar."

"Ben menopoz öncesi dönemimde *değilim* anne!" diye patladım. "Hem ben artık yalnız da *değilim*, iki kişiden oluşan bir çiftin üyesiyim."

"Aptal olma tatlım," diye fısıldadı. Arka plandaki seslerden ofisten aradığı anlaşıyordu.

"Benim bir sevgilim var."

"Kim?"

"Asla tahmin edemezsin," dedim omzumun üzerinden pis pis sırtan Perpetu'ya bakarak.

"Ah, lütfen hayatım. Onlara birini bulduğumu söyledim bile."

"Hayır."

"Lütfecen. Hayatım boyunca kariyer sahibi bir kadın olamadım, artık hayatımın sonbaharındayım ve kendim için bir şeyler yapmak istiyorum," diye geveledi sanki söylediklerini bir kâğıttan okuyormuş gibi.

"Beni tanıyan birileri görebilir. Hem senin kızın olduğum fark edilmeyecek mi sanki?"

Bir sessizlik oldu. Biriyle konuştuğunu duyabiliyordum.

Sonra telefona dönüp "Yüzünü saklayabiliriz," dedi.

"Ne? Kafama torba mı geçireceksiniz? Çok teşekkürler."

"Hayır hayatım, puslu göstereceğiz, puslu. Hadi lütfen Bridget. Sana yaşama fırsatını benim verdiğimi unutma. Ben olmasaydım sen nerede olacaktın? Hiçbir yerde. Hiçbir şey olmayacaktın. Ölü bir yumurta. Bir hiç."

Aslında doğrusunu söylemek gerekirse, her zaman televizyona çıkmayı hayal etmişimdir.

20 Mayıs Cumartesi

58.600 kg (neden? neden? nereden?), alkol 7 (cumartesi), sigara 17, sayısalda doğru tahmin 0 (ama şu televizyon işi beynimi bulandırdı).

Çekim ekibi, daha içeriye gireli otuz saniye geçmeden halının üzerinde birkaç şarap kadehi ezerek başladı işe. Böyle şeylerin üzerinde fazla durmam ama sonra elinde koca bir ışık taşıyan bir tanesi sendeleyerek ve "Hey, yolumdan çekilin!" diye bağırarak içeri daldı, "Trevor, bu hayvani şeyi nereye koyayım?" diye böğürdü, dengesini kaybetti ve elindeki lamba mutfak dolabımın cam kapağından içeriye teşrif edip daha hiç kullanmadığım zeytinyağının River Cafe yemek kitabımın üzerine dökülmesine sebep oldu. O anda ne büyük bir hata yaptığımı anladım.

Gelmelerinin üzerinden üç saat geçtiğinde çekim hâlâ başlamamıştı ve ortalıkta gezinip "Şöyle yapsam nasıl olur?" diye saçmalamaya devam ediyorlardı. Sonunda başlayabildik; saat neredyse 13:30 olmuştu ve annemle ikimiz loş ışıktaki kanepede karşılıklı oturarak yerlerimizi almıştık.

Ondan hiç duymadığım kadar anlayışlı ve şefkatli bir sesle

"Hadi söyle, kocan seni terk ettiğinde" -bu kısmı neredeyse fı-sıldayarak söylüyordu- "intihar etmeyi hiç düşündün mü?"

Tuhaf bakışlarımı yüzüne diktim.

"Bunun sana acı verdiğini biliyorum. Eğer kötü hissedersen bir süre için çekime ara verebiliriz," dedi ümitle bakan gözlerle.

Konuşamayacak kadar öfkeliydim. Ne kocaşından bahsediyordu?

"Yani demek istiyorum ki, bu iğrenç olmalı, tamamen yalnız-sın ve zaman akıp gidiyor..." dedi beni masanın altından tekme-leyerek. Ceyap olarak ben de ona bir tekme attım ve o tuhaf se-si çıkarmayı engelleyemedi.

"Çocuk yapmak istemiyor musun?" dedi bir kâğıt mendil uzatarak.

Tam o sırada odanın diğer tarafından gürültülü bir kahkaha duyuldu. Daniel'ı yatak odasında uyurken bırakmak mantıklı gi-bi görünmüştü çünkü cumartesieleri öğlenden önce kalkmaz. Uyandığında arar diye sigarasını da yastığın üzerine bırakmışım.

"Bridget'in çocuğu olsaydı kesin onu bir yerlerde unuturdu," deyip bir kahkaha daha patlattı. "Sizinle tanıştığıma sevindim Bayan Jones. Bridget, neden sen de annen gibi cumartesieleri bu kadar bakımlı olmuyorsun?"

21 Mayıs Pazar

Annem, onu ekibinin önünde küçük düşürdüğümüz ve bir sahtekâr olduğuna inanmalarına sebep olduğumuz için ikimizle cle konuşmuyor. En azından bir süre bizi rahat bırakacaktır. Bu arada yazın gelmesini iple çekiyorum. Havalar sıcakken insanın bir sevgilisinin olması çok güzel. Romantik kaçamaklar yapma-ya fırsatımız olacak. Ç. mutluyum.

HAZİRAN

Sevgiliymiş! Pöh!

3 Haziran Cumartesi

56.750 kg, alkol 5, sigara 25, kalori 600, broşürleri inceleyerek geçirilen dakika sayısı: Uzun seyahatler için 45, kaçamaklar için 87, 1471'i arama sayısı 7 (i.).

Sıcak yüzünden Daniel'la kaçamak yapma hayalleri dışında hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Kafam bin bir çeşit tatil planıyla dolu. Aklımdan neler geçiyor neler... benim üzerimde bembeyaz tiril tiril bir elbise, nehir kıyısında çimenlere uzanmışız; üzerimizde çizgili tişörtlerimiz, deniz kenarında eski bir bara oturmuş denizin üzerinden batan güneşi izleyerek biralarımızı yudumluyoruz; tarihi bir otelin bahçesinde, mum ışığında akşam yemeğimizi yiyoruz ve odamıza çekilip sıcak yaz gecesini sabaha kadar sevişerek geçiriyoruz...

Bu arada bu gece Daniel'in arkadaşı Wicksy'nin verdiği partiye gidiyoruz. Sanırım yarın da öğlen yemeğimizi şehir dışında güzel bir pub'da yiyeceğiz. İnsanın bir sevgilisinin olması mükemmel bir şey.

4 Haziran Pazar

57.200 kg, alkol 3 (i.), sigara 13 (i.), broşürlere bakarak geçirilen dakikalar: Uzun tatiller 30 (i.), küçük kaçamaklar 52, 1471'i arama sayısı 3 (i.).

19:00. Öff. Daniel az önce evine gitti. Açıkçası biraz sıkıldım. Bugün hava gerçekten çok güzeldi ama Daniel ne dışarı çıkmak, ne de kaçamak planı yapmak istedi; bütün perdeleri çekip gün boyunca evde oturarak kriket izlemekte ısrar etti. Dün akşamki parti de güzeldi ama bir ara Wicksy ve yanındaki oldukça güzel kıza katılmak için onlara doğru ilerledik. Daha o anda kızın biraz tuhaf davrandığını fark etmiştim.

"Daniel," dedi Wicksy, "Vanessa'yla tanıştın mı?"

"Hayır," diyen Daniel bir anda en çapkın gülümsemesini takınıp elini kıza uzatıverdi. "Ama tanıştığımıza çok sevindim."

Vanessa, buna müthiş sinirlenmiş görünüp kollarını kavuşturarak şöyle dedi: "Daniel, biz *seninle yattık.*"

Allahım, hava çok sıcak. Camdan dışarı sarkıp duruyorum. Biri bir yerlerde saksafon çalıyor, sanki bizi hepimizin New York'ta bir film setinde olduğumuza inandırmak istiyor. Herkesin camı açık olduğu için her yerden başka sesler yükseliyor. Bir de mutfak camlarından yayılan yemek kokuları var. Mmmm. Sanırım New York'ta yaşamak hoşuma giderdi ama yok yok, şöyle bir düşündüm de, küçük tatil kaçamakları düşleyen biri için pek uygun bir yer değil. Kaçamak için New York'a gitmek hiç fena olmaz ama orada yaşıyorsan bunun bir önemi kalmaz.

Şimdi Tom'u arayacağım, sonra da işimi yapmaya koyulacağım.

20:00. Bir şeyler içmek için Tom'a gidiyorum. Sadece yarım saatliğine.

6 Haziran Salı

58.100 kg, alkol 4, sigara 3 (ç. i.), kalori 1326, kazı-kazan 0 (mükemmel), 1471'l arama sayısı 12 (kötü), uykuyla geçirilen saatler 15 (kötü ama benim suçum değil, sıcaktan).

Perpetua'yı evde çalışmama izin vermesi için ikna edebildim. Tabii ki izin vermesinin tek sebebi, onun da güneşlenmek istemesi. Mmm, yeni bir kaçamak broşürü edindim: "İngiltere'nin Gururu: Britanya Adaları Otellerinin En İyisi". Harika. Her sayfayı teker teker inceleyip, Daniel'ı ve kendimi bütün odalarda ve bütün yemek salonlarında en romantik ve en seksi hallerimizde hayal ediyorum.

11:00. Tamam, şimdi bütün dikkatimi işime vereceğim.

11:25. Öff. Tırnağım kırıldı.

11:35. Allahım, hiç sebep yokken Daniel'ın başka biriyle ilişkisi olduğuna dair paranoyakça bir endişeye kapıldım. Aslında niye olsun ki? Kadınlık içgüdüsüyle hayatında başka birinin olduğunu sezmiş olabilir miyim?

Yaşın ilerlemeye başladığı zaman biriyle birlikte olmaya çalışmak tuhaf. Otuzlu yaşlardaysan ve sevgilin yoksa, bir ilişki yaşamıyor olmanın verdiği sıkıntı -kimseyle sevişmiyorsun, pazar günlerini birlikte geçirecek kimsen yok, partilerden ve buluşmalardan sonra eve hep yalnız dönüyorsun-, sevgilisizliğinin sebebinin yaşın olduğuna dair paranoyakça bir fikir uyandırıyor. Son ilişkini ve son cinsel deneyimini çoktan yaşadığını ve daha gençliğinin baharında uslanıp her şeyden elini ayağını çektiğin için suçlunun kendin olduğunu düşünüyorsun.

Yirmi iki yaşındayken, yirmi üç ay boyunca kimseyle birlikte olamadığında veya az da olsa hoşlandığın biriyle bile buluşmadığında, sadece bunun sıkıcı bir durum olduğunu düşündüğünü tamamen unutuyor insan. Sonra biriyle birlikte olmaya başladığında çok zor ve müthiş bir iş başardığını düşünüyorsun ama beklediklerinin hiçbirini bulamıyorsun.

Bu yüzden mi yani? Yoksa Daniel'la birlikte olmamam mı gerekiyordu? Daniel başka biriyle bir ilişki yaşıyor olabilir mi?

11:50. Off. Tırnağım *oldukça* kötü görünüyor. Hemen çaresine bakmazsam kemirmek zorunda kalacağım ve dibine kadar yemedem bırakmayacağım. En iyisi ben gidip bir ıtnak törpüsü bulayım. Zaten ojem de hiç iyi görünmüyor, silip tekrar sürsem çok iyi olacak. Hazır aklımdayken hemen yapayım.

Öğlen. Havanın bu kadar sıcak olması ve *erkek arkadaşınız* olacak adamın güzel bir yerlere gitmemekte direnmesi çok sinir bozucu. Bana öyle geliyor ki, adam onu bir tatil kaçamağı için değil de günlerin çizik çizik olmuş çam parkelerin üzerinden çocuk pisliği temizleyerek geçtiği üç çocuklu bir evlilik için kandırmaya çalıştığını düşünüyor. Sanırım bu yavaş yavaş psikolojik bir bunalıma dönüşüyor. Tom'u arayacağım (Perpetua'nın kataloğunu akşama kadar hazırlayabilirim).

12:30. Tom diyor ki, eğer şu tatil kaçamaklarını sevgilinle yaparsan, bütün tatil ilişkiniz için endişelenmekle geçermiş. O yüzden arkadaşınla gitmek daha iyi bir fikirmiş.

Tabii seks yapmamayı göze alıyorsan deyince bana hak verdi. Bu akşam broşürlerimi de yanıma alıp Tom'la buluşacağım ve söz konusu hayali kaçamakla ilgili hayaller kuracağım. Bu yüzden şimdi çok sıkı çalışmam gerekiyor.

12:40. Bu sıcakta bu şort ve tişört hiç çekilmiyor. Rahat bir elbise giyeceğim.

Hay Allah, bu elbiseyle kilodum belli oluyor. Ten rengi bir külot giymeliyim, her an birileri kapıyı çalabilir. İyi ama ten rengi külotlarımın nerede olduğunu hatırlamıyorum.

12:45. Aslında küloduma uyacak ten rengi bir sütyen taksam iyi olacak, tabii bulabilirsem.

12:55. Böyle daha iyi.

13:00. Yemek vakti! Sonunda biraz ara verebileceğim.

14:00. Tamam, artık çalışmaya başlayacağım ve akşam olmadan önce işimi bitirmiş olacağım, böylece dışarı çıkabilirim. Ama çok uykum var. Hava çok sıcak. Beş dakika gözlerimi dinlendirsem iyi olacak sanırım. Tavşan uykusunun kendine gelmek için en iyi yol olduğu söylenir. Margaret Thatcher ve Winston Churchill de bunu çok faydasını görmüş. İyi fikir. Galiba bunu yatağımda yapsam çok daha iyi olacak.

19:30. Aaahhh, Allah kahretsın.

9 Haziran Cuma

58.100 kg, alkol 7, sigara 22, kalori 2145, yüzümde kırıksık arayarak geçirdiğim dakikalar 230.

09:00. Heyyo! Bu akşam kızlarla dışarı çıkıyoruz.

19:00. Yaaa, hayır. Öğrendim ki Rebecca da geliyormuş. Rebecca'yla bir akşam geçirmek, denizaneleriyle dolu bir denizde yüzmek gibi bir şey: Her şey güzel ve eğlenceli gidiyor gibidir, sonra güvenini zedeleyen bir darbeye birden müthiş bir acı duymaya başlarsın. Asıl sorun, Rebecca'nın iğnelerinin doğrudan insanın Aşil tendonunu hedef alması, aynen Körfez Savaşı füzelerinin hiçbir şeyden habersiz insanların kaldığı Bağdat otellerinin koridorlarını delip geçmesi gibi. Sharon'a bakılırsa, ben yirmi dördümdü değilmişim ve hiç olmazsa Rebecca'yla baş edebilecek kadar olgun davranabilmeliymişim. Sanırım haklı.

Gece yarısı. İğğğrenç. Berbat hisediyorum. Yüzüme bir şeyler oluyor.

10 Haziran Cumartesi

Bu sabah mutlu uyandım (dün gecenin sarhoşluğu hâlâ devam ediyordu), sonra birden dün akşamki "kızlar gecesi"nin nasıl bittiğini hatırladım. Bir şişe Chardonnay şarabını devirmiştik ve ben son günlerimi hayal kırıklığı içinde geçirmeme sebep olan kaçamak konusunu açmak üzereydim ki, Rebecca durup dururken "Magda nasıl?" diye sordu.

"İyi," dedim.

"Magda çok çekici bir kadın, değil mi?" dedi.

"Hımmm," dedim.

"Ve acayip küçük gösteriyor, kimse onun yirmi dört veya yirmi beşten fazla olduğunu düşünmez. Siz aynı okuldaydınız değil mi? Senden üç yaş mı yoksa dört yaş mı küçüktü?"

"O benden altı ay büyük," dedim dehşetin ilk sancılarını duyarak.

"Gerçekten mi?" dedi Rebecca, uzun bir sessizlikten sonra da "Ama Magda şanslı, çok güzel bir cildi var," diye devam etti.

Rebecca'nın bana asıl söylemekte olduğu şeyi fark ettiğimde, kanımın damarlarımda akışını hissettim.

"Şey, yani o senin kadar gülümsemiyor, belki de o yüzden cildi pek kırıkmamıştır."

Olduğum yerde kalabilmek için masaya tutundum. Erken yaşlandığımı biliyordum. Taptaze bir eriğin erik kurusuna dönüşmesinin hızlı çekimle gösterildiği bir film gibi.

Shazzer "Diyetin nasıl gidiyor Rebecca?" diye sordu.

Aaah... Rebecca'nın söylediklerine karşı çıkmak yerine konuyu değiştirmeye çalıştıklarına göre Jude ve Shazzer da erken yaşlandığımı düşünüyor. Kırış kırış olmuş ve çökmüş yüzümü ellerimle saklamaya çalışarak ve kendimi iğrenç hissederek oturmaya devam ettim.

Sonra birden ayağa fırladım ve kırışıklarımı göstermemek amacıyla yüzümü olabildiğince gergin tutarak, bir vantrilok gibi dişlerimin arasından "Tuvalete gidiyorum," dedim.

Jude "İyi misin Bridge?" diye sordu.

"İyiyim," dedim sertçe.

Aynanın karşısına geçip de kafamın üzerindeki ışığın geçen yılların kalınlaştırıp, sertleştirip sarkıttığı cildimi nasıl da ortaya koyduğunu görünce sendeledim. Jude ve Sharon'ın büyük ihtimalle zaten herkesin bilip söylediği ama benim yüzüme hiç söylenmemesi gereken şeyleri bir bir sıraladığı için Rebecca'yı haşlıyor olduğunu düşündüm.

Birdenbire tuvaletten fırlayıp dışarıda yemek yiyen herkese kaç yaşında görüldüğümü sormak için karşı konulmaz bir istek duydum. Okuldayken yapmıştım, hafiften kafayı sıyırmaya başladığıma inandığım bir dönemdi, okulun bahçesine çıkıp, gördüğüm herkese "Ben deli miyim?" diye sormuştum, yirmi sekiz

tanesi "Evet," demişti.

Bir kere yaşlanmak üzerine düşünmeye başladın mı, artık kurtuluşun yok demektir. Hayat, ikinci yarısı çok daha hızlı geçen bir tatılmış gibi gelmeye başlar. Yaşlanmamı engellemek için bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum ama ne? Yüzümü gerdirecek kadar param yok. Hem şişmanlığın, hem diyet yapmanın insanı yaşlandırdığına dair korkunç bir fikir saplandı aklıma, iki ucu boklu değnek. Neden yaşlı gösteriyorum? Neden? Sokakta yürürken yaşlı kadınların yüzlerine bakıp insanı yaşlı gösteren şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Gazeteleri karıştırıp insanların yaşlarını öğrenmeye ve olduklarından daha yaşlı gösterip göstermediklerini anlamaya çalışıyorum.

11:00. Az önce telefon çaldı. Arayan Simon'dı, bana son takıldığı kızdan bahsetmek için aramış. "Kaç yaşında?" diye sordum şüphe içinde.

"Yirmi dört."

Al işte! Benimle aynı yaştaki erkeklerin artık kendi akranlarını çekici bulmadıkları yaşı gelmişim demek.

16:00. Tom'la buluşup bir çay içeceğim. Hollywood starları gibi görünmek için biraz zaman harcamam gerektiğine karar verdim ve göz altı kapatıcısı, allık ve solgun yüzüme biraz renk verecek bir şeyler sürmek için bayağı bir oyalandım.

Tom beni görür görmez "Aman Allahım," dedi.

"Ne?" dedim. "Ne?"

"Yüzünün hali ne böyle? Barbara Cartland gibi görünüyorsun."

Korkunç bir zaman bombasının birdenbire yüzümü onarılmaz şekilde kuruttuğu gerçeğiyle yüz yüze gelmeye çalışıyormuş gibi gözlerimi kırıştırdım.

"Olduğumdan çok daha yaşlı görünüyorum değil mi?" dedim acı içinde.

"Yooo, annesinin makyaj malzemeleriyle boyanmış beş yaşında bir çocuğa benziyorsun," dedi. "Baksana."

Pubın sahte Victorian aynasına baktım: Kıpırmızı yanaklarım, siyah gözlerim ve beyaz yüzümle rengârenk bir palyaço-ya benziyordum. O anda, sokakta gördükleri suratı bir karış boyalı yaşlı kadınlara bakıp bakıp sırıtan insanları hatırladım ve bir daha asla bol makyajlı yaşlı teyzelere sırtımdan karar verdim.

"Sorun nedir?" dedi Tom.

"Çok erken yaşıyorum," diye fısıldadım.

"Hadiii, yapma Allah aşkına. O salak Rebecca yüzünden böyle düşünüyorsun değil mi?". dedi. "Shazzer bana Rebecca'yla aranızda geçen Magda'yla ilgili muhabbeti anlattı. Söyledikleri çok saçma. On altı civarında gösteriyorsun."

Tom'u seviyorum. Yalan söylüyor olabileceğinden şüphelenmedim değil ama eğer kırk beş gösteriyor olsaydım Tom bile on altısında gösterdiğimi söylemezdi. Bu da neşelenmem için yeterli bir sebep.

11 Haziran Pazar

56.750 kg (ç. i., hava yemek bile yiyemeyecek kadar sıcak), alkol 3, sigara 0 (ç. i., hava sigara bile içemeyecek kadar sıcak), kalori 759 (hepsi dondurma).

Bir pazar daha pisi pisine geçti. Öyle görünüyor ki, bu yaz perdeleri kapatıp kriket seyretmekle geçecek. Yazla ilgili tuhaf endişelerim var ve bunun sebebi sadece, pazar günü kapanan perdeler ya da adının geçmesi yasaklanan kaçamaklar değil.

Uzun ve sıcak günlerin, insanı delirtircesine monoton geçtiğini ve ne yapıyor olursam olayım, tuhaf bir şekilde o anda başka bir şey yapıyor olmam gerektiğı hissine kapıldığımı fark ettim. Bu duygu, Londra'nın içinde yaşadığın için barlarda dolaşmak yerine Royal Shakespeare Company/Albert Hall/Londra Kulesi/Kraliyet Akademisi/Madame Tussauds'ya gitmen gerektiğı hissini *akrabası* olsa gerek.

Güneş ışıldadıka, başkalarının bir yerlerde bu güzel havanın *tadını çıkarıyor* olduğı inancı kuvvetleniyor: İnsanlar belki benim dışımda herkesin davet edildiğı bir beysbol maçında, belki sevgilileriyle birlikte bambuların hışırdadığı, nehir kenarındaki bir ağaçlıkta, ya da bir şeyleri kutlayan kalabalık bir grubun içinde benim bir türlü değerlendiremediğim sıcak yaz günlerinin keyfine varıyordur. Belki de bu bizim alıştığımız iklimle ilgili bir sorundur, belki suçlu odur. Belki bizim için alışılmadık bir şey olan güneşli ve bulutsuz havalarda ne yapacağımızı şaşırtıyoruzdur. Paniğe kapılıp ofisten dışarı fırlamak, zerindekileri çıkarıp tam yangın çıkışının orada nefes nefese yere serilmek işten değil.

Bir de ne yapacağına karar vermek var ki, gerçekten zor iş. Bir barbekü partisi vermek nasıl olurdu? Sen saatler boyunca ateşle uğraşırken arkadaşların açlıktan ölür, sonra da onları hem yanmış hem de çiğ kalmış domuz etiyle zehirlersin. Ya da bir piknik organize edersin ve kadınlar bir taraftan ezilmiş mozarella peynirlerini folyo kâğıdından sıyırmaya çalışıp bir taraftan da avaz avaz bağıarak çocuklarını güneşin zararlı ışınlarına karşı uyarırken, oyunun dışında kalmanın utancıyla yan tarafta oynanan beysbol maçını izleyen erkekler de ısınmış beyaz şaraplarını yudumlarlar.

Avrupalı insanların yaz mevsimini yaşayış şekillerini kıskanıyorum; hafif kumaşlardan dikilmiş takım elbiseler giyen g-

neş gözlüklü erkekler, air-conditionlı pahalı arabalarından inip, serinletici bir şeyler içmek için tarihi meydanlardaki açık kafelere otururlar, güneşe hiç aldırış etmezler çünkü yatlarında güneşlenerek geçirecekleri hafta sonunda da parlıyor olacağından son derece emindirler.

Öyle zannediyorum ki, bizim milletimizin seyahat etmeye başlayıp bunu fark etmesinden beri kendine güveninin azalmasının sebebi de bu. Ama galiba artık her şey değişiyor. Artık kaldırımlara daha fazla masa çıkarılıyor. O masalarda yemek yiyenler, sakın sakın oturup güneşi daha az umursayabiliyor, gözlerini kırpıştırarak ona bakabiliyor ve gelip geçenlere "Hey, bak, biz de açık bir kafede serinletici bir şeyler içebiliyoruz, bunu yapabiliyoruz!" diyen gözlerle pis pis sırtatabiliyor. "Bir Yaz Gecesi Rüyası"nın açık hava temsilinde olmamız gerekmez miydi?" diyen sıkıntılı ifadeleri yalnızca anlık ve geçici.

Aklımın bir köşesinde Daniel'ın haklı olabileceğine dair minicik bir şüphe var: Belki de bu sıcakta yapılması gereken, bir ağaç altında uyumak veya perdeleri kapatıp kriket seyretmektir ama bana göre, gözünü kapatıp uyuyabilmek için yarının ve sonraki günün hatta ondan sonraki günlerin de sıcak ve güneşli olacağından, yani hayatın boyunca, sıcak bir günde gerçekleştirebileceğin aktiviteleri sakın ve telaşsız bir şekilde sürdürebilecek kadar çok güneşli gün göreceğinden emin olmak gerekiyor. Bu da çok küçük bir ihtimal.

12 Haziran Pazartesi

57.650 kg, alkol 3 (ç. i.), sigara 13 (i.), videoyu ayarlamaya çalışarak geçirilen dakika sayısı 210 (yazık).

19:00. Az önce annem aradı. "Ah, merhaba tatlım. Bil bakalım ne oldu? Penny Husbands-Bosworth gece haberlerine çıkıyor!!!"
"Kim?"

"Husbands-Bosworthları tanıyorsun hayatım. Ursula lisede senden bir devre üstteydi. Lösemiden ölen bir Herbert vardı..."
"Ne?"

"Bridget, 'ne' denmez 'efendim' denir. Mesele şu: Ben o sırada dışarıda olacağım çünkü Una Nil Nehri'yle ilgili bir slayt gösterisi izlemek istiyor. Penny ve ben belki sen gece haberlerini videoya çekebilirsin diye düşünmüştük... Neyse bizim çıkmamız lazım."

20:00. İki yıldır video sahibi olmama rağmen şimdiye kadar hiçbir şey kaydedememiş olmam çok komik. Oysa videom harika bir alet. Sanırım kullanım kılavuzunun yardımıyla bu işi halledebilirim.

20:15. Öfff. Kullanma talimatını bulamıyorum.

20:35. Hah! Kullanma talimatını buldum. "Videonuzu ayarlamak bir telefon görüşmesi yapmak kadar basit" diyor. Mükemmel.

20:40. "Uzaktan kumandanızı videonuza doğru tutun." Çok kolaymış. "Kılavuza geri dönün." Yaaa, "Zaman ayarlı HiFi ses kaydı"nda ve "şifreli yayınlar için gereken decoderlar"da dehşet verici bir liste var. Ben Penny Husbands-Bosworth'ün görüntülerini kaydetmeye bayılmıyorum ki! Bütün akşamı casusluk teknikleri öğreten bir şey okuyarak geçiremem.

20:50. Aha! İşte bir diyagramla açıklanmış. "IMC fonksiyonu düğmeleri." Eee iyi de IMC fonksiyonu da ne ki?

20:55. Bu sayfayı geçmeye karar verdim. "Zaman ayarlı video kaydı"na geçtim. "1. Video kaydı için gerekli hazırlıkları yapın." Ne hazırlığı? Aptal videodan nefret ediyorum. Tabelaları takip ederek yol bulmaya çalışmak gibi bir şey. Aslında tabelaların ve kullanım kılavuzunun bir işe yaramayacağını biliyorum ama bunları hazırlayanların kasıtlı olarak bizi aptal yerine koyacak kadar acımasız olabileceğine inanmak istemiyorum. Kendimi salak gibi hissediyorum, sanki bunları dünyadaki herkes anlı-yormuş da bir ben anlamıyormuşum gibi.

21:10. "Zaman ayarlı kayıt yapabilmek için, önce videonuzun saatini ve takvimini ayarlamalısınız (kış veya yaz saati uygulamalarını da ayarlamayı unutmayın). Kırmızı düğmeye ve 6 numaralı dijital düğmeye bastığınızda saatin belirlediğini göreceksiniz."

Kırmızıya basıyorsun, hiçbir şey olmuyor. Numaralara basıyorsun, yine hiçbir şey olmuyor. Video denen aptal alet hiç keşfedilmeseymiş keşke.

21:25. Yaaa... Birden televizyonun ekranında "6'ya basınız" diyen bir yazı belirdi. Bu yaptığıma inanamıyorum. Elimdeki videonun değil televizyonun kumandasıymış. Haberler başladı bile.

Az önce Tom'u arayıp Penny Husbands-Bosworth'ü kaydetmesini rica ettim ama o da videosunu nasıl çalıştıracağını bilmiyormuş.

Birden videodan tuhaf sesler gelmeye başladı ve haberlerin yerini *Saklambaç* aldı.

Jude'u aradım ama o da videosunu kullanmayı bilmiyormuş. Yaaa... öff! Saat 22:15 oldu. 15 dakika sonra *gece haberleri* başlayacak.

22:17. Kaset girmiyor.

22:18. Ah, onun içinde *Thelma ve Louise* vardı.

22:19. *Thelma ve Louise* çıkmıyor.

22:21. Delirmiş halde bütün düğmelere basıyorum. Kaset çıktı ama yine içine girdi.

22:25. Şimdi yeni kaset koydum. "Kayıt" bölümüne bakıyorum.

"Tuner Mode'da hafıza düğmesi dışında herhangi bir düğmeye basduğunuzda kayıt başlayacaktır." İyi ama Tuner Mode ne? "Camcorderdan veya iki dilde yayın yapan bir kaynaktan kayıt yapıyorsanız 1/2'ye basın ve istediğiniz dili seçmek için 3 saniye bekleyin."

Allahım, bu salak kılavuz bana Bangor'daki Linguistik profesörümü hatırlatıyor. Adam dilin inceliklerine öyle takılmıştı ki, ayrıntılarla uğraşmaktan derdini anlatamıyordu: "Bu sabah... bakın, bildiğiniz gibi 'bu' kelimesi..."

Yo, hayır. *Gece Haberleri* başlıyor.

22:31. Tamam, tamam, sakın olmalıyım. Penny Husbands-Bosworth lösemi midir nedir -bir şey anlamadım ki- henüz başlamadı.

22:33. Evvett, evet. Şu anda kayıttı. Başardım!

Hayır, çıldıracağım şimdi. Alet birden kaseti geri sarmaya başladı ve şimdi de durdu ve dışarı verdi. Neden? Kahretsin. Kahretsin. Meğer heyecandan kumandanın üzerine oturmuşum.

22:35. Artık çıldıracağım ama! Shazzer'ı, Rebecca'yı, Simon'ı ve

Magda'yı aradım ve hiç kimse videosunu çalıştırmayı bilmiyor. Bunu yapabilecek tek kişi biliyorum, o da Daniel.

22:45. Allahım, videoyu ayarlayamadığımı söylediğimde Daniel gülmekten çatladı ama sonra "Ben senin için kaydederim," dedi. Annem için yapabileceğimin en iyisini yapmış sayılıyım. Arkadaşlarını televizyonda görmek güzel bir şey.

23:15. Hıh! Annem aradı. "zgnm hayatım, *Gece Haberleri*'nde değil, yarınki *Sabah Haberleri*'nde çıkıyormuş. Videonu yarın sabah saat yedide BBC1'i kaydetmek üzere ayarlayabilir misin?"

23:30. Daniel aradı. "Şey, zgnm Bridge, neden kaynaklandı bilmiyorum ama Barry Norman'ı çekmiş."

18 Haziran Pazar

56.300 kg, alkol 3, sigara 17.

nc hafta sonunu da loş ışıktaki televizyonun karşısında ve Daniel'in aşağıya sarkan eli styenimin içinde gezinip göğsümün ucuyla bir tespih tanesiymiş gibi oynar halde geiriyorken birden "Neden küçük bir kaçamak yapamıyoruz? Neden? Neden? Neden?" diye bağırmaya başladım.

Daniel elini elbisemin içinden çıkarak yumuşacık bir ses tonuyla, "İyi fikir," dedi. "Neden önümüzdeki hafta sonu için şehir dışında güzel bir otel ayarlamıyorsun? Ben deyeceğim."

21 Haziran arşamba

55.800 kg (. . i.), alkol 1, sigara 2, kazı-kazan 2 (. i.), kaçamak broşürlerine bakarak geçirilen dakika sayısı 237 (kötü).

Daniel, Cumartesi günü yola çıkana kadar kaçamakla ilgili konuşmayı, broşürlere bakmayı ve hatta adını bile anmamı yasakladı. Bunu bu kadar uzun süre bekledikten sonra heyecan duymamam gerektiğini nasıl düşünebilir? Erkekler -sadece bir kısmı da olsa- yemek pişirmeyi veya dikiş dikmeyi öğreniyorlar da, neden hâlâ tatil hayalleri kurmayı ve broşürlere bakıp bir yer seçmekten zevk almayı öğrenemiyorlar? Bütün bunlarla tek başıma ilgileniyor olmak benim için korkunç. Wovingham Hall, kocaman yatakları, yüzme havuzu ve fitness merkeziyle (gitmeyeceğiz tabii ki) sıcak ve hatta ideal görünüyor ama ya Daniel beğenmezse?

25 Haziran Pazar

55.800 kg, alkol 7, sigara 2, kalori 4587 (hoop).

Allahım, Daniel daha gelir gelmez buranın sonradan görme-lere ait bir yer olduğuna karar verdi, dışarıya park edilen üç Rolls-Royce'dan belliymiş, üstelik biri de sarıymış. Bu arada ben havanın buz gibi olduğunu fark ettim ve valizimi hava sıcaklığının 90 derece olacağını düşünerek hazırlamış olmama lanet ettim. İşte yanıma aldıklarım:

Mayo 2.

Bikini 2,

Uzun, ince beyaz elbise 1.
Plaj elbisesi 1.
Pembe şeffaf terlik 1 çift.
Uçuk pembe mini süet elbise 1.
Siyah kombinezon.
Sütyen, külot, çorap, jartiyer (bir sürü).

Oraya vardığımızda oldukça kuvvetli bir fırtına vardı, titreyerek Daniel'ı takip ettim. Lobiye girdiğimizde, krem rengi kıyafetler giymiş bir sürü insanla karşılaştık ve öğrendik ki otele düğün daveti için gelmeyen tek müşterileri bizmişiz.

"Şu Srebrenica'da olup bitenler çok korkunç değil mi?" diye gevezelik etmeye başladım manyakça, amacım karşılaştığımız problemleri biraz olsun unutturmaktı. "Dürüst olmak gerekirse, Bosna'da ne olduğunu hiçbir zaman *tam olarak* kavrayamadım. Ben Bosnalıların Saraybosna'da yaşayan insanlar olduğunu ve Sırpların gelip onlara saldırdıklarını zannediyordum. Öyleyse Bosnalı Sırplar kim?"

Daniel, "Eh, broşür karıştırmaya ayırdığın zamanın birazını gazete okumaya ayırsaydın bunları biliyor olurdun," dedi pis pis sıratarak.

"Eee... Nedir yani?"

"Allahım, şu nedimenin göğüslerine bak!"

"Peki, Bosnalı müslümanlar kim?"

"Şu adamın klapaları inanılmaz."

Birden Daniel'ın konuyu değiştirmeye çalıştığını fark ettim, yanılıyor olamazdım.

"Bosnalı Sırplar Saraybosna'ya saldıranlarla aynı kişiler mi?" diye sordum.

Sessizlik.

"Peki Srebrenica kimin bölgesi?"

"Srebrenica güvenli bir yerdir," dedi bilmiş bir tavırla.

"Öyleyse bu güvenli yerin insanları neden başkalarına saldırıyor?"

"Kes şunu."

"Srebrenica'daki Bosnalılarla Saraybosna'dakiler aynı kişiler mi?"

"Müslümanlar," dedi zafer edasıyla.

"Sırlar mı, Bosnalılar mı?"

"Bana bak susacak mısın sen?"

"Sen de Bosna'da neler olup bittiğini bilmiyorsun."

"Biliyorum."

"Bilmiyorsun."

"Biliyorum."

"Hayır bilmiyorsun."

Tam o sırada golf pantolonu, beyaz çorap, tokalı beyaz rugan ayakkabı giymiş ve pudralı bir peruk takmış olan otel sorumlusu bize doğru eğildi ve "Herhalde Srebrenica ve Saraybosna'nın eski sakinlerinin Bosnalı Müslümanlar olduğunu biliyorsunuzdur bayım," dedi ve imalı bir şekilde "Yarın sabah odanıza gazete ister misiniz?" diye ekledi.

Daniel'in ona vuracağını zannettim. Sanki motorlu bir taşıtan korkmuş bir yarış atını sakinleştirir gibi koluna sarılıp "Tamam, sakin ol, sakin ol," dediğimin farkına bile varmamıştım.

17:30. Bırr. Göl kenarında, üzerimde uzun tiril tiril elbisemle kızgın güneşin altında Daniel'la yan yana yatmak yerine, otelin banyo havlularından birine sarınmış ama yine de soğuktan mosmor kesilmiş halde sandal gezintisi yaptım. Sonunda sandal sefamızı tamamlayıp sıcak bir duş almak için odamıza çekilmeye karar verdik. Yolda giderken bu akşam düğün kutlamanın yapılmadığı yemek salonunda bizden başka bir çiftin daha olaca-

ğını öğrendik. Daniel, bu çiftin dişi bireyi Eileen adlı kızla iki kez yatmış ama bir keresinde kız onu göğsünden çok kötü ısırmış ve o zamandan beri görmüyormuş.

Banyodan çıktığımda Daniel yatağın üzerine uzanmış kıkırdıyordu. "Bak sana yeni bir diyet buldum," dedi.

"Demek şişman olduğumu düşünüyorsun."

"Bak anlatayım, çok basit. Tek yapman gereken parasını kendin ödemek zorunda olduğun zaman yemek yememek. Diyetin başında bir domuz kadar şişko olacağın için kimse seni yemeğe davet etmeyecek. Bu yüzden zayıflayacaksın, bacakların meydana çıkacak, fıstık gibi olacaksın ve insanlar seni yemeğe davet etmeye başlayacak. Sonra yine kilo almaya başlarsın, davetler azalmaya başlar ve aldığın kiloları verip böylece formunu koruyabilirsin."

"Daniel!" diye haykırdım. "Bu şimdiye kadar duyduğum en iğrenç, en kaba, en aşağılayıcı şey."

"Aaaa, hadi ama kızma Bridge," dedi. "Gerçekte sen de böyle düşünüyorsun. Hiçbir erkeğin çırpı bacaklı bir sevgili istemeyeceğini defalarca söyledim sana. Aksine öyle kadınlar isterler ki, arkasına bisiklet park edilebilsin ve hatta bisikletin üzerinde bir kutu bira dengede durabilsin."

Arkama bir bisiklet park edilmiş ve üzerine bir kutu bira bırakılmış şişko halimi hayal etmek beni çıldırttı. Önce tek kelimayle kıskırtıcı kabalığı yüzünden Daniel'a sinirlendim, sonra acaba benim de böyle düşündüğüm konusunda haklı olabilir mi diye geçirdim aklımdan çünkü yiyecek bir şeyler düşünmeye hatta ne yiyeceğime karar vermeye başlamıştım bile.

Sessizliğimi fırsat bilen Daniel hemen kumandayı alıp "Televizyonu açacağım," dedi ve tüm otellerde rastlanabilecek kalın perdeler yöneldi. Birkaç saniye sonra, oda tamamen kararmıştı ve bir kriket oyununu gösteren televizyonun titrek ışığı dışında

hiçbir ışık yoktu. Sigarasını çoktan yakmış olan Daniel, telefonla aşağıdan altı kutu bira istiyordu.

"Sen bir şey istiyor musun Bridge?" dedi sırıtarak. "Sütlü çaya ne dersin? Ben ısmarlıyorum."

TEMMUZ

Hıh!

2 Temmuz Pazar

55.400 kg (oldukça iyi gidiyorum), alkol 0, sigara 0, kalori 995, kazı-kazan 0: Mükemmel.

07:45. Az önce annem aradı. "Merhaba hayatım. Bil bakalım ne oldu?"

Endişe içinde Daniel'a bakarak "Biraz bekler misin? Telefonu öbür odaya alacağım," dedim, telefonun fişini çıkarıp yavaşça kapıya doğru ilerledim, fişi tekrar taktım ve annemin son iki buçuk dakikadaki yokluğunu fark etmemiş olduğunu anladım; hâlâ konuşuyordu.

"... Eee, ne düşünüyorsun tatlım?"

"Şey, bilmiyorum. Söylediğim gibi telefonu diğer odaya almaya çalışıyordum," dedim.

"Aa, demek söylediklerimin hiçbirini duymadın?"

"Hayır." Kısa bir sessizlik oldu.

"Ah, merhaba hayatım. Bil bakalım ne oldu?" Bazen annemin modern dünyaya çok iyi uyum sağladığını düşünüyorum, bazen de bizden milyonlarca kilometre uzakta olduğunu (özellikle de telesekreterime yüksek ve net bir sesle sadece "Bridget Jones'un

annesi," diyen mesajlar bıraktığı zaman).

"Alo? Ah, merhaba hayatım. Bil bakalım ne oldu?" dedi tek-
rar.

"Ne?"

"Una ve Geoffrey, Temmuzun yirmi dokuzunda bahçelerinde
Fahişeler ve Papazlar Partisi veriyorlar. Çok komik değil mi? Fa-
hişeler ve Papazlar! Düşünebiliyor musun?"

Düşünmemeye çalıştım, Una Alconbury'nin uzun çizme, file
bir gecelik ve delikli bir sutyen giymiş halini gözümün önüne
getirmek bile istemedim. Altmışlı yaşlardaki insanların bu tür
partiler organize etmeleri hem normal değil, hem de hoş değil.

"Düşündük ki bu partiye sen de Daniel'la birlikte katılırsan
çok güzel olur. Hepimiz onunla tanışmak için can atıyoruz."

Daniel'la ilişkimizin Northamptonshire'ın cankurtaran bo-
tunda öğlen yemeği yiyen sakinleri tarafından nasıl eşelenip di-
dik edileceğini düşününce kalbime ağırlar girdi.

"Daniel'ın bu tür bir..." Tam bu sırada masaya eğilebilmek
için dizlerimle iliştiğim sandalye -niye böyle tuhaf bir pozisyon
seçtiysem- büyük bir gürültüyle yere devrildi.

Telefonu tekrar elime alabildiğimde annem hâlâ konuşuyor-
du. "Tamam, harika. Mark Darcy de orada olacak tabii, yanında
da çok..."

"N'oldu?" Daniel anadan doğma bir halde kapının yanında
dikiliyordu. "Kimle konuşuyorsun?"

"Annemle," dedim öfke içinde.

"Şunu bana versene," dedi telefonu elimden çekiştirerek.
Böyle korumacı tavırlarını seviyorum ama bu kadar kaba oldu-
ğu zaman değil tabii.

"Bayan Jones," dedi en cazibeli ses tonuyla. " Ben Daniel."

Annemin onunla da durmaksızın konuştuğunu duyabiliyor-
dum.

"Telefon etmek için güzel bir gün ama saat biraz erken değil mi? Söyleyin, sizin için ne yapabiliriz?"

Annem telefonun öbür tarafında gevezelik ederken, o bana bakıyordu. Sonra telefona döndü.

"Ya, evet güzel olur, bunu hemen ajandama not edeceğim, papaz kıyafetimi de bulurum ama biz şimdi tekrar uykumuza dönmek zorundayız. Kendinize iyi bakın. Bay bay, tamam bay bay," dedi büyük bir ciddiyetle ve telefonu kapattı.

"Gördün işte," dedi ukalaca. "Biraz ciddiyet, ihtiyacı olan tek şey bu."

22 Temmuz Cumartesi

55.850 kg (hımmm, 450 gram vermeliyim), alkol 2, sigara 7, kalori 1562.

Daniel önümüzdeki Cumartesi benimle Fahişeler ve Papazlar Partisi'ne geleceği için gerçekten çok heyecanlıyım. Arabada tek başıma yolculuk etmemek, oraya tek başıma varmamak ve "Niye bir sevgilin yok?" sorusundan oluşan yayılım ateşine maruz kalmamak çok güzel olacak. Sıcak ve harika bir gün olacak. Belki de bunu bir kaçamağa dönüştürüp giderken veya dönerken bir puba uğrar ya da bir otelde kalırız, tabii odalarında televizyon olmayan bir otelde. Daniel'in babamla tanışacağı o günü iple çekiyorum. Umarım ondan hoşlanır.

02:00. Gördüğüm kâbustan sonra, terden sıırıslıklam olmuş halde uyandım. Bu iğrenç rüyayı sık sık görüyorum. Fransızca sınavındayım, kâğıdı çeviriyorum ve hiç tekrar yapmadığımı hatırlıyorum. Üzerimde fen dersi laboratuvarında giydiğim önlük-

ten başka hiçbir şey yok ve Bayan Chignal'ın altına külot giymediğimi fark etmemesi için ümitsizlik içinde eteğimi çekiştirip duruyorum. Bunu anlatırken, Daniel'in hiç olmazsa beni neşelendirmeye çalışacağını umuyordum. Bana göre bu rüyayı tekrar tekrar görmemin sebebi, iş kariyerimin beni nereye götürdüğü hakkında bir fikrimin olmamasıydı. Bunu biliyordum ama yine de neşelenmeye ihtiyacım vardı, oysa Daniel bir sigara yaktı ve içinde külot olmayan önlüklü bölümü bir daha anlatmamı istedi.

"Tabii, sen o kahrolası Cambridge'ten mezun olduğun için tuzun kuru," dedim burun kıvrarak. "İlan panosuna bakıp Fransızca sınav sonucumun karşısındaki D'yi gördüğüm anı hiç unutmayacağım çünkü bu Manchester'a gidemeyeceğim anlamına geliyordu. O not hayatımı değiştirdi."

"Bu konuda çok şanslı olduğunu bilmelisin Bridge," dedi yattığı yerden tavana doğru dumanlar savurarak. "Büyük ihtimalle salağın tekiyle evlenirdin ve iğrenç bir hayatın olurdu. Yani..." gülmeye başladı, "yani oradan, yani şeyden," (öyle eğleniyordu ki, artık konuşamıyordu) "şeyden, Bangor'dan mezun olmanın hiçbir kötü yanı yok."

"Tamam, anlaşıldı," diye bağırarak yataktan fırladım. "Ben kanepede yatıyorum."

"Hadi Bridge, yapma," dedi beni çekiştirerek. "Biliyorsun ki ben senin acayip zeki, hatta canavar gibi olduğunu düşünüyorum. Sadece rüya yorumlamayı öğrenmen gerekiyor."

"Ya sence bu rüya ne anlama geliyor?" dedim somurtarak. "Entelektüel gelişimimi tamamlayamadığımı mı anlatıyor?"

"Hayır."

"Peki ne?"

"Şey, bence içine külot giyilmeyen önlük güzel bir sembol. Sence de öyle değil mi?"

"Neyi sembolize ediyor?"

"Bence entelektüel yaşamın anlamının istediğini yapmak, amaçlarını gerçekleştirmek olduğunu anlatıyor."

"Neymiş bu amaçlar ve istekler?"

"Tabii ki bana yemek pişirmek tatlım," dedi, bütün şekerliği üzerindeydi. "Bir de benim evimin sınırları içinde külotsuz do-laşmak."

28 Temmuz Cuma

56.300 kg (yarından önce diyeteye başlamalıyım), alkol 1 (ç. i.), si-gara 8, kalori 345.

Mmmm. Daniel bu akşam çok tatlıydı, Fahişeler ve Papazlar Partisi'nde giyeceğim kıyafeti seçmeme yardım etti. Bir sürü şey giymemi önerdi ve hepsini değerlendirdi. Beni hem bir fahişe hem de bir papaz gibi gösterecek olan ve uçları dantelli siyah bir tişört ve siyah bir kurdeleden ibaret tasma şeklinde (papaz ya-kası) bir kolyede karar kılmış görünüyordu ama sonra üzerim-deyken uzunca bir süre ortalıkta dolaştığım diğer seçenek, si-yah, dantelli Marks and Spencer body, çorap, jartiyer, Fransız hizmetçilerinin taktıklarından (iki tane mendil ve bir kurdele-den yaptık) bir önlük, papyon ve yün ve pamuktan yapılmış bir tavşan kuyruğundan oluşan tavşankız kıyafetinin daha iyi oldu-ğuna karar verdi. Bu kadar zamanı benim parti kıyafetime ayır-mış olması çok güzeldi. Bazen onun şefkatli ve sevgi dolu bir adam olduğunu düşünüyorum. Bu arada bazen seks konusunda ne kadar doymak bilmez olabildiğini de gördüm bu akşam.

Yarını iple çekiyorum.

29 Temmuz Cumartesi

55.850 kg (ç. i.), alkol 7, sigara 8, kalori 6245 (Una Alconbury'den de, Mark Darcy'den de, Daniel'dan da, annemden de nefret ediyorum, herkesten nefret ediyorum).

14:00. Olanlara inanamıyorum. Saat birde Daniel hâlâ uyanmamıştı ve endişelenmeye başlamıştım çünkü parti iki buçukta başlıyordu. Sonunda bir fincan kahveyle yanına giderek onu uyandırdım ve "Sanırım artık kalksan iyi olacak çünkü saat iki buçukta orada olmamız gerekiyor," dedim.

"Nerede?" diye sordu.

"Fahişeler ve Papazlar Partisi'nde."

"Aman Allahım! Aşkı, dinle, unutmuştum ama benim hafta sonu yapılacak o kadar çok işim var ki, eve kapanıp hepsini acilen halletmem gerekiyor."

Söylediklerine inanmadım. Geleceğine söz vermişti. Herkes bilir ki, eğer biriyle çıkıyorsan, böyle iğrenç aile toplantılarında yanında olup olanlara katlanmana yardım etmesi gerekir. İş denince akan suların duracağını zannediyor. Şimdi Alconburylerin bütün arkadaşları bütün günü sevgilimin olup olmadığını sorarak geçirecek ve olduğunu söylediğimde bana inanmayacaklar.

22:00. Başıma gelenlere inanamıyorum. İki saat boyunca araba kullandım, Alconburylerin evinin önüne park ettim ve tavşan-kız kıyafeti içinde iyi görüldüğümü umarak bahçe kapısına doğru ilerledim. Neşe dolu sesleri daha dışarıdan duyuluyordu. Bahçeye girip yürümeye başlamıştım ki, hepsinin sesi soluğu kesildi ve ben Fahişeler ve Papazları görmeyi beklerken, karşımda duranların iki parçadan oluşan klasik, baldır hizasında çiçekli elbiseli kadınlar ve pantolon ve V-yaka kazak giymiş erkekler

olduğunu fark ettim, aynı anda dehşete de kapıldım tabii. Olduğum yerde donup öylece kalakaldım, aynen ... aynen bir tavşan gibi. Bu arada herkes bana bakarken, elinde elma ve yapraklarla dolu plastik bir kap taşıyan Una Alconbury, plili fuşya elbisesini savurarak yanıma geldi.

"Bridget, seni görmek ne güzel."

"Bunun Fahişeler ve Papazlar partisi olacağını düşünmüştüm," dedim.

"Aman Allahım! Yoksa Geoff seni aramadı mı?" dedi. Ne zannetmişti ki? O tavşankız kıyaletini öylesine giydiğimi mi? "Geoff," dedi. "Sen Bridget'i aramamış mıydın?" Sonra da etrafına bakınarak "Hepimiz erkek arkadaşınla tanışmak için can atıyoruz. O nerede?" diye sordu.

"Çalışıyor," diye homurdandım.

Çoktan çakırkeyif olmuş Geoffrey Amca bize doğru ilerledi, "Benim küçük Bridget'im nasılmış bakıyım?"

"Geoffrey," dedi Una soğuk soğuk.

Selam vererek "Tüm emirleriniz eksiksiz ve hatasız olarak yerine getirilmiştir komutanım," dedi ve arkasından kıkırdayarak başını Una'nın omzuna dayadı. "Ama karşıma teknoloji, mucizesi denen o aptal telesekreterden başka bir şey çıkmadı."

"Geoffrey," dedi Una. "Git de barbeküye bak. Üzgünüm hayatım, buradaki papazlarla ilgili çıkan skandallardan sonra, Fahişeler ve Papazlar Partisi vermenin bir anlamı olmadığına karar verdik çünkü..." gülmeye başladı, "...çünkü herkes papazların zaten fahişe olduğunu düşünüyor," dedi gözlerini ovuşturarak. "Senin şu yeni sevgilin nasıl bakalım? Ne diye cumartesi günü çalışıyormuş ki? Iyy! Bence bu hiç de iyi bir bahane değil. Bu durumda seni nasıl evlendireceğiz biz?"

"Böyle devam edersek ben bir fahişe olacağım," diye homurdandım popoındaki tavşan kuyruğunu çıkarmaya çalışarak.

Birden birinin beni süzdüğünü hissettim ve başımı kaldırdığımda bunun gözlerini ayırmaksızın tavşan kuyruğuma bakan Mark Darcy olduğunu gördüm. Yanında, ciddi görünen leylak rengi bir elbise ve bir ceket giymiş, güneş gözlüklerini kafasına takmış olan şu ince uzun avukat hanım vardı.

Kendini beğenmiş cadalog önce Mark'a bakıp sırtıttı, arkasından hiç de kibar sayılmayacak bir bakışla beni tepeden süzdü ve "Buraya başka bir partiden çıkıp mı geldin?" dedi.

"Aslına bakarsan işe gidiyordum da geçerken uğradım," dedim ve Mark Darcy'nin buna hafifçe gülümseyip başını başka tarafa çevirdiğini fark ettim.

Plili parlak turkuaz bir elbise giymiş olan annem, elindeki kesme tahtasını sallayarak ve "Merhaba hayatım, şimdi seninle ilgilenemiyorum, çekim yapıyoruz," diye bağırarak bize doğru ilerledi. "Tatlım sen ne giydin öyle Allah aşkına? Orospu gibi görünüyorsun. Hey millet, sessiz olun. Veee..." Elinde bir kamera taşıyan Julio'ya işaret verdi. "Kamera!"

Gözlerim telaş içinde babamı aramaya başladı ama yoktu. O arada Mark Darcy'nin beni göstererek Una'ya bir şeyler söylediğini gördüm, sonra Una koştura koştura yanıma geldi.

"Bridget, şu kıyafet karmaşası için *gerçekten çok üzgünüm*," dedi. "Mark, etrafta bu kadar yaşlı insan varken bu kıyafetin içinde kendini çok rahatsız hissediyor olabileceğini söyledi. Sana giyecek bir şeyler vermemi ister misin?"

Partinin geri kalanını jartiyerlerimin üzerine giydiğim Janine'in karpuz kollu, bahar dalı desenli nedime elbisesiyle geçirdim. Natasha bana bakıp bakıp sırtıtmayı, annem de her yanımdan geçişinde "Hayatım, elbisen pek hoş," demeyi hiç ihmal etmedi.

Una Alconbury, beni yalnız yakalar yakalamaz yanıma geldi, Mark'ın Natasha'sını göstererek "Kızı hiç beğenmedim," dedi.

"Pek kendini beğenmiş. Zaten Elaine de Mark'ın onunla zor evleneceğini söylüyor. Ah, merhaba Mark! Bir bardak daha içki alır mısın? Bridget'in erkek arkadaşının gelememesi çok kötü. Sence de çok şanslı bir erkek değil mi?" Bu sözler, sanki Una seçtiği kız a) ben olmadığı için, b) Mark'la Hindi Ziyafeti'nde Una tarafından tanıştırılmadığı için Mark'tan intikam almak istiyormuş gibi büyük bir öfkeyle söylenmişti. "Adı Daniel'di değil mi Bridget? Pam diyor ki, erkek arkadaşın çok genç ve çok başarılı bir yayıncıymış."

"Daniel Cleaver mı yoksa?" dedi Mark.

Çenemi gururla yukarı kaldırarak "Evet," dedim.

Una, "Yoksa Daniel senin arkadaşın mı Mark?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır," dedi Mark kaba bir tavırla.

Una, sanki bu olanlar iğrenç değil de müthiş eğlenceliymiş gibi "Ay, umarım küçük Bridget'imize layık bir adamdır," dedi.

"Yine kendimden çok emin ve kesin bir tavırla diyebilirim ki, kesinlikle değil."

Neyse ki Una daha bu son söylenenleri dinlemeden "Aaa, bir saniye, bir saniye, Audrey gelmiş. Audrey!" diyerek uzaklaştı yanımızdan.

Una iyice uzaklaştıktan sonra "Yaptığını beğendin mi bari?" dedim öfke içinde.

Mark şaşırılmış görünerek "Ne?" dedi.

"Bana 'Ne?' deyip durma Mark Darcy," diye homurdandım.

"Annem gibi konuştun şimdi."

"Kıskançlıktan başka bir gerekçen olmaksızın birinin erkek arkadaşına annesinin arkadaşlarının yanında çamur atmak, arkasından konuşmak senin için son derece sıradan bir şey olsa gerek," diye parladım birden.

Bir süre sanki başka bir şey düşünüyormuş gibi öylece yüzüme baktı, sonra "Pardon," dedi. "Söylediklerini doğru anlayıp

anlamadığımı düşünüyordum. Sen senin yüzünden Daniel Cleaver'ı kıskandığımı mı söyledin? Doğru mu duydum?"

"Hayır, benim yüzümden demedim," dedim öfke içinde. "Sadece erkek arkadaşım hakkında bu kadar kötü konuşmanın sebebini kötü niyetinden başka bir şey olması gerektiğini söylemeye çalışıyordum."

"Mark, sevgilim," diye seslendi Natasha, hoş bir edayla çimenlerin üzerinde salınarak yanımıza geliyordu. Öyle uzun ve inceydi ki, topuklu ayakkabı giymeye hiç ihtiyacı yoktu. Bu yüzden de çimlerin üzerinde sanki orası için yaratılmış gibi rahat yürüyordu, çölde yürüyen bir deve gibi. "Hadi gel de anne Conran'da gördüğümüz yemek odası takımını anlat."

Natasha kolundan çekiştirirken sessizce "Kendine dikkat etmelisin, sadece bunu söylemeye çalışıyordum," dedi, sonra da Julio'yu işaret etti. "Aslında annene de dikkatli olması gerektiğini söylemeliyim."

45 dakika daha bu iğrençliğe katlandıktan sonra, Una'ya işimi bahane ederek ayrılmaya karar verdim.

"Ah siz kariyer düşkünü kızlar!" dedi. "Bir türlü işinizi boşveremiyorsunuz, aklınız fikriniz orada."

Yola çıkacak kadar sakinleşebilmek için, önce arabada iki tane sigara içmek zorunda kaldım. Tam anayola girmiştik ki, babamın arabasının geçtiğini gördüm. Yanında Penny Husbands-Bosworth oturuyordu ve üzerinde dantelli, göğüsleri yukarı kaldıran, telli, kırmızı bir korse, kafasında da iki tane tavşan kulağı vardı.

Otoyoldan çıkıp Londra'nın içine girdiğimde, zannettiğimden daha çabuk geldiğimi fark ettim ve doğrudan eve gitmek yerine biraz Daniel'a uğramaya karar verdim. Böylece hâlâ çok gergin olan sinirlerim de biraz yatışmış olurdu.

Arabamı Daniel'ınkinin dibine park ettim ve zilini çaldım

ama hiç cevap yoktu. Belki kriketin en heyecanlı bölümünü izliyordur diye bir süre bekleyip bir daha bastım ama yine cevap yoktu. Evde olmalıydı çünkü arabası oradaydı ve evde kalıp çalışacağını, bu arada kriket de izleyeceğini biliyordum. Başımı yukarıya kaldırdım ve Daniel'in camda olduğunu gördüm. Gülmseyerek ona el salladım ve kapıyı işaret ettim. Görünürden kayboldu. Kapıyı açacağını düşünerek zile bir daha bastım, cevap vermesi uzun sürdü: "Merhaba Bridge. Şu anda Amerika'yla bir telefon görüşmesi yapıyorum. Seninle on dakika sonra pub-da buluşalım mı?"

Neşe içinde "Tamam," dedim hiç düşünmeden ve köşeye doğru yürümeye başladım. Ama dönüp arkama baktığımda telefonda konuşmadığını, camdan bana baktığını gördüm.

Bir tilki kadar kurnaz davranarak onu hiç görmemiş gibi yaptım ve yürümeye devam ettim ama kafamın içi karıkarışık. Neden arkamdan bakıyordu? Neden kapıyı ilk çaldığımda cevap vermemişti? Neden yukarıya çıkmam için kapıyı açmamıştı? Birden beynimde bir şimşek çaktı. Yanında bir kadın vardı.

Kalbim güp güp atıyordu. Köşeyi döndüm ve duvara yaslanarak hâlâ camda olup olmadığına baktım, görünürde yoktu. Hızla geri dönüp Daniel'in evinden kimin çıkacağını görmeyi umut ederek oturduğu apartmanın girişinin hemen yanındaki girişte, bana sütunların arasından güzel bir görüş alanı sağlayacak bir kösedeki pusuya yattım. Bir süre çömelik halde orada öylece bekledikten sonra, niye bekliyorum ki, diye düşündüm. Şimdi buradan bir kadın çıksa bile başka bir daireden çıkmış olmayacağı ne malum? Nereden bileceğim Daniel'in evinden çıktığını? Hadi bildim diyelim, ne yapacağım yani? Ona kafa tutup kavga mı edeceğim? Hem kadına evde kalmasını, kendisi puba vardikten sonra çıkıp gitmesini söyleyemez mi yani?

Saatime baktım. 18:30. Hah! Pub daha açılmamıştı. Mükemmel bir bahane. Cesaretimi toplayıp ziline bir daha bastım.

"Bridget, yine mi s n?" dedi ters ters.

"Pub daha açılmamış."

Sessizlik. Arka plandan bir ses mi duydum? Bütün bunlara inanmak istemeyerek Daniel'in aslında para  t l yor ya da uyuy turucularla u ra ıyor olduğunu düşündüm. Büyük ihtimalle, yukarıda at kuyruklu Güney Afrikalıların yardımıyla kokain torbalarını döşemenin altına saklamaya çalışıyordu.

"Kapıyı a ," dedim.

"Sana telefonda olduğumu söyledim ya."

"Kapıyı a ."

"Ne?" Zaman kazanmaya çalışıyordu.

"   otomati e bas Daniel."

İnsanın, hiçbir somut kanıtı olmadığı halde, hiçbir şey görmediği, duymadığı halde birinin varlığını ara ırması çok komik. Yukarıya çıkarken, tabii ki merdivenlerdeki tüm dolapları açıp içeride birinin olup olmadığına baktım, kimse yoktu. Ama biliyordum ki Daniel'in evinde biri vardı. Belki hafif bir koku, belki Daniel'in davranışlarında bir tuhaflık... Ama biliyordum.

Oturma odasında öylece karşılıklı oturuyorduk. İkimiz de gergindik ve ben kalkıp annem gibi bütün dolapları açıp kapamak ve 1471'i arayıp gerçekten en son Amerika'yla konu up konu madı ını kontrol etmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Senin üzerinde ne var öyle?" dedi. Heyecandan Janine'in elbisesini çıkarmayı unutmu tum.

"Bir nedime elbisesi," dedim kibirli bir tavırla.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu. Bütün dolapları kontrol edebilmek için onu bir süre mutfakta tutmam gerektiğine karar verdim.

"Bir fincan çay içerim."

"Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim," bunu söylerken sesim titriyordu. "Parti hari-kaydı. Fahişe kıyafeti giyen tek kişi bendim, bu yüzden üzerime bu nedime kıyafetini giymek zorunda kaldım. Mark Darcy Natasha'yla birlikte geldi, tişörtün ne güzelmiş..." Birden sustum çünkü anneme benzediğimi, konuşmaktan nefessiz kaldığımı fark ettim.

Bir süre bana tuhaf tuhaf baktıktan sonra kalkıp mutfğa gitti. Tabii onun odadan çıkmasıyla birlikte ben de kanepenin ve perdelerin arkalarını kontrol etmek üzere yerimden fırladım.

"Ne yapıyorsun?"

Daniel kapıda dikilmiş bana bakıyordu.

"Hiçbir şey," dedim. Bir Fransız komedisindeymişim gibi çılgınca yastıkları kabartarak. "Kanepenin arkasında bir etek unutmuş olabilir miyim diye bakmıştım,"

Bana şüphe dolu gözlerle bakıp tekrar mutfğa döndü.

1471'i arayacak kadar vaktimin olmadığına karar verdim ve odadaki dolabı kontrol ettim, hiçbir şey yoktu. Sonra onun arkasından mutfğa gitmeye kalktım ama giderken holdeki dolabı açıp bakmaya çalışınca, önce ütö masasını, arkasından da bir kutu düşürdüm ve kutunun içindeki 45'liklerin hepsi yerlere saçıldı.

Daniel mutfaktan çıkıp en yumuşak ses tonuyla "Ne yapıyorsun?" dedi yine.

"Üzgünüm, kolum kapıya takıldı," dedim. "Tuvalete gidiyordum da."

Daniel bana sanki bir deliymişim gibi bakıyordu, bu yüzden yatak odasına bakamadım. Tuvalete gidip kapıyı kilitledim ve çılgın gibi bir kadının varlığını kanıtlayacak ipuçları aramaya koyuldum; uzun, sarı saçlar, üzerinde ruj lekesi olan tuvalet kâğıtları, yabancı saç fırçaları... hepsi birer kanıt olabilmirdi. Hiçbir

şey bulamayınca kapının kilidini dikkatlice açtım, iki tarafı da kontrol ettim ve Daniel'ın yatak odasına doğru seğirttim. Kapıyı açtığımda neredeyse altıma edecektim çünkü odada biri vardı.

"Bridge." Daniel'dı, kot pantolonuyla önünü kapatmaya çalışıyordu. "Burada ne arıyorsun?"

"Senin geldiğini duydum, o yüzden... düşündüm ki... benim de gelmemi istiyorsun zannettim." Üzerimdeki çiçek ve dal desenli elbiseye rağmen olabileceğim en seksi halime bürünmeye çalışarak -ne kadar olduysa- ona yaklaştım. Her zamanki gibi dağınık olan yatağa daha iyi bakabilmek ve olası kadın parfümü kokusunu alabilmek için kollarımla onu çepeçevre sararak başımı göğsüne dayadım.

"Mmmm, tavşankız kıyafetin hâlâ üzerinde demek," diyerek ve niyetini açıkça ortaya koyan bir şekilde sarılarak nedime elbisemin fermuarını açmaya başladı. O anda, bunun kadının çaktırmadan sıvışmasını kolaylaştıracak bir hile olabileceği geldi aklıma.

Daniel birdenbire "Ah, su kaynamış olmalı," dedi, elbisemin fermuarını kapattı ve ondan hiç beklenmeyecek bir hareket yaptı, beni yatıştırmaya çalışır gibi sırtımı sıvazladı. Zaten olur da bir kez ondan beklendiği gibi davranırsa herhalde ya depresyon olur ya da fırtına kopar.

"Bence de çayla ilgilenen daha iyi olur," dedim çünkü bu hem yatak odasını inceleyecek, hem çalışma odasına bir göz atacak kadar vakit kazanacağım anlamına geliyordu.

Beni odanın dışına doğru çekiştirerek çıkmamı bekledi ve kapıyı kapattı, böylece onun önünde uslu uslu mutfağa doğru ilerledim ama daha mutfağa varmadan terasa çıkan kapı ilişti gözüme.

"Hadi artık odaya gidip oturalım," dedi Daniel.

Oradaydı, o kahrolası terasta.

Şüpheli gözlerle kapiya doğru baktığımı görünce "Senin neyin var?" diye sordu.

"Hiçbir şeyim yok," dedim neşe içinde kendimi oturma odasına atarken. "Parti biraz yordu."

Kanepeye boylu boyunca uzandım ama aklımdan geçen birden yerimden fırlayıp ışık hızından daha büyük bir hızla çalışma odasına dalmak ya da terasa çıkmaktı. Terasta değilse ya çalışma odasında, ya yatak odasındaki dolapta, ya da yatağın altındadır ve biz terasa çıkarsak, çok kolay kaçabilir diye düşündüm ama öyle olsaydı, Daniel çoktan yukarıya çıkmayı önermiş olurdu.

Bana bir fincan çay getirdi ve zaten açık olan laptopunun başına oturdu. İşte o zaman evde bir kadının olmaması ihtimali geldi aklıma. Ekranda bir dosya görünüyordu, belki de gerçekten çalışıyordu ve gerçekten telefonda Amerika'yla görüşüyordu. Öyleyse ben çılgın bir kadın gibi davranarak salaklık ediyordum.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin misin Bridge?"

"Tabii ki eminim. Niye sordun ki?"

"Ne bileyim, nedime kılığına girmiş bir tavşan gibi görünmen, böyle habersiz çıkıp gelmen ve tuhaf bir şekilde bütün odaları kolaçan etmen garip geldi. Niyetim seni sorgulamak değil, yanlış anlama. Sadece bir açıklaması var mı diye merak ediyorum."

Koça bir salak gibi hissediyordum. İçime şüphe tohumları düşürüp ilişkimizi mahvetmeye çalışan aptal Mark Darcy yüzündendi tüm bunlar. Zavallı Daniel, küstah, kibirli ve kötü niyetli bir avukatın ağzından çıkan sözler yüzünden ondan bu kadar şüphelenmek büyük haksızlık diye düşünüyordum ki, yukarıdan gelen ayak seslerini duydum.

"Ben çok sıcakladım," dedim Daniel'ı dikkatle inceleyerek. "Belki de çıkıp biraz terasta otursam daha iyi olur."

"Allah aşkına iki dakika yerinde otursana!" diye bağırarak yolumu kesmek üzere yerinden fırladı ama ben ondan çok daha hızlıydım. Yanından geçerek kapıyı açtım, yukarıya çıktım ve dışarıya açılan kapağı kaldırdım.

Orada, terasta bir şezlonga yayılmış, sarışın, ince, uzun, bronzlaşmış ve çıtır çıtır bir kadın vardı. Karşımdaki manzara-ya odaklanmış halde donakaldım. O nedime elbisesi içinde kendimi koca bir salak gibi hissediyordum. Kadın başını kaldırdı, güneş gözlüğünü çıkardı ve tek gözüyle beni baştan ayağa süzdü. Merdivenleri çıkan Daniel'ın ayak seslerini duyabiliyordum.

Kadın, başımın üzerinden ona bakarak tam bir Amerikan aksanıyla "Tatlım," dedi. "Bana onun zayıf olduğunu söylememiş miydin?"

AĞUSTOS

Parçalanma

1 Ağustos Salı

56.300 kg, alkol 3, sigara 40 (ama daha fazla sigara içebilmek için içime çekmeyi bıraktım), kalori 450 (yiyeceklerden), 1471'i arama sayısı 14, kazı-kazan 7.

05:00. Çok kötüyüm. Erkek arkadaşım bronz bir canavarla yatıyor. Annem bir Portekizliyle yatıyor. Jeremy iğrenç bir fahişeyle yatıyor. Prens Charles Camilla Parker-Bowles'la yatıyor. Artık neye inanacağımı, ya da neye tutunacağımı bilemiyorum. Daniel'i aramayı, terastaki çıplak güzelin kız kardeşi ya da sel felaketine uğrayan bir komşusu olduğu gibi her şeyi yoluna sokacak makul bir açıklama yapmasını öyle çok istiyorum ki... Ama Tom telefonuma üzerinde "Daniel'i arama, yoksa pişman olursun!" yazan bir kâğıt yapıştırdı.

Keşke Tom'u dinleyip ona gitseydim. Gecenin bir yarısında evde ve yalnız olmaktan, psikopat gibi durmadan ağlayıp burnumu çekmekten nefret ediyorum. Alt kattaki Dan tımarhaneyi arayacak diye ödüm kopuyor. Allahım, benim neyim var? Niye hiçbir şey yolunda gitmiyor? Çünkü çok şişmanım. Tom'u aramayı düşündüm ama daha 45 dakika önce aramıştım. İşe gitme-

yi göze alamıyorum.

Teras faciasından sonra Daniel'a tek kelime etmedim, kafamı dikip yanından geçtim, aşağıya indim, arabama bindim ve hızla uzaklaştım. Sonra Tom'a uğramaya karar verdim. Hemen votka şişesini boğazımdan aşağı boşalttı, tabii domates suyu ve Worcester sosuyla birlikte. Eve döndüğümde, Daniel'ın üç kez aradığını ve her seferinde telesekreterime onu aramamı istediğini belirten notlar bıraktığını gördüm ama erkeklere karşı başarı kazanmanın tek yolunun onlara kötü davranmak olduğunu hatırlatan Tom'un öğüdüne uydum ve onu aramadım. Önceleri bu konuda katılmıyordum ve söylediklerinin yanlış olduğunu düşünüyordum ama işte sonuç: Daniel'a iyi davrandım ama halim ortada.

Allahım, kuşlar ötmeye başladı. Üç buçuk saat sonra işte olmam gerekiyor. Bunu yapamam. Birden aklıma geldi ve annemi aradım.

10:00. Annem *harikaydı*. "Hayatım tabii ki beni uyandırmadın," dedi. "Çekime gitmek için çıkmak üzereydim. Aptal bir erkek yüzünden bu hale geldiğine inanamıyorum. Erkeklerin hepsi bencil, hepsinin sekse karşı zaafı var ve hiçbirinin hayvandan farkı yok. Evet bu söylediklerimin hepsi *senin* için de geçerli Julio. Hadi hayatım, toparla kendini. Yatıp biraz uyu. İşe giderken harika görünmelisin. Herkes, özellikle de o, onu fırlatıp attıktan sonra, o ahlaksız züppe bok etrafında dolaşıp durmadığı sürece hayatın *çok* güzel olduğunu fark ettiğini düşünmeli, bu sana kendini iyi hissettirecektir.

"Peki sen iyi misin anne?" dedim babamın Una'nın partisine meşhur dul Penny Husbands-Bosworth'la gidişini hatırlayarak.

"Sağ ol hayatım. Benim de üzerimde büyük bir sıkıntı var."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Aslında var," dedi birden neşelenerek. "Lisa Leeson'ı tanı-

yan bir arkadaşın var mı? Adını duymuşsundur, Nick Leeson'ın karısı. Günlerdir ona ulaşmaya çalışıyorum. 'Ani Bekâr' için muhteşem bir konuk olurdu."

"Ben babamı düşünerek sormuştum," dedim.

"Baban mı? Baban bana sıkıntı vermiyor hayatım. Saçmalama lütfen."

"Ama parti... ve Bayan Husbands-Bosworth?"

"Ay biliyorum, çok komikti. Benim dikkatimi çekmeye çalışırken kendini aptal durumuna soktu. O kadın nasıl görüldüğünü zannediordu bilmiyorum, herhalde bir hamstera falan benzemek istemişti. Neyse, benim acelem var, son günlerde çok yoğunum. Sen Lisa'nın telefon numarasını bilen bir arkadaşının olup olmadığını araştırırsın değil mi? Dur sana *direkt* numaramı vereyim tatlım. Sızlanmayı da kes artık. Bir daha duymayayım."

"Ama anne, ben Daniel'la aynı yerde çalışmak zorundayım, ben..."

"Hayatım, bence yanlış yönden bakıyorsun. O seninle aynı yerde çalışmak zorunda." (Aman Allahım, beni ne zann ediyor bilmiyorum.) "Hem ben bir süredir seni hiç kimsenin sevmediği o aptal işten ayrılma zamanının çoktan geldiğini düşünüyordum. İstifanı hazırla canım... Sana televizyonda bir iş bulacağını."

Üzerimdeki takım ve dudığımdaki rujla Ivana Trump'a benzemiş halde işe gitmek üzere evden ayrıldım.

2 Ağustos Çarşamba

56.300 kg, üst bacak kalınlığı 46 cm., alkol 3 (ama oldukça iyi bir şaraptı), sigara 7 (ama içime çekmedim), kalori 1500 (mükemmel), çay 0, kahve 3 (ama gerçek kahve tohumlarından yapıldığı için selülit oluşturma oranı daha az), toplam kafein birimi 4.

Her şey yolunda. Tekrar 54 kiloya ineceğim ve bacaklarımı selülitten tamamen kurtaracağım. O zaman her şeyin daha iyi olacağından eminim. Çayı, kahveyi, alkolü, unu, sütü ve -neydi, galiba balıktı- balığı yasaklayan yoğun bir programa başladım. Her sabah beş dakika boyunca kuru cilde selülit masajı uyguluyorsun, sonra küveti doldurup suyun içine selülit önlemede büyük etkisi olan yağları ekliyorsun ve on beş dakika boyunca içinde yıkanıyorsun. Bu arada selülitlerini ovuyor, hatta banyodan sonra yağı doğrudan cilde sürerek yine masaj uyguluyorsun.

Bu son kısım kafamı karıştırıyor. Selülitin üzerine sürülen yağ cildin içine mi giriyor yani? Aynı şekilde cildine bronzlaştırıcı krem sürdüğünde de bronz selülitlere mi sahip oluyorsun? Ya da kanın da mı bronzlaşıyor? Dolaşım sistemin de mi bronzlaşıyor? Aman neyse canım... (Sigara. Yasaklanan bir şey de sigara. Kesinlikle yasak. Neyse, artık çok geç oldu, yarın yaparım.)

3 Ağustos Perşembe

55.850 kg, üst bacak çevresi 46 cm. (ne önemi var ki?), alkol 0, sigara 25 (mükemmel), olumsuz düşünce sayısı: Saat başına yaklaşık 445, olumlu düşünce sayısı 0.

Yine çok kötüyüm. Daniel'in başka biriyle birlikte olduğunu düşünmeye katlanamıyorum. Kafam birlikte yaptıkları şeylere dair iğrenç fanezilerle dolu. Zayıflama ve kendimi değiştirmeye planları beni ancak iki gün oyalayabildi. Şimdi düşünüyorum da, bu sadece olanları hazmedemeyişimin karmaşık bir dışavurumuydu. Birkaç gün içinde tamamen farklı biri haline gelebile-

ceğime inanıyor, Daniel'in acı verici ve aşağılayıcı sadakatsizliğinin yarattığı duyguyu inkâr ediyor, bu bir önceki kişiliğimin başına gelmiş bir olaymış da yeni beni etkilemeyecekmiş ve bir daha asla başıma gelmeyecekmiş gibi davranıyordum. Ne yazık ki şu anda düşündüğümde, ulaşılmaz buz kraliçesinin anti-selülit diyet saçmalığının amacının, Daniel'in hata yaptığını düşünmesini sağlamak olduğunu görüyorum. Tom beni bu konuda uyarmış ve estetik ameliyat yaptıranların yüzde 90'ını, kocası tarafından daha genç bir kadın için terk edilen kadınların oluşturduğunu söylemişti. Ona terastaki yellozun ince ve uzun olmasına rağmen benden daha genç görünmediğini söyledim ama mesele o değilmiş. Hıh.

Daniel gün boyunca bilgisayarına "Konuşmamız gerekiyor" v.s. diyen mesajlar gönderip durdu. Hepsini görmezden geldim ve o mesaj gönderdikçe, amaçladığımı değişimin gerçekleşip işe yaradığını, Daniel'in çok ama çok büyük bir hata yaptığını, aslında beni ne kadar çok sevdiğini ve terastaki yellozun hiçbir değerinin olmadığını sonunda anladığını düşündüm.

Bu akşam iam çıkarken peşime takılıp yanıma geldi. "Sevgilim, lütfen, konuşmamız gerekiyor."

Aptal gibi onunla Savoy'daki American Bar'a gittim ve şampanya ve "Kendimi çok kötü hissediyorum, seni gerçekten çok özlüyorum," gibi saçmalıklarıyla beni yumuşatmasına izin verdim. Arkasından bana "Ah Daniel, ben de seni özlüyorum," dedirtmeyi başarmasının üzerine, hemen bir iş görüşmesindeyimsiz gibi ciddileşti ve dedi ki "Mesele şu, Suki ve ben..."

"Suki ni? Tiki daha çok yakışır," dedim konuşmasına "kärdeşiz, kuzeniz, ezeli düşmanlarız," ya da "geçmişte kaldık," diyerek devam etmesini uyararak. Oysa o, acılı bir ifadeyle öylece suratına baktı.

"Açıklayamam," dedi öfkeyle. "Bu çok özel."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım, takındığı küstah tavır beni şaşırtmıştı.

"Çok üzgünüm âşkım," dedi kredi kartını çıkarıp garsonu çağırmak için arkasını dönerek. "Ama biz evleniyoruz."

4 Ağustos Cuma

Üst bacak çevresi 46 cm., olumsuz düşünce sayısı dakika başına 600, panik atak sayısı 4, ağlama krizi sayısı 2. (ama ikisi de tuvaletteydi ve yanıma rimel almayı unutmamıştım), kazı-kazan 7.

Ofis, üçüncü kat tuvaleti. Bu... bu tek kelimeyle dayanılmaz. Patronumla çıkmanın iyi bir fikir olduğunu kim sokmuş ki benim kafama? Artık katlanamıyorum. Daniel, o yellozla nişanlandığını herkese duyurdu. Bizim ilişkimizden haberi bile olmadığını zannettiğim satış elemanları telefonla arayıp beni tebrik ettiler ve teker teker hepsine Daniel'in başka biriyle nişanlandığını söylemek zorunda kaldım. Sürekli ilk başladığımızdaki mesajlaşmaların ve asansördeki gizli buluşmalarımızın ne kadar romantik olduğunu hatırlıyorum. Daniel'in telefonda akşam Puke'yle buluşmaktan bahsettiğini duydum. "Çok kötü değil," diyordu bir ara, kesinlikle benim gösterdiğim tepkiden bahsediyordu. Ben ciddi ciddi yüzümü gerdirmeyi düşünüyorum artık.

8 Ağustos Salı

57.200 kg, alkol 7 (he he he), sigara 29 (hi ho ha), kalori 5 milyon, olumsuz düşünce 0, genç olarak düşünce 0.

Az önce Jude'u aradım ve biraz Daniel trajedisinden bahsettim. Acayip telaşlanıp acil durum ilan etti ve Sharon'ı arayıp üçümüz için saat dokuzda bir buluşma ayarlayacağını söyledi. O ancak dokuzda gelebilirmiş çünkü Alçak Richard'la buluşuyormuş. Beyefendi sonunda ilişkileri hakkında bir uzmanla konuşmaya razı olmuş.

02:00. Nefis bir akşamdı, acayip sarhoşum. Ooof. Cup yatağa.

9 Ağustos Çarşamba

58.100 kg (ama geçerli bir sebebi var), üst bacak çevresi 41 cm. (ya mucize ya da sarhoşluktan kaynaklanan bir hata), alkol 0 (ama dün akşamkiler hâlâ vücudumda), sigara 0 (aman).

08:00. Dün gecedен sonra fiziksel olarak feci ama duygusal olarak acayip iyi haldeyim. Jude, cehennemden gelen şirret kadın kimliğiyle geldi yanımıza, çok öfkeliydi çünkü Alçak Richard onunla birlikte terapiye gitmemiş.

"Terapist kadının onun hayali bir sevgili, benimse çok ama çok üzgün bir kadın olduğumu düşündüğü çok açıktı."

"Eeee... Ne oldu?" dedim içimdeki "Kadın haklı," diyen şeytani sesi uzaklaştırarak.

"Richard'la ilgili olmayan problemlerimi anlatmam gerektiğini söyledi."

"İyi ama senin Richard'la ilgili olanların dışında hiçbir problemin yok ki," dedi Sharon.

"Biliyorum, ben de öyle söyledim ama o benim sınırlarla ilgili bir problemim olduğunu söyledi ve bir de üstüne elli beş sterlinimi aldı."

"Peki o sadist solucan niye gelmedi? Umarım iyi bir sebebi vardır," dedi Sharon.

"İşinin çok yoğun olduğunu, ofisten ayrılamayacağını söyledi. Ona dedim ki: 'Bak, bağlanma probleminin sadece sana özgü bir şey olduğunu sanma. Doğrusunu istersen benim de bağlanmakla ilgili problemlerim var. Eğer kendininkini çözersen benimkiyle karşı karşıya kalacaksın ve o zaman her şey için *çok* geç olacak."

"Senin bağıllıkla ilgili bir problemin *var mı* ki?" dedim birden meraklanarak (öyle ya belki benim de böyle bir problemim vardı).

"*Elbette* bağıllıkla ilgili bir problemim var," diyerek kafamı iyice karıştırdı. "Ama hiç kimse bunun farkında değil çünkü Richard'ın bağıllık problemi benimkini örtüyor. Aslında benim problemim onunkinden çok daha derin."

"Evet, kesinlikle öyle," dedi Sharon. "Ama sen son zamanlarda yirmi yaşın üstündeki tüm salak erkeklerin yaptığı gibi bu problemini her dakika etrafa yansıtıp diğer insanlara hayatı zehir etmiyorsun."

"Aynen öyle düşünüyorum," dedi Jude bir Silk Cut daha yakmaya çalışırken ama çakmağı yakmayı bir türlü beceremedi.

"Bağıllık problemi bütün dünyada var!" diye gürledi Sharon. Sesi neredeyse Clint Eastwood'unki kadar genizden çıkmıştı. "Bunun adı, üç dakika kültürü ve bu sorun, yani dikkat ve konsantrasyon süresinin kısalığı, global bir sorun. Global bir trend yaratıp bunu kendilerine maletmek, kadınların kendilerini akıllı hissetmelerini engelleyip sürekli kendilerini salak gibi hissetmelerini sağlamak erkeklerin her zamanki huyu. Geri zekalılıktan başka bir şey değil."

"Orospu çocukları!" diye bağırdım neşe içinde. "Bir şişe daha şarap alalım mı?"

09:00. İnanamıyorum. Annem aradı. "Hayatım," dedi. "Bil bakalım ne oldu? *İyi Akşamlar!* araştırmacılar arıyor. Güncel konularla ilgili, son derece güzel. Programın editörü Richard Finch'le konuştum, ona senden bahsettim. Siyaset eğitimi aldığını söyledim ama merak etme tatlım, adam öyle yoğun ki bunu araştırmaya hiç vakti olmayacaktır. Pazartesi günü uğrayıp kendisiyle görüşmeni istiyor."

Pazartesi mi? Aman Allahım! Bu, Güncel Olayları öğrenmek için sadece beş günümün kaldığı anlamına geliyor.

12 Ağustos Cumartesi

58.550 kg (hâlâ iyi bir sebebim var), alkol 3 (ç. i.), sigara 32 (ç. ç. kötü, hele de bırakışımın ilk günü olduğu düşünülürse), kalori 1800 (i.), kazı-kazan 4 (fena değil), okuduğum güncel olaylarla ilgili makale sayısı 1.5, 1471'i arama sayısı 22 (idare eder), Daniel'la karşılıklı konuşma hayalleri kūrarak geçirilen dakika sayısı 120 (ç. i.), Daniel'ın ona dönmem için ayaklarıma kapanıp yalvardığını hayal ederek geçirilen dakika sayısı 90 (mükemmel).

Her şeye çok olumlu yaklaşma kararı aldım. Hayatımı değiştireceğim: Çok bilgili hale geleceğim (mesela güncel olaylar konusunda), sürekli sigara içmekten vazgeçeceğim ve benden yaşlı erkeklerle işe yarar ilişkiler kuracağım.

08:30. Hâlâ sigara içmedim. Bu ç.i.

08:35. Gün boyunca sigara yok. Mükemmel.

08:40. Acaba posta kutusunda işe yarar bir şey var mıdır?

08:45. Hıh. Sosyal Güvenlik Kurumu'ndan bir şey gelmiş, ben-
den 1452 pound istiyorlar. Ne? Nasıl olur? Benim 1452 poun-
dum yok ki! Allahım, sinirlerimin yatışabilmesi için bir sigara
içmem gerekiyor. İçmemeliyim, içmemeliyim.

08:47. Bir sigara yaktım. Zaten daha üzerimi bile değiştirmeden
gün başlamış 'sayılmaz ki. Birden yedi yıl boyunca güzel bir be-
raberlik yaşadığım ve şu anda hatırlamadığım ama gerçekten
önemli sebepler yüzünden ayrıldığım eski sevgilim Peter geldi
aklıma. Zaman zaman -genellikle birlikte tatile gidecek birini
bulamadığında- beni arar, tekrar birlikte olmaya çalışır ve be-
nimle evlenmek istediğini söyler. Daha kendimi toparlamadan
derdimin dermanının Peter olduğu fikrine kapıldım Peter be-
nimle birlikte olmak istiyorken neden yalnız ve mutsuz olacaktım
ki? Hemen telefon numarasını bulup aradım ve telesekrete-
rine not bıraktım -hayatımızın geri kalanını birlikte geçirme
planlarımı anlatmadım tabii, sadece beni aramasını söyledim

13:15. Peter hâlâ aramadı. Bütün erkeklerden iğreniyorum, Pe-
ter'dan bile.

16:45. Sigara içmeme kararı tehlike altında. Peter sonunda aradı.
"Selam Bee." (Birbirimize hep Bee ve Waspy diye seslenirdik.)
"Ben de seni arayacaktım. Sana iyi haberlerim var. Evleniyorum."

Ah! Pankreas bölgemde tuhaf sancılar hissediyorum. Eski
sevgililer hiç kimseyle birlikte olmamalı, kesinlikle evlenmeme-
li, sonsuza kadar bekâr kalıp istediğinizde dönebileceğinizi bil-
diğiniz erkekler olmalılar.

"Bee?" dedi Waspy. "Vızzzzz?"

Ç N İngilizce'de "Bee" balarısı, "Waspy" eşekarası anlamına geliyor

"Pardon," dedim birden dönmeye başlayan başım yüzünden yere çöküp duvara yaslanarak. "Dışarıda bir kaza oldu da."

Aslında konuşmama da gerek yokmuş zaten çünkü Waspy yirmi dakika boyunca ballandıra ballandıra yaptıkları hazırlıkların ne kadara mal olduğunu anlattı. Arkasından da "Artık kapatmalıyım. Ardıçlı geyik sosisi pişiriyoruz, sonra da televizyon seyredeceğiz." deyip kapattı.

Off... Az önce kendimi yok etmem gerektiği düşüncesine yenik düşerek bir paket Silk Cut'ı temizledim. Umarım ikiye de çok şişman olur ve vinçle camdan çıkarılmak zorunda kalırlar

17:45. Kendimle uğraşmaya bir son verebilmek için kabinedeki isimleri ezberlemeye çalışıyorum. Waspy'nin sevgilisini hiç görmedim ama sanırım terastaki ince ve sarışın yelloza benzer bir şeydir. Eminim her sabah beşte kalkıp terden sıırılsıklam olana kadar spor yapıyor ve gün boyunca rimel bile sürmeye gerek duymadan uluslararası bir bankada çalışıyordur.

Küçük düşürücü bir şekilde oldu ama yıllardır kendimi Peter'a karşı bu kadar güçlü hissetmemin sebebinin benim onu terk etmem olduğunu anladım. Bu sefer o kızla evlenerek o beni bırakıyor. Ayrıca ego ve güçlü gururla, gerçek kayıplardan çok duygusal çöküntülerin ilgili olduğunu da hem acı hem de komik bir şekilde anlamış oldum. Düşünüyorum da, Fergy'nin o inanılmaz özgüveni de Andrew'un onu hâlâ istiyor olmasından -tabii başka biriyle evlenene kadar, ha ha ha- kaynaklanıyordur herhalde.

18:45. Tam altı haberlerini izlemeye başlamıştım ki, elinde bir sürü poşetle annem girdi içeriye.

"Bak tatlım," dedi yanımdan geçip mutfığa dalarken. "Sana biraz çorba ve Pazartesi günü giymen için kendi kıyafetlerimden

getirdim!" İhlamur yeşili takım, siyah çorap ve yüksek topuklu ayakkabı giymişti. *Saklambaç*'taki Cilla Black gibi görünüyordu.

Dolapların kapaklarını vurarak "Kepçelerini nereye koyuyorsun?" diye sordu. "Hayatım bu ne dağınıklık! Hadi ben çorbayı ısıtırken sen de şu poşetlerin içindekilere bak."

Ben de, a) Ağustos ayında olmamız, b) havanın acayip sıcak olması, c) saatin 18:15 olması ve d) çorba içmek istemiyor olmam ayrıntılarını göz ardı etmeye karar vererek ilk poşetin içindekileri dikkatle incelemeye başladım: Cart sarı üzerine yaprak desenli, sentetik ve plili bir şey vardı. "Şey, Anne..." diyordum ki, annemin çantası ötmeye başladı.

"Ay bu Julio olmalı. Hı hı." Elinde bir cep telefonu tutuyor ve karşı taraftan söylenenleri not alıyordu. "Hı hı, hı hı. Şunu bir giysene hayatım," diye fısıldadı. "Hı hı, hı hı, hı hı, hı hı."

Bu durumda ben haberleri kaçırdım, annem ise beni üzerimde çizgili yeşil bir gömlek, parlak mavi bir takım ve gözlerimde mavi bir farla bırakıp Peynir ve Şarap Partisi'ne gitti.

Son sözleri, "Saçmalama tatlım, görünüşünde *bir değişiklik* yapmazsan bırak erkek arkadaş bulmayı, iş bile bulamayacaksın!" oldu.

Gece yarısı. Annem gittikten sonra Tom'u aradım ve evde kalıp kafayı yememem için beni bir arkadaşının Saatchi Gallery'de verdiği partiye götürdü.

Grunge gençlerine doğru ilerlerken sinirli bir şekilde "Bridget, unutma ki mekânla dalga geçip gülmek pek hoş bir davranış tarzı olarak algılanmaz, tamam mı?" dedi.

"Tamam, tamam," dedim somurtarak. "Eşek şakası yapmaya çağım."

Gav denen bir çocuk "Selam," dedi. Ancak yirmi ikisinde, seksi, karnını açıkta bırakan bir tişört giymiş bir çocuktü.

"Bu gerçekten, gerçekten, gerçekten, *gerçekten* muhteşem," diyordu. "Kaybolmuş ulusal kimliğin gerçekten, gerçekten, *gerçekten* güzel yankılarıyla kirletilmiş bir ütopya gibi..."

Heyecan içinde bizi büyük beyaz alandan geçirerek bir tuvalet kâğıdının yanına götürdü: İçi dışına çıkmıştı, karton silindir peçetenin üzerindeydi.

Ümitle bana baktılar. Birden ağlayacağımı hissettim. Tom, penisi andıran koca bir sabuna ağzının suyunu akıtarak bakıyordu. Gav sürekli beni izliyordu. "Vay," dedi kibarca. "Bu gerçekten, gerçekten, *gerçekten* aynı kocaman, harika bir..."

"Ben tuvalete gidiyorum," deyip fırladım, yolda da hijyenik ped görünümündeki bir şeylere rastladım. Tuvaletin önünde kuyruk vardı, titreyerek ben de kaıldım. Tam sıra bana gelmişken, aniden biri kolumu tuttu. Daniel'di.

"Bridget, burada ne yapıyorsun?" dedi.

"Sence ne yapıyor gibi görünüyorum?" diye çıktım. "Üzgünüm, acelem var," deyip kabine daldım ve tam işe koyulmak üzereyken fark ettim ki, bulunduğum yer sadece tuvalet görünümünde bir dekormuş. O sırada Daniel kapıyı açtı, "Bridge, dekora işemeyeceksin değil mi?" dedi ve tekrar kapattı.

Dışarıya çıktığımda kaybolmuştu. Ne Tom'u, ne Gav'ı ne de tanıdık başka birini görebildim. Sonunda gerçek tuvaleti buldum, oturdum ve artık insanların içine karışmadığımı, eve gidip böyle hissetmekten kurtuluncaya kadar orada kalmam gerektiğini düşünerek ağlamaya başladım. Tom dışarıda beni bekliyordu.

"Gel de Gav'la konuş," dedi. "Senden gerçekten hoşlanmışa benziyor." Sonra yüzüme baktı ve "Hay kahrolasica," dedi. "Seni eve götüreyim."

Çok kötü. Biri sizi terk ettiğinde, onu özlemenin, birlikte kurduğunuz küçük dünyanın yok olmasının ve her şeyin size

onu hatırlatmasının ötesinde, en kötüsü, sevdiğiniz adamın sizi denediğini ve size göre makul olan her şeye REDDEDİLDİ damgası vurduğunu düşünmek. Bu durumda nasıl kendinize olan güveninizin tost gibi ezilmediğine, pestil haline getirilmediğine inanabilirsiniz ki?

"Gav senden hoşlandı," dedi Tom.

"Gav daha on yaşında. Hem benden hoşlanmasının tek sebebi bir tuvalet yüzünden ağladığımı düşünüyor olmasıdır herhalde."

"Zaten öyle yapmadın mı? Kahrolasica salak Daniel. O adamın Bosna'daki savaşın tek sorumlusu olduğu çıksa ortaya, hiç ama hiç şaşırmazdım."

13 Ağustos Pazar

Çok kötü bir geceydi. Uykum gelsin diye *Tatler*'ın yeni sayısı okumaya çalışırken, Allahın belası Mark Darcy çıktı karşıma. Hem de onun Londra'daki elli zengin ve bekâr erkek arasında olduğuna değiniliyor, ne kadar zengin ve ne kadar harika bir erkek olduğundan bahsediliyordu. Hıh. Neden olduğunu anlayamadığım halde içimdeki öfke ve acıyı arttırdı. Neyse, kendim için üzülmeyi bırakacağım ve sabahı gazeteleri okuyup bir şeyler öğrenerek geçireceğim.

Öğlen. Rebecca aradı ve iyi olup olmadığımı sordu. Daniel'i kastettiğini düşünerek "Çok üzgünüm, bu çok sıkıntı. "Merici," dedim.

"Yazık sana. Ben de dün Peter'ı gördüm..." (Nerede? Nasıl? Ben niye davet edilmedim?) "Herkes senin onun evlendiği haberini alınca ne kadar üzüldüğünü anlatıp duruyordu. Onun da söylediği gibi bu çok zor, bekâr kadınlar yaşları ilerledikçe daha da umutsuz hale geliyorlar..."

Öğlen olduğunda, pazar gününü her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışarak geçirmeye katlanamayacağımı anladım ve Jude'u arayıp ona Waspy'yi, Rebecca'yı, iş görüşmesini, annemi, Daniel'i ve genel bunalımımı anlattım. Saat ikide Jimmy Beez'de buluşup Bloody Mary içmeye karar verdik.

18:00. Jude, son günlerde *Her Kadının İçindeki Tanrıça* adında güzel bir kitap okuyormuş. Kitaba göre, hayatımızın bazı evrelerinde her şey kötü gidermiş, ne yöne döneceğimizi kestiremezmişiz ve etrafımızı *Uzay Yolu*'ndaki ağır ağır kapanan çelik kapılar sararmış sanki. Yapmamız gereken, sürekli halimize acıyıp kendimizi içkiye vurmadan, cesur bir kahraman olmakmış; bu her şeyin yoluna girmesini sağlarmış. Ayrıca Yunan mitolojisinde ve başarılı filmlerin çoğunda, zor denemelerden geçen insanlar, kesinlikle pısrık davranmaz, mücadelelerine dört elle sarılır ve sonunda başarıya ulaşırlarmış.

Kitapta ayrıca zorluklarla başa çıkmanın, deniz kabağuna benzeyen konik bir spiralin içinde olmaya benzediğinden bahsediliyor. Her dönüşte hem zor hem de acılı bir nokta varmış. Bu nokta, bizim bir problemimiz veya acı veren bir deneyimimiz olabilirmiş. Spiralin en içlerindeki dar bölümlerde dönüşler daha fazla olduğu için, zor zamanlara da daha sık rastlanabilirmiş. Fakat yola devam ettiğimizde, kötü durumları çok daha az yaşayacağımız bölümlere gelebilirmişiz. Yine de hiçbir zaman tamamen rahata erdiğimizi düşünmemeli, her zaman istemediğimiz durumlara ve olaylara hazırlıklı olmalıymışız.

Sorun, şimdi, yani ayık haldeyken, anlatılanları tamamen anladığımdan emin olamamam.

Annem aradı. Ona kadın olmanın ve üretken olacağız diye her ay adet görmenin ne kadar kötü olduğunu anlatmaya çalıştım. Dedi ki, "Ah canım, siz kızlar fazla titiz ve romantiksiniz.

O kadar çok seçeneğiniz var ki. Ben babanı sevmedim demek istemiyorum ama bize hep âşık olacağımız günü beklemek yerine azla yetinip her zaman bağışlayıcı olmamız öğütlendi. Ve dürüst olmak gerekirse tatlım, insanlar dünyaya çocuk yapmak için gelmiyor, yani gücenme ama şimdiki aklım olsaydı çocuk yapar mıydım bilemiyorum..."

Aman Allahım, annem bile hiç doğmamış olmamı istiyor.

14 Ağustos Pazartesi

59.500 kg (harika, bugün iş görüşmem var ve ben yağ tulumuna döndüm, üstelik sivilcem de var), alkol 0, sigara çok, kalori 1575 (ama kustum ve yaklaşık 400'ünü çıkardım).

Allahım, şu iş görüşmesi beni çok korkutuyor. Perpetua'ya jinekoloğa gideceğimi söyledim. Dişçiye deseydim daha iyi olurdu biliyorum ama dünyanın en meraklı kadınına acı çekirtme fırsatını değerlendirmek gerekiyordu. Hemen hemen hazırım, bir tek makyajımı tamamlamak ve bu sırada Tony Blair'in liderliğiyle ilgili görüşleri tekrarlamak kaldı. Hay Allah, Savunma Bakanı kimdi? Kahretsin! Hatırlamıyorum. Sakallı bir adam mıydı? Bok varmış gibi bir de telefon çalıyor. Buna inanamıyorum; Güney Londra aksanıyla konuşan korkunç, ukala ve oldukça genç bir ses dedi ki: "Alo, Bridget, Richard Finch'in ofisinden arıyorum. Richard bu sabah boyunca Blackpool'da olacak. Bu yüzden görüşmeyi bugün yapamayacak." Görüşme Çarşambaya ertelendi. Jinekolog hikâyesine bir kez daha başvurmak zorunda kalacağım. Tabii yine de sabah boyunca izinli olacağım.

16 Ağustos Çarşamba

Korkunç bir gece geçirdim. Gece boyunca kaç kez ter içinde İrlandalı Birleşmeciler ile Sosyal Demokrat İşçi Partisi arasındaki farkı ve Ian Paisley'in hangisinin içinde olduğunu düşünerek uyandım.

Yüce Richard Finch'le görüşmek üzere içeriye alınmayı beklerken, kırk dakika boyunca resepsiyonda oturup kan ter içinde Sağlık Bakanı'nın kim olduğunu düşünmeye terk edildim. Sonunda, bir tayt ve tuhaf bir gömlek giymiş olan ve üzerimdeki takıma sanki resmi olmayı abartıp görüşmeye eteği yere değen ipek bir balo kıyafetiyle gelmişim gibi bakan yönetici asistanı tarafından, Richard Finch'in yanına götürülmek üzere çağırıldım.

"Richard toplantıya katılması istiyor," deyip koridorda fırtına hızıyla ilerlemeye başladı, tabii ben de koşar adımlarla onu izliyordum. Kocaman bir toplantı odasına açılan pembe bir kapıdan içeriye daldı. Her yer kâğıt yığınları, tavandan sarkan televizyon ekranları, duvarlara asılmış çeşitli grafikler ve masaların yanına bırakılmış bisikletlerle doluydu. Odanın bir köşesinde dikdörtgen biçiminde bir masa vardı ve toplantı o masada yapılıyordu. Biz içeriye girince herkes bize bakmaya başladı.

Kot gömlek giyip kırmızı çerçeveli bir gözlük takmış olan sarı kıvrıkcık saçlı, orta yaşlı ve tombul bir adam masanın bir ucunda zıp zıp zıplıyordu.

"Hadi! Hadi!" diyordu yumruklarını bir boksör gibi sallayarak. "Hugh Grant'i düşünüyorum. Elizabeth Hurley'yi düşünüyorum. Nasıl olup da iki aydır hâlâ birlikte olabildiklerini düşünüyorum. Hugh Grant'in paçayı nasıl sıyırdığını düşünüyorum. İşte bu! Elizabeth Hurley'le, yani o bakışlara sahip bir kadınla birlikte olan bir adam nasıl olur da yol ortasında bir fahişeye saksafon çaldırır ve sonra da başına hiçbir şey gelmeden bu iş-

ten kolayca paçayı sıyırır? Bu büyük haksızlık değil mi?"

Bu olana inanmıyordum. Kabin ve ne olmuştu? Barış Süreci ne ne olmuştu? Bu adam, düpeduz bir fahişeye yatıp sonra da paçayı sıyırmanın yolunu öğrenmek istiyordu. Birden bana döndü.

"Sen biliyor musun?" Masadaki grunge gençlerinin hepsi birden bana bakıyordu. "Evet sen. Bir dakika, sen Bridget olmalısın!" diye bağırdı sabırsızlanarak. "Zaten güzel bir kızla birlikte olan bir adam nasıl bir fahişeye yatar ve ustalık yaptığı da yanına kâr kalır?"

Birden panikledim, heynim bomboştu sanki.

"Evet?" dedi. "Evet hadi bir şeyler söyle."

"Şey, belki de kadın olanları sineye çekmeyi tercih etmiştir," dedim çünkü o anda aklıma gelen tek şey buydu.

Sanki odayı birden bir ölüm sessizliği kaplamıştı ama çok geçmeden Richard Finch kahkahalarla gülmeye başladı. Bu, o ana kadar duyduğum en iğrenç gülüştü. Arkasından da grunge gençlerin kahkahaları duyulmaya başladı.

"Bridget Jones," dedi sonunda Richard Finch, bu arada gözlerini siliyordu, sonra da "İyi Akşamlar'a hoş geldin hayatım! Kendine oturacak bir yer bul."

22 Ağustos Salı

58.100 kg, alkol 4, sigara 25, kazı-kazan 5.

Elâlâ görüşmeyle ilgili bir haber almadım ve hâlâ Bankalar Tatili'nde ne yapacağıma karar vermedim ama Londra'da tek başıma kalmak istemediğim kesin. Shazzer Edinburgh Festivali'ne gidiyor, Tom da öyle, hatta sanırım işyerindekilerin çoğu da öyle. Aslında ben de gitmek istiyorum ama yapabilir miyim bilmi-

yorum. Bir de Daniel da orada olursa diye korkuyorum. Eminim herkes benden çok daha fazla eğlenektir.

23 Ağustos Çarşamba

Edinburgh'a gidiyorum. Daniel Londra'da kalıp çalışacakmış, böylece ona Royal Mile'da rastlama tehlikesi ortadan kalkmış oldu. Burada kalıp *İyi Akşamlar*'dan haber beklemek ve kafayı yemek yerine biraz uzaklaşmak iyi olacak.

24 Ağustos Perşembe

Londra'da kalıyorum. Her seferinde Edinburgh'a eğleneceğimi zannederek gidiyorum ama sadece pandomim izleyip dönüyorum ve her seferinde yazlık kıyafetlerle gidip o dondurucu soğukta tir tir titreyerek ve benim dışımdaki herkesin bir partide eğlendiğini düşünerek sarp kayalıklarda geziniyorum.

25 Ağustos Cuma

19:00. Edinburgh'a gidiyorum. Bugün Perpetua dedi ki, "Bridget, bunu söylemek için çok geç biliyorum ama daha önce aklıma gelmedi. Ben Edinburgh'da bir daire aldım. Eğer gelip kalmak istersen seni meimnuniyetle misafir edebilirim." Çok cömert ve misafirperver.

22:00. Perpetua'yı arayıp gitmeyeceğimi söyledim. Çok aptalca. Hiç çekecek halde değilim

26 Ağustos Cumartesi

08:30. Evde kalıp kafamı dinleyeceğim. Çok iyi olacak. Bu arada *Açların Yolu*'nu bitirebilirim.

09:00. Allahım, kendimi çok kötü hissediyorum. Benim dışımdaki herkes Edinburgh'a gitti.

Gece yarısı. Edinburgh. Yarın çıkıp bir şeyler izlemem gerekiyor. Perpetua'ya göre ben bir deliyim. Kendisi tren yolculuğunu kulağına bir cep telefonu dayayıp aynı zamanda bizimle konuşarak geçirdi: "Arthur Smith'in *Hamlet*'inin bütün biletleri satılmış, onun yerine saat beşte başlayan Coen Kardeşler'e gidebiliriz ama o zaman Richard Herring'e girmek için çok geç kalırız. Bu durumda Jenny Éclair'e gitmesek de -neden bu kadar önemsediyini hiç anlamıyorum- *Lanark*'a gitsek ve sonra Harry Hill ya da Bondages ve Julian Clary'ye girmeye çalışsak nasıl olur? Bir saniye. Hayır hayır, Harry Hill'de de yer yokmuş. Bu durumda Coen Kardeşler'den vazgeçebilir miyiz?"

Onlarla saat altıda Plaisance'ta buluşacağımı söyleyerek yanlarından ayrıldım çünkü George Hotel'e gidip Tom'a not bırakmak istiyordum. Barda da Tina'ya rastladım. Bulunduğum yerin Plaisance'a uzaklığını bilmiyordum ve gidiş saatimi ayarlayamadım. Oraya vardığımda oyun çoktan başlamıştı ve oturacak yer kalmamıştı. Doğruyu söylemek gerekirse buna içten içe sevindim ve kendime patates ve baharatlı tavuk alıp, yürüyerek -sürünerek de denebilir- eve gittim ve *Kaza*'yı izledim. Saat dokuzda Toplantı Salonları'nda Perpetua'yla buluşmam gerekiyordu. Tamamen hazır olduğumda saat 20:45'ti ama Perpetua'nın evindeki telefondan dışarısının aranmadığını fark etmemiştim ve bu yüzden taksi çağıramadım. Oraya vardığımda çok geçti. Ben

de Tina'yı bulmak ve Shazzer'ın nerede kaldığını öğrenmek için tekrar George Hotel'in barına gittim. Kendime bir Bloody Mary aldım ve tek başıma olmayı umursamıyor görünmeye çalıştım. Birden ortalığın ışıklar ve kameralarla dolduğunu gördüm. Ne oluyor diye bakmak için şöyle bir döndüm ve gördüğüm manzara karşısında çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Bu hengâmenin sebebi, Alan Yentob'la bir röportaj yapmak üzere olan annemdi.

"Tamam, sessizlik!" diye bağıırıyordu daha çok Una Alconbury'nin kullandığı çiçek aranjmanını anımsatan ses tonuyla.

"Veee kamera!!! Alan," dedi acılı bir yüz ifadesi takınarak. "Hiç intihar etmeyi düşündün mü?"

Bu akşam televizyonda gerçekten güzel programlar vardı.

27 Ağustos Pazar, Edinburgh

İzlenen gösteri sayısı 0.

02:00. Uyuyamıyorum. Eminim şu anda herkes çok eğlenceli bir partidedir.

03:00. Az önce Perpetua'nın komedyenlerle ilgili yorumlar yaparak içeri girdiğini duydum: "Basit ... kesinlikle çocukça... tek kelimeyle aptalca." Bence bazı bölümleri anlamamış.

05:00. Evde bir erkek var. *Eminim.*

06:00. Pazarlama bölümündeki Debby'nin odasında. Buna inanmak istemiyorum.

09:30. "Şiir toplantısına gelen var mı?" diye böğüren Perpetua'nın sesiyle uyandım. Sonra etraf sessizleşti ama Debby'yle adamın fısıldaştığını duyabiliyordum. Adam bir ara mutfığa gitti ve arkasından Perpetua'nın haykırıışları duyuldu: "Sen burada ne arıyorsun? YABANCI MISAFİR istemediğimi söylemişim!"

14:00. Aman Allahım! Uyuyakalmışım.

19:00. King's Cross Treni. Saat üçte George Otelinde Jude'la buluştum. Soru cevap şeklinde yapılan bir söyleşiyi izleyecektik ama önce birkaç Bloody Mary içtik ve bu tür söyleşilerin bizde kötü bir etki bıraktığı konusunda ortak bir karara varıp gitmekten vazgeçtik. Her seferinde soracak bir soru bulmaya çalışmaktan ve elinizi indirip kaldırmaktan tansiyonunuz yükseliyor. Sonunda yarı oturur yarı ayakta bir halde ve yüksek bir ses tonu kullanmak zorunda kalarak sorunuzu soruyor ve utançtan kıpkırmızı olarak yerinize oturuyorsunuz. Sonra da aslında sizi hiç ilgilendirmeyen yirmi dakikalık cevabı dinlerken arabaların arkasındaki köpek kuklaları gibi sürekli kafanızı sallıyorsunuz. Neyse, nerede olduğumuzu anladığımızda saat 17:30'du. Sonra ofisten bir sürü insanla birlikte Perpetua çıktı karşımıza."

"Bridget," dedi. "Ne izlediniz?" Uzun bir sessizlik.

"Ben de tam trene yetişmek için ayrılmak üzereydim," dedim kendimden emin bir edayla.

"Hiçbir şey izlemedin değil mi?" dedi. "Neyse oda için bana yetmiş beş pound borçlusun."

"Ne?" dedim şaşkın şaşkın.

"Evet öyle! Aslında elli pound ama odada iki kişi kaldığında yüzde elli zamlı fiyat."

"İyi ama ben ... ben tek başıma kaldım."

"Ay *hadi* Bridget, hepimiz dün akşam eve bir erkek getirdiği-

ni biliyoruz," dedi kahkahalarla gülerek. "Olsun boşver. Zaten bu aşk değil, burası Edinburgh. Ona bir ders olması için bunu bir şekilde Daniel'a duyuracağımdan emin olabilirsin."

28 Ağustos Pazartesi

60 kg (bira ve patates doluyum), alkol 6, sigara 20, kalori 2846.

Eve geldiğimde, annemin Noel hediyesi olarak elektrikli el süpürgesi isteyip istemediğimi soran mesajını buldum. Bir de unutmamalıymışım ki bu yıl Noel pazartesi gününe geliyormuş. Acaba eve Cuma akşamı mı, yoksa Cumartesi günü mü gidiyormuşum.

Daha az iç karartıcı bir şey de, *İyi Akşamlar*'ın editörü Richard Finch'ten gelen ve anladığıma göre bana bir iş öneren mektuptu. Mektupta şöyle diyordu:

Tümam hayatım. İşe alındım.

29 Ağustos Salı

58.100 kg, alkol 0 (ç. i.), sigara 3 (i.), kalori 1456 (yeni işe başlama dan önce sağlıklı beslenme).

10:30. Ofis. Az önce Richard Finch'in asistanı Patchouli'yi arayıp işe ancak bir hafta içinde başlayabileceğimi söyledim. Televizyonla ilgili hiçbir şey bilmiyorum ama olsun, zaten burada boka batmış durumdayım. Hem hâlâ Daniel'la birlikte çalışıyor olmak utanç verici. Gidip söyleyeyim bari.

11:15. İnanamıyorum. Söylediklerimden sonra benzi atan Daniel önce bir suratıma baktı, sonra "Bunu yapamazsın," dedi. "Son birkaç haftanın benim için ne kadar zor geçtiği hakkında bir fikrin var mı?" O sırada Perpetua daldı içeriye - konuşmamıza kulak misafiri olmuştu herhalde.

"Daniel!" diye haykırdı. "Seni bencil, ukala, pis çıkarıcı! Seni duygu sömürücüsü! Bütün bunlara sebep sensin - onu sen terk ettin. Umarım sonuçlarına da katlanabilirsin."

Birdenbire Perpetua'yı sevmem gerektiğini düşündüm, tabii bir lezbiyen gibi değil canım.

EYLÜL

İtfaiyeci Direğinin Tepesinde

4 Eylül Pazartesi

57.200 kg, alkol 0, sigara 27, kalori 15, Daniel'a kendisi hakkındaki düşüncelerimi söyleme hayalleriyle geçirilen dakika sayısı 145 (i., yani daha i.).

08:00. Yeni işimde ilk günüm. Devam etmek istiyorsam, emin ve güvenilir bir imajla başlamalıyım. Bir de sigara içmemeliyim. Sigara zayıflığın göstergesidir ve insanın özgüvenine zarar verir.

08:30. Az önce annem aradı, ben yeni işimde başarı dilemek için aradığını zannetmiştim ama öyle değilmiş.

"Hayatım, bil bakalım ne oldu?" diye başladı.

"Ne?"

"Elaine seni evlilik yıldönümü kutlamalarına davet etti!" dedi nefes nefese. Benden bir cevap bekliyor gibi bir hali vardı.

Bir an beynim durdu. Hangi Elaine? Brian ve Elaine mi? Colin ve Elaine mi? Gordon'la evlenen Elaine mi?

"Partide Mark'a arkadaşlık edecek bir iki gencin bulunmasının iyi olacağını düşünmüş."

Ah... *Malcolm* ve Elaine'miş. Mükemmel üstü Mark

Darcy'nin ebeveynleri.

"Aslına bakarsan, Mark ona seni çok çekici bulduğundan bahsetmiş."

"Anne! Yalan söyleme!" diye homurdandım ama hoşuma da gitti doğrusu.

"Şey, ben öyle demek istediğinden eminim hayatım."

"Tam olarak ne demiş?" dedim birden meraklanarak.

"Demiş ki, sen çok şeymişsin..."

"Anne..."

"Şey, asıl kullandığı kelime 'tuhaf'mış hayatım. Ama sence de güzel değil mi? 'Tuhaf.' Neyse gerçekte ne demek istediğini partide kendin sorabilirsin."

"Üç yaşımdan beri toplam sekiz saniye konuştuğum iki insanın evlilik yıldönümü partisi için ya da beni 'tuhaf' diye tanımlayan zengin bir dulun yollarına serilmek için Huntingdon'a gidemem."

"Saçmalama hayatım."

"Neyse, benim artık kapatmam gerekiyor," dedim salak gibi çünkü bunun üzerine ne yapacağı belli. Her telefonu kapatmak isteyişimde sanki ben ölüm döşeğindeymişim de, birazdan hayatıma son verecek iğne yapılacaktı ve bu ben ölmeden önceki son telefon konuşmamız olacaktı gibi nefes almadan konuşmaya başlar.

"Saatte binlerce dolar kazanıyor, saat başına ücret alıyor. Sana postanede Mavis Enderby'yi gördüğümü söylemiş miydin?"

"Anne, bu benim işteki ilk günüm. Gerçekten çok heyecanlıyım ve Mavis Enderby'den bahsetmek istemiyorum."

"Ayyy! Aman Allahım! Hayatım ne giyeceksin sen şimdi?"

"Bir tişört ve siyah mini eteğimi."

"Tabii ki oraya o soluk renklere bürünüp süklüm püklüm gi-demezsin. Şık ve canlı bir şeyler giymelisin. Eskiden giydiğin o koyu kırmızı takımı giymeye ne dersin? Ha, bu arada sana

Una'nın Nil'e gittiğini söylemiş miydim?"

Hırrrrr. Telefonu kapattığımda kendimi öyle kötü hissediyordum ki, arka arkaya beş tane Silk Cut içtim. Güne pek iyi başlamış sayılmam.

21:00. Çok yorgunum ve yataktayım. Yeni bir işe başlamanın ne kadar korkunç olduğunu unutmuşum. Hiç kimse sizi tanımıyor ve öylesine söylediğiniz önemsiz sözlerle bakılarak kişiliğinize yönelik yorumlar yapılıyor. Ayrıca bayanlar tuvaletinin nerede olduğunu sormadan makyaj tazelemeye bile gidemiyorsunuz.

İşe geç kaldım ama benim hatam değildi. Kartım olmadığı için ve kapıdaki güvenlik görevlileri görevlerinin çalışanları içeriye sokmamak olduğunu zannettikleri için bir türlü içeriye giremedim. Sonunda resepsiyona ulaşabildim ama beni alacak biri gelene kadar yukarıya çıkmama izin vermediler. Bu arada saat 09:25 olmuştu ve toplantı 09:30'da başlıyordu. Nihayet Patchouli geldi aşağıya ama yanında iki de kocaman köpek vardı. Köpeklerden biri hiç vakit kaybetmeden zıplayıp zıplayıp yüzümü yalamaya başladı, bu arada diğeri de kafasını eteğimin içine sokmuştu.

"Bunlar Richard'ın köpekleri. Çok akıllılar değil mi?" dedi. "Onları arabaya götürüyorum."

Köpeğin kafasını dizlerimle sıkıştırıp bir taraftan da itmeye çalışarak "Ben toplantıya geç kalmış olmayacak mıyım?" dedim keder içinde. "Eeee?" diyen bakışlarla beni tepeden tırnağa süzdü ve köpekleri çekiştirerek uzaklaştı.

Ofise girdiğimde toplantı başlamıştı ve şişman bedeninin üzerine tuhaf, yeşil bir önlük geçirmiş olan Richard dışındaki herkes bana baktı.

"Hadi, hadi," diyordu hem zıplayıp hem ellerini masaya doğru savurarak. "İğrenç papazları düşünüyorum. Kiliselerdeki cin-

sel eylemleri düşünüyorum. Kadınların ne diye papazlara bayıldığıını merak ediyorum. Hadi, size iş için para ödüyorum. Bir fikir atın ortaya."

"Neden Joanna Trollope'la bir röportaj yapmıyorsunuz?" dedim.

"Kim?" dedi yüzüme boş boş bakarak. "O da kim?"

"Joanna Trollope. *Papazın Karısı*'nı yazan kadın. Kitap sinemaya uyarlanıp televizyonda da verilmişti. *Papazın Karısı*. Cevabı o biliyordur."

Yüzüne ukala bir gülümseme yayıldı ve "Harika," dedi göğüslerime bakarak. "Kesinlikle çok zekice. Kimsede Joanna Trollope'un telefonu var mı?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Şey, bende var," dedim sonunda ama grunge gençlerinden yayılan nefret dalgalarını çok net olarak hissedebiliyordum.

Toplantı biter bitmez, biraz kendime gelebilmek için tuvalette aldım soluğu. Patchouli de bir arkadaşıyla birlikte oradaydı ve makyaj yapıyordu.

Üzerindeki elbiseden külodu ve karnı o biçim görünen arkadaş, Patchouli'ye "Orospu gibi görünmüyorum değil mi?" di-yordu. "O otuz yaşındaki karıların içeriye girdiğim andaki yüz ifadelerini görmeliydin ... Ay!"

Kızların ikisi de elleriyle ağızlarını kapatmış dehşet dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Sizi kastetmemiştik," dediler.

Buna katlanabileceğimden emin değilim.

9 Eylül Cumartesi

56.300 kg (ç. i., yeni iş gerilimi işe yarıyor), alkol 4, sigara 10, kalori 1876, Daniel'la konuşma hayalleriyle geçirilen dakika sayısı

24 (mükemmel), annemle daha önce yaptığımız konuşmaların benim üstünlüğümle sona eren versiyonlarının hayallerini kurarak geçirilen dakika sayısı 94.

11:30. Neden Allahım neden anneme evimin anahtarını vermek salaklığında bulundum? Haftalardır ilk kez bir hafta sonuna duvarlara bakıp ağlayarak geçirmeyi istemeyerek başlamıştım. Yeni işimde ilk haftamı tamamlamıştım ve belki de her şeyin düzeleceğini ve sonumun evimde bir köpek tarafından yenmiş olarak bulunmak *olmayacağını* düşünmeye başlamıştım ki, elinde bir dikiş makinesiyle içeriye daldı.

"N'apıyorsun öyle salakçığım?" Bir paket çikolatanın yardımıyla kahvaltıda yiyeceğim yulaf ezmesini 100 gramı geçmeyecek şekilde tartmaya çalışıyordum (tartı aletinin ölçü birimi ons ve bu benim işime yaramıyor çünkü kalori listesinde kullanılan ölçü birimi gram).

"Hayatım bil bakalım ne oldu?" Hic vakit geçirmeden bütün dolapları açıp kapatmaya başlamıştı bile.

"Ne?" dedim. Üzerimde geceliğimi, ayağымda çorap, öylece durmuş gözlerimin altına dökülmüş olan rimel kalıntılarını temizlemeye çalışıyordum.

"Malcolm ve Elaine evlilik yıldönümlerini ayın yirmi üçünde ve Londra'da kutlamaya karar verdiler, yani sen de gelip Mark'a arkadaşlık edebilirsin."

"Mark'a arkadaşlık etmek istemiyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

"Evet ama Mark çok zeki. Cambridge mezunu. Hem Amerika'da da çok para kazanmış..."

"Gitmiyorum."

"Aklını başına topla hayatım. Yeniden başlamayalım," dedi sanki ben on üç yaşındaymışım gibi. "Mark Holland Park'taki

evini tamamlamış, parti orada olacak, evi tam altı katlı. Ayrıca tüm hazırlıklarla da o ilgilenenecekmiş ... Sen ne giyeceksin?"

"Sen Julio'yla mı yoksa babamla mı gidiyorsun?" dedim çenesini kapatmak için.

"Ay, bilmiyorum hayatım. Büyük ihtimalle ikisiyle de," dedi kendini Diana Dors zannettiği zamanlar için sakladığı buğulu sesiyle.

"Bunu yapamazsın."

"İyi ama biz babanla hâlâ arkadaşız tatlım. Zaten Julio'yla da arkadaşız."

Hırrrrrr. Böyle olduğu zamanlarda onunla başa çıkamıyorum.

"Her neyse, Elaine'e partiye gitmekten mutluluk duyacağını söyleyeceğim. Tamam mı?" dedi, niye yanında taşıdığı anlaşılmayan dikiş makinesini aldı ve gitti. "Hemen çıkmalıyım. Bay baaay!"

Bir akşamı daha, bir bebeğin ağzına sokulmaya çalışılan şalgam püresi dolu bir kaşık gibi annem ve arkadaşları tarafından Mark Darcy'nin önüne sürülerek geçirmeyeceğim.

20:00. Akşam yemeğine gidiyorum. Yine yalnız olduğum için bütün ukala evliler beni yemeğe davet ediyor ve her geçen gün daha korkunç bir bekâr erkeğin karşısına oturtuyorlar. Çok düşünceli olduklarını biliyor ve benim için yaptıklarını takdir ediyorum ama bütün bunlar son yenilgimi ve yalnızlığımı daha fazla ortaya koyuyor. Bunun yanında, Magda, yalnız olmanın gözü dışarıda ve sekse karşı zaafı olan bir kocaya sahip olmaktan çok daha iyi olduğunu unutmamam gerektiğini söyleyip duruyor.

Gece yarısı. Aman Allahım. Yemekte herkes, otuz yedi yaşındaki yeni boşanmış (boşanmak isteyen karısıymış) adamı teselli etmeye çalıştı.

"Neden halinden şikâyetçi olduğunu anlamıyorum," diyordu Jeremy. "Erkekler yaşlandıkça daha çekici oluyor, kadınlarsa çekiciliklerini kaybediyor. Yirmi beş yaşındayken yüzüne bakmayan yirmi ikilik cıvırların hepsi ayaklarına kapanacak."

Kadınlar hakkındaki sözlerini başımı önüme eğerek ve öfke içinde dinledim. Söylediklerinden öyle anlaşıyordu ki, bütün kadınların bir sandalye kapmaca oyununda olduğunu zannediyorlardı; müzik durduğunda (otuz yaşına geldiklerinde) bir sandalye kapamayan (sevgilisi olmayan) kadınlar oyundan çıkıyordu. Pöh, siz öyle zannedin.

"Ya evet, genç sevgili bulmak gerektiği konusundaki fikrinize kesinlikle katılıyorum," dedim çalım. "Otuzlu yaşlardaki erkekler türlü çeşit takıntıları ve kadınların sürekli onları evlilik tuzağına düşürmeye çalıştığına dair sabit fikir haline gelmiş inançlarıyla öyle sıkıcılar ki, ben artık sadece yirmili yaşların basındaki erkeklerle ilgileniyorum. Onlar çok daha ... neyse canım, bilirsiniz işte..."

"Gerçekten mi?" dedi Magda. Ağzının suyu akıyor gibiydi. "Nasıl...?"

"Evet, sen onlarla ilgileniyorsun," diye Magda'nın sözünü kesti Jeremy. "Ama asıl önemli olan onların *seninle* ilgilenip ilgilenmediği."

"Ya... affedersin ama şu andaki erkek arkadaşım yirmi üç yaşında," dedim şirin şirin.

Bir süre derin bir sessizlik hüküm sürdü; hepsi şok olmuştu. Ardından Alex pis pis sırıtarak "Eeee... O zaman gelecek Cumartesi bize yemeğe gelirken onu da getirirsin herhalde," dedi.

Hasiktir! Nereden bulacağım şimdi ben Cumartesi akşamını Ecstasy içmek yerine evli insanlarla yemek yiyerek geçirebilecek yirmi üç yaşında bir erkeği?

15 Eylül Cuma

57.200 kg, alkol 0, sigara 4 (ç. i.), kalori 3222 (İngiliz Demiryolları'nın sandviçleri dayanılmaz), yeni işimden ayrılırken yapacağım konuşmayı düşünerek geçirilen dakika sayısı 210.

Hıh. Zorba patron Richard Finch'le iğrenç bir konuşma geçti aramızda: "Evet, 'Harrods bir pounda bir çiş tuvaletleri'. 'Fantezi Tuvaletler'i düşünüyorum. Stüdyoyu düşünüyorum: Frank Skinner ve Richard Rogers yumuşacık klozetlerde oturuyorlar, klozetin kenarlarında kollarını koyabilecekleri yerler var, karşıda bir televizyon, tuvalet kâğıtları da yumuşacık. Bridget, sen İşsiz Gençler'i araştıracaksın. Kuzey bölgesini düşünüyorum. Aylak aylak dolaşan İşsiz Gençleri düşünüyorum."

"Ama... ama..." diye kekeledim.

"Patchouli!" diye bağırdı ve masasının altında uyuyan köpekler birden havlamaya ve hoplayıp zıplamaya başladı.

Bu gürültünün arasında Patchouli'nin "Neeee?" diye bağırdığı duyuldu. Tığ ile örülmüş bir elbise ve el örgüsü turuncu bir bluz giymişti, başında da geniş ve sarkık kenarlı hasır bir şapka vardı. Sanki çocuk denecek yaşlardayken giydiklerim bir araya gelip bana kötü bir şaka yapmak istemişlerdi.

"İşsiz Gençler'in merkez binası nerede?"

"Liverpool."

"Tamam. Bridget, merkez binanın dışı, yani alışveriş merkezi, saat beş buçukta canlı yayına çıkıyorsun. Bana altı tane İşsiz Genç bul."

Daha sonra, tam ben trene yetişmek için çıkmak üzereyken, Patchouli lakayt bir tavırla "Ay Bridget, Liverpool'da değilmiş, Manchester'daymış," dedi.

16:15. Manchester

Bulduğum İşsiz Genç sayısı 44, röportaj isteğimi kabul eden İşsiz Genç sayısı 0.

Manchester-Londra Treni 19:00. Of. Saat 16:45'ten beri beton çiçekliklerin arasında koşuşturuyordum

"Affedersiniz, bir yerde çalışıyor musunuz? Neyse boşverin. Teşekkürler."

"Eee, ne yapacağız şimdi?" dedi ilgisiz ilgisiz. "İşsiz Gençler," dedim neşe içinde. "Birazdan geliyorum," deyip hızla köşeyi döndüm ve alnımı çarptım. Kulaklığımdan Richard'ın "Bridget... hangi Allahın belası yere...? İşsiz Gençler," diye böğüren sesini duyabiliyordum. Sonra duvarda bir bankamatik gördüm.

Saat 17:20'de, işsiz olduğunu iddia eden altı genç, temiz pak bir şekilde kameranın karşısına dizilmişti, hepsinin de cebinde temiz bir 20 pound vardı. Bu arada ben ortalıkta dolanıp son düzeltme ve değişikliklerle uğraşıyordum. Saat 17:30'da Richard'ın "Üzgünüz Manchester, yayınınız iptal edildi," diye bağırdığını duydum.

"Şey..." dedim ümitle yüzüme bakan gençlere. Kesinlikle televizyonda çalıştığımın zannedilmesini isteyen bir manyak olduğumu düşünmüşlerdir. Her şeyden kötüsü, bütün bir hafta deli gibi çalışıp Cuma günü de Manchester'a geldiğim için Cumartesi günü yemeğe götürebileceğim bir yirmi üçlük de bulamamıştım. Sonra birden karşımdaki kendini bir bok zanneden ukala gençlere ve arka fondaki bankamatığa baktım ve kafamda kolayca tahmin edilebilecek o fikir belirdi.

Hımmm. Sanıyorum Cosmo'nun yemeği için o İşsiz Genç'lerden birini ayartmaktan vazgeçme kararını vermem iyi oldu. Yoksa çok ayıp etmiş olurdum. Ne var ki ne halt edeceği-

me de henüz karar vermiş değilim. En iyisi sigara içilen bölüme gidip oradakilere katılmak.

19:30. Iyyy. Sigara içilen bölüm, tıka basa dolu, iğrenç, korkunç, ahır gibi bir yerdi. Fark ettim ki, artık sigara içenlere hiçbir yerde rahat yok; her zaman iğrenç, pis yerlere hapsedilip dışlanacaklar. Bir gün bu vagonları da diğerlerinden ayırıp başka raylardan götürürlerse hiç şaşmayacağım. Belki özel demiryolu şirketleri sigara içenler için ayrı seferler koyarlar ve köylüler çocuklarını bu vagonların içinde ağızlarından ateş püskürten canavarların bulunduğu masallarıyla korkuturlar, geçerken de yumruklarını sallayıp vagonları taşlarlar. Neyse "trende telefon" mucizesinden yararlanıp (Nasıl çalışıyor bu alet? Nasıl? Tel yok ki, çok tuhaf. Belki bir şekilde tekerlerle raylar arasında bir elektrik bağlantısı kurulmuştur?) Tom'u aradım ve şu yirmi üç yaşında erkek belasını anlattım.

"Gav'a ne dersin?" dedi.

"Gav mı?"

"Hani şu Saatchi Gallery'de tanıştığın çocuk."

"Sence bunu yapar mı?"

"Tabii, senden gerçekten hoşlanmıştı."

"Kapa çeneni! Hoşlanmamıştı."

"Hoşlanmıştı dedim. Sen kafana takma, her şeyi bana bırak."

Bazen düşünüyorum da, Tom olmasaydı, mutlaka başımı belaya sokup hiçbir iz bırakmadan yok olurdu.

19 Eylül Salı

56.700 kg., alkol 3 (ç.i.), sigara 0 (sağlıklı, genç, kendini beğenmiş delikanlıların yanında sigara içmek çok utanç verici).

Kahretsin, acele etmeliyim. Diyet kolacı, kendini beğenmiş delikanlıyla buluşmak üzereyim. Gav muhteşem biri çıktı ve Cumartesi günü Alex'in akşam yemeği partisinde mükemmel davrandı; bütün erkeklerin karılarıyla flört etti, bana yaltaklandı ve onların "ilişkimize" ilişkin tüm tuzak sorularını Bütün Ruhlara Hitap Eden Bir Adam'ın entelektüel ustalığıyla savuşturdu. Ne yazık ki geri dönerken takside öyle büyük bir şükran¹ duygusuna kapıldım ki onun asılmalarına² karşı koyacak gücü bulamadım. Ancak kendime³ hakim olmayı başardım ve bir kahve için içeri gelme davetini kabul etmedim. Ama sonra bir oyunbozan olmanın dolayı suçluluk duydum⁴ ve Gav arayıp beni bu gece için evine, akşam yemeğine davet edince minnettarlıkla kabul ettim.⁵

Gece yarısı. Kendimi Tepelerin Yaşlı Kadını gibi hissediyorum. Biriyle çıkmayalı öyle uzun zaman olmuştu ki taksi şoförüne "erkek arkadaşımın" ve bana akşam yemeği hazırlamakta olan erkek arkadaşımın "evine" gittiğimden bahsederek böbürlenme engel olamadım.

Ancak ne yazık ki oraya vardığımda Malden Sokağı No.4'ün bir manav olduğunu gördüm.

"Telefonumu kullanmak ister misin tatlım?" dedi taksi şoförü bezgin bir halde.

Gav'ın numarasını bilmiyordum tabii, bu yüzden rol yapmak zorunda kaldım; güya Gav'ı aradım ve numarası meşgul çıkınca Tom'u arayıp ondan adresi aldım, böylece de taksi şoförünün bir erkek arkadaşım olduğu konusunda yalan söylediğimi düşün-

¹ schvet

² Elini dizine koydum.

³ pamığım

⁴ "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" deyip durdum.

⁵ Hayecanımı güc bela bastırabiliyordum.

mesini önledim. Sonuçta adresin 44 Malden Villas olduğu ve yanlış yazmış olduğum anlaşıldı. Bu yeni adrese giderken taksi şöförüyle aramdaki sohbet oldukça tatsızlaştı. Eminim ki benim bir fahişe filan olduğumu düşünüyordu.

Adrese vardığımda kendimi epey güvensiz hissediyordum. Bir kere her şey çok tatlı ve utangaççaydı - ilkokulda potansiyel bir En İyi Arkadaş'ın evine çay içmeye gitmek gibiydi biraz. Gav *spag bog* pişirmişti. Sorun yemek hazırlama ve sofrayı kurma kısmı bitince ve iş sohbet etmeye gelince başladı. Nedense konu Prenses Diana'ya geldi.

"Tam bir peri masalı gibi görünmüştü. Düğün sırasında St Paul'un önündeki duvarca oturduğumu anımsıyorum," dedim. "Sen orada mıydın?"

Gav utanmış göründü. "Aslında ben o zaman yalnızca altı yaşındaydım."

Sonunda sohbet etmekten vazgeçtik ve Gav büyük bir heyecanla (bunun yirmi iki yaşındakilere ilişkin inanılmaz güzel bir şey olduğunu anımsıyorum) beni öpmeye ve bir yandan da giysilerimin arasında açıklıklar aramaya girişti. Sonunda elini içeri sokup karnıma koymayı başardı ve bu noktada -çok utanç vericiydi- "Mmm. Pelte gibisin," dedi.

Bundan sonra devam edemezdik. Ah Tanrım. Faydasız. Çok yaşlıyım ve vazgeçmeli, bir kızlar okulunda din dersleri vermeli ve hokey hocasıyla aynı evde yaşamaya başlamalıyım.

23 Eylül Cumartesi

· 57.100 kg., alkol 0, sigara 0 (ç.ç.i.), Mark Darcy'nin davetine yazılan yanıt müsveddeleri 14 (ama en azından Daniel'le yaptığım hayali konuşmaların yerini aldı).

10:00. Tamam. Mark Darcy'nin davetine yanıt vereceğim ve açıkça ve tavizsiz bir şekilde gelemeyeceğimi söyleyeceğim. Gitmem için bir sebep yok. Yakın bir arkadaş ya da akraba değilim, üstelik hem *Saklambaç*'ı, hem de *Kaza*'yı kaçıracağım.

Allahım, yine de. Bu üçüncü şahıstan yazılan o çılgınca davetiyelerden biri, sanki herkes züppeymiş ve sana doğrudan hitap edip bir parti verdiklerini ve katılmak isteyip istemediğini merak ettiklerini söylemek bir kadın makyaj odasına girip tuvaletin yerini sormak gibiymişçesine. Çocukluğumdan hayal meyal anımsadığım kadarıyla aynı dolambaçlı tarzla karşılık vermem gerekiyor, sanki ben arkadaşlarım tarafından davetiyeler yazmak üzere işe alınmış hayali kişilerin davetiyelerine karşılık vermek üzere kendim tarafından işe alınmış hayali biriymişimcesine. Ne yazsam?

Bridget Jones gelemeyeceğini üzüntüyle...

Bayan Bridget Jones gelemeyeceğini büyük bir kederle...

Yıkılmış kelimesi Bayan Bridget Jones'un hislerini açıklamaya yetmez...

Büyük bir üzüntüyle bildirmek zorundayız ki, Bayan Bridget Jones Bay Mark Darcy'nin nazik davetini kabul edememekten dolayı böyle büyük bir üzüntüye kapıldı ki aklını kaçırdı ve bu yüzden Bay Mark Darcy'nin nazik davetini kabul edemeyeceği şimdi her zamankinden fazla kesinlik kazanmış...

Ooh: Telefon.

Babamdı: "Bridget, hayatım, gelecek Cumartesi günkü korku filmine geliyorsun, değil mi?"

"Darcy'lerin 'yakut evlilik' yıldönümünü kastediyorsun herhalde."

"Başka neyi olabilir? Anneni Ağustos başında Lisa Leeson röportajını aldığından beri oyalamayı başaran tek şey, maun cam dolabı ve kahve masalarını kimin alacağı meselesi dışında bu oldu."

"Gitmemeyi umuyordum."

Bir sessizlik oldu.

"Baba?"

Boğuk bir hıçkırık işittim. Babam ağlıyordu. Sanırım babam bir sinir krizi geçiriyor. Aslına bakarsan annemle otuz beş yıl evli kalsam ben de sinir krizi geçirirdim, annem Portekizli bir tur işletmecisiyle kaçmasa bile.

"Sorun ne baba?"

"Oh, yalnızca... Affedersin ... Ben de gitmemeyi umuyordum."

"Ee, gitme o zaman? Yaşasın. Onun yerine sinemaya gidelim."

"Onun..." Tekrar hıçkırmaya başladı. "Onun o parfümlü yağlı kabarık saçlı İtalyanla gideceği ve kırk yıllık arkadaşlarımla meslektaşlarımla onlara 'şerefe' deyip beni tarihe gömecekleri düşüncesi beni mahvediyor."

"Bunu yapmazlar..."

"Oh, tabii ki yaparlar. Gitmeye kararlıyım Bridget. Giyinip kuşanıp, başımı da dik tutup gideceğim... ama..." Yine hıçkırıklar.

"Ne?"

"Biraz moral desteğine ihtiyacım var."

11:30.

Bayan Bridget Jones büyük bir zekle...

*Bayan Bridget Jones Bay Mark Darcy'ye nazik daveti
için teşekkür...*

*Bayan Bridget Jones Bay Mark Darcy'nin davetini
büyük bir zekle...*

Oh, Allah aşkına.

*Sevgili Mark,
Malcolm'la Elaine'in yakut evlilik yıldönümüne beni davet ettiğin çok
teşekkür ederim. Salmeyi çok isterim.
Sevgilerle,
Bridget Jones*

Hımmm.

*Sevgilerle,
Bridget*

veya sadece

*Bridget
Bridget (Jones)*

Tamam. Bunu düzgünce temize çekip düzeltmesini yaptıktan sonra göndereceğim.

26 Eylül Salı

56.800 kg., alkol 0, sigara 0, kalori 1256, kazı-kazan 0, Daniel'e ilişkin saplantılı düşünceler 0, negatif düşünceler 0. Azize gibi, mükemmel bir insanım.

Erkekler ve ilişkiler gibi önemsiz şeyler yerine kariyer üzerine düşünmeye başlamak harika. *İyi Akşamlar!* gerçekten iyi geliyor. Sanırım popüler televizyon konusunda kabiliyetim var.

Gerçekten heyecan verici haberse kameranın önünde bana bir deneme yaptıracak olmaları.

Richard Finch geçen haftanın sonunda başkentin her yerindeki acil servislere muhabir gönderip bir Canlı Yayın Özel Programı yapmak istediğine karar verdi. Talihi de pek yaver gitmedi. Aslında ofis kütadaki her kaza ve acil durum birimi, polis ve ambulans ekibi tarafından reddedildiğini söyleyen insanlarla dolup taşıyordu. Ama bu sabah içeri girince beni haykırarak omuzlarımdan kavradı: "Bridget! Yayındayız! Yangın. Seni canlı yayında istiyorum. Mini etek giymelisin. İtfaiyeci başlığı giymelisin. Hortumu tutmalısın."

O andan beri her şey tam bir karmaşa içinde; günün haberleri gibi gündelik işler tamamen unutuldu ve herkes telefonda bağlantılardan, kulelerden ve OB'lardan bahsedip duruyor. Her neyse, her şey yarın olup bitecek ve ben Lewisham itfaiyesi merkezine 11'de rapor vermek zorundayım. Bu gece herkesi arayıp izlemelerini söyleyeceğim. Anneme söylemek için sabırsızlanıyorum.

27 Eylül Çarşamba

56.400 kg.(utançtan çektim herhalde), alkol 3, sigara 0 (itfaiye merkezinde sigara içirtmiyorlar) sonra 1 saatte 12 tane, kalori 1584 (ç.i.).

21:00. Hayatımda hiç bu kadar küçük düşmemiştim. Bütün günü prova yapmakla ve her şeyi organize etmekle geçirdim. Olay şuydu: Lewisham'ı göstermeye başladıklarında ben sırtıktan aşağı kayarak inip kameranın görüş alanına girecek ve bir itfaiyeciyle röportaja başlayacaktım. Beşte çekime başladığımızda sırtığın tepesine tünemiştım ve aşağı kaymak için işaret bekliyordı.

dum. Sonra ansızın kulaklıktan Richard'ın bağırdığını duydum, "Haydi, haydi, haydi, haydi, haydi!!" diye, bu yüzden sırtığı bırakıp aşağı kaymaya başladım. Sonra o devam etti, "Haydi, haydi, haydi, Newcastle! Bridget, Lewisham'ın yanında dur. Otuz saniye sonra sana geliyoruz."

Kendimi yere bırakıp merdivenlerden hızla tekrar yukarı çıkmayı düşündüm, ama yalnızca bir metre kadar inmiştim, bu yüzden kendimi yukarı çekmeye başladım. Sonra ansızın kulağımda bir böğürtü işittim.

"Bridget! Seni çekiyoruz. Lanet olsun, ne yaptığını sanıyorsun? Sırıktan aşağı inmen gerek, ırmanman değil. Haydi, haydi, haydi."

Kameraya isterikçe gülümseyip kendimi bıraktım ve planladığımız gibi tam röportaj yapacağım itfaiyecinin ayaklarının dibine düştüm.

"Lewisham, zamanımız bitti. Toplan, toplan Bridget," diye haykırdı Richard kulağıma.

"Ve şimdi stüdyoya geri dönüyoruz," dedim ve hepsi buydu.

28 Eylül Perşembe

56.600 kg., alkol 2 (ç.i.), sigara 11 (i.), kalori 1850, itfaiyeden ya da rakip TV kanallarından gelen iş teklifleri 0 (belki bu o kadar da şaşırtıcı değil).

11:00. Utanç içindeyim ve âlemin maskarası oldum. Richard Finch toplantıda herkesin önünde beni aşağıladı, bana rastgele "arapsacı", "utanç verici" ve "lanet olası geri zekâlı" gibi sözler söyledi.

"Ve şimdi stüdyoya geri dönüyoruz," ofiste yeni bir felaketi

başlatmış gibi görünüyor. Birilerine yanıtını bilmedikleri bir soru sorulunca hemen cevabı yapııştırıyorlar: "Şey... ve şimdi stüdyoya geri dönüyoruz." Sonra da kahkahayı basıyorlar. Asıl tuhaf olansa grungeci gençlerin bana çok daha dostça davranmaya başlamış olmaları. Patchouli (bile!) gelip "Hey, Richard'a aldırma tamam mı? O, bilirsin, gerçekten her şeyi kontrol eder. Beni anlıyor musun? O itfaiyeci sıırığı olayı gerçekten çok sarsıcı ve dahiceydi, evet. Her neyse, yani... şimdi stüdyoya geri dönüyoruz, tamam mı?" dedi.

Richard Finch şimdi ya beni görmezden geliyor ya da ne zaman yanıma yaklaşırsa başını hayretle sallıyor ve bütün gün bana yapacak hiçbir iş verilmedi.

Allahım, öyle depresifim ki. Bir kerecik olsun iyi yapabildiğim bir şey bulduğumu sanmıştım ve şimdi her şey berbat oldu, üstüne üstlük Cumartesi o korkunç yakut evlilik yıldönümü partisi var ve giyecek hiçbir şeyim yok. Hiçbir şeyde iyi değilim. Erkeklerde. Sosyal yetilerde. İşte. Hiçbir şeyde.

EKİM

Darcy ile Çıkmak

1 Ekim Pazar

55.750 kg., sigara 17, alkol 0 (ç.i. özellikle de parti için)

04:00. Şaşırtıcı. Yaşamın en şaşırtıcı olaylarından biri.

Cuma günü depresifleştikten sonra Jude uğradı ve bana daha pozitif olmaktan bahsetti, yanında da partide giyebilmem için ödünç vermek üzere muhteşem siyah elbisesini getirmişti. Yırılır ya da lekelenir diye endişelendim ama Jude mesleğinden dolayı çok para kazandığından bir sürü elbisesi olduğunu ve bu yüzden endişelenmem gerektiğini söyledi. Jude'u seviyorum. Kızlar erkeklerden çok daha hoşlar (Tom dışında - ama o da eşcinsel). Bu muhteşem elbiseyi likralı ve hafif donuk siyah bir taytla (6.95 pound) giymeye karar verdim, *Pied*'den de siyah süet topuklu ayakkabıları vardı (püre yaptım).

Partiye gidip Mark Darcy'nin evinin beklediğim gibi Portland Sokağı'ndaki ince teraslı bir ev değil devasa bir düğün pastasına benzeyen, Holland Park Caddesi'nin öteki tarafındaki (Harold Pinter'ın yaşadığını söyledikleri yer), yeşilliklerle çevrili bir malikâne olduğunu görünce şoke oldum.

Annesiyle babası için epey uğraşmıştı. Bütün ağaçlar kırmızı

ışıklarla ve gerçekten çok hoş olan parlak kırmızı kalplerle kaplıydı ve ta ön yola dek uzanan kırmızı beyaz bir tente vardı.

Kapıda işler daha da parlak görünmeye başladı; bizi karşılayan hizmetçiler şampanya verip hediyelerimizi aldılar (Malcolm'la Elanie'ye evlendikleri yıl çıkan bir Perry Como aşk şarkıları albümü, ayrıca Elanie'ye bir Bodyshop Terracotta Essential Şamdanı getirmiştım, çünkü Hindi Ziyafeti'nde bana Essential Şamdanları hakkında sorular sormuştu). Sonra her basamağı kalp şeklindeki mumlarla aydınlatılmış dramatik bir şekilde kıvrılan mat ahşap merdivenden indirildik. Altı katta koyu ahşap döşemeli, bahçeye açılan bir limonluğu olan gepgeniş bir oda vardı. Bütün oda mumlarla aydınlatılmıştı. Babam ve ben öylece durup baktık, ağızımız açık kalmıştı.

İnsanın böyle bir kokteyl partisinde bulmayı bekleyeceği meyvelerin yerine -salatalıklarla dolu bölmeli kesme cam tabaklar; nefis dantel masa örtülerinin üstündeki, kokteyl çubuklarıyla peynir ve ananas dilimleri tutturulmuş leziz, yarım greyfurtlar- küçük karideslerle, domateslerle, mozarellalarla ve piliçlerle dolu iri gümüş tepsiler vardı. Ziyaretçiler sanki şanslarına inanmıyormuş gibi bakıyor, başlarını geriye atarak gürültülü kahkahalar atıyorlardı. Una Alconbury az önce limon yemiş gibi görünüyordu.

"Ah Tanrım," dedi babam, bakışlarımı takip ederek, Una yanımıza gelirken. "Annenle Una'nın bundan hoşlanacağından emin değilim."

"Biraz fazla gösteriş meraklısılar, değil mi?" dedi Una onu işitebileceğimiz kadar yaklaşır yaklaşmaz, omuzlarını şalıyla öfkeyle örterek. "Bence böyle şeylerde aşırıya kaçarsan biraz sıradanlaşırlar."

"Saçmalama Una. Bu muhteşem bir parti," dedi babam, on dokuzuncu kanapesini yerken.

"Mmm. Katılıyorum," dedim ağzım mozarellayla doluyken ve şampanya bardağım göz açıp kapayıncaya dek, sanki görünmez bir el tarafından doldürülürken. "Kesinlikle harika." Öylesine uzun süre içim içimi yedikten sonra bir vecd haline girivermiştim. Daha niye evlenmediğim bile sorulmamıştı.

"Hıh," dedi Una.

Annem de şimdi bize doğru gelmekteydi.

"Bridget," diye haykırdı. "Mark'a merhaba dedin mi?"

Ansızın hem Una'nın, hem de annemin kısa süre sonra kendi yakut evlilik yıldönümlerini kutlayacaklarını fark ederek irkildim. Annem, onu tanıdığım kadarıyla kocasını terk edip bir tur operatörüyle kaçmış olmasının kutlama yapmasını engellemesine izin verecek insanlardan değildi ve bedeli ne olursa olsun Elaine Darcy'nin kendisine üstün gelmesine izin vermeyecekti, bu zararsız kızını önceden planlanmış bir evliliğe kurban etmesi anlamına gelse bile.

"Sıkı dur koca kız," dedi babam, kolumu sıkarak.

"Ne güzel bir ev. Omuzlarını örteceğin hoş bir şalın yok mu Bridget? Kepek mi?" diye titrek bir sesle konuştu annem, babamın sırtını temizleyerek. "Şimdi hayatım. Niye Mark'la konuşmuyorsun *bakayım?*"

"Şey..." diye mırıldandım.

"Ne düşünüyorsun Pam?" diye tısladı Una gergin bir halde, başıyla odayı işaret ederek.

"Gösteriş merakı," diye fısıldadı annem, dudak hareketlerini Les Dawson gibi abartarak.

"Ben de aynısını söyledim," dedi Una zaferle. "Söylemedim mi Colin? Gösteriş merakı."

Sinirli sinirli etrafıma bakındım ve korkuyla sıçradım. Orada, bir metre kadar ötede Mark Darcy durmuş bize bakmaktaydı. Her şeyi duymuş olmalıydı. Bir şey söyleyip durumu kurtar-

mak için ağızımı açtım -ne söyleyecektim bilmiyorum-, ama yürüyüp gitti.

İlk kattaki "Salon"da akşam yemeği verilmekteydi ve kendimi merdivenlerdeki kuyrukta, Mark Darcy'nin tam arkasında buldum.

"Merhaba," dedim, annemin kabalığını telafi etmeyi umarak. Dönüp baktı, beni tamamen görmezden geldi ve tekrar önüne döndü.

"Merhaba," dedim tekrar ve onu dürttüm.

"Oh, merhaba, üzgünüm. Seni görmedim," dedi.

"Harika bir parti," dedim. "Davetin için teşekkürler."

Bana bir an öylece baktı. "Oh, ben davet etmedim," dedi. "Annem davet etti. Her neyse. Gidip, şey, *oturma düzenine* bakmalıyım. Laf aramızda, Lewisham iltifaiye merkezi röportajına bayıldım." Ve ben bozguna uğramış bir halde kalakalırken o bekleyenlerin arasından özürler dileyerek geçti ve yukarı çıktı. Hıh.

En üst basamağa vardığında üstünde inanılmaz bir dar, altın saten elbise olan Natasha belirdi, onu sahiplenici bir tavırla kolumdan kavradı ve acele ettiğinden mumlardan birini devirdi ve elbisesinin alt kısmına kırmızı balmumu damladı. "Hassiktir," dedi Natasha. "Hassiktir."

Yürüyüp gözden kaybolurlarken Natasha'nın onu azarladığını işittim. "Sana bütün öğleden sonrayı mumları insanların ayaklarının takılabileceği yerlere koyarak geçirmenin gülünç olduğunu söylemiştim. Oturma düzenini kontrol etsen zamanını çok daha iyi harcamış..."

Tuhaftır ki, oturma düzeni oldukça mükemmel yapılmıştı. Annem ne babamın ne de Julio'nun, flört etmekten hep hoşlandığı Brian Enderby'nin yanında oturuyordu. Julio, Mark Darcy'nin elli beşindeki büyüleyici, hazdan kendinden geçmiş

teyzesinin yanına oturtulmuştu. Babam Shakira Caine'e benzen bir pilicin yanına oturtulmaktan dolayı zevkten pespembe kesilmişti. Ben gerçekten heyecanlıydım. Belki Darcy'nin iki arkadaşının, başarılı avukatların ya da Boston'lu Amerikalıların arasında sandviç olurdum. Ama listede ismimi ararken kulağımın dibinde tanıdık bir ses işittim.

"Minik Bridget'im nasılmış bakalım? Ne şanslıyım değil mi? Bak, hemen yanımda oturuyorsun. Una erkek arkadaşınla ayrıldığınızı söylüyor. Bilmiyorum! Seni ne zaman evlendireceğiz?"

"Umarım o vakit geldiğinde bu işi halleden kişi ben olurum," dedi bir ses diğer tarafımdan. "Yeni bir cüppe işime yarardı. Mmm. Kayısı rengi ipekten. Veya belki de Gamirellis'ten hoş, otuz dokuz düğmeli bir gömlek."

Mark incelik gösterip beni Geoffrey Alconbury ile eşcinsel bir papazın arasına koymuştu.

Aslında hepimiz birkaç bardak içtikten sonra sohbet oldukça akıcılaştı. Papaza Hint Fil Tanrı Ganesh'in heykellerinin süt içmesi mucizesi hakkında ne düşündüğünü soruyordum. Papaz kilise çevrelerinde bu mucizenin soğuk havadan sonra gelen sıcak bir yazın fırında pişmiş kil üzerinde yarattığı etkiye bağlandığını açıkladı.

Yemek biterken ve insanlar dans etmek üzere alt kata inerken onun söyledikleri üzerinde düşünüyordum. Büyük bir merakla kapılmışım ve ayrıca Geoffrey Alconbury ile twist yapmak zorunda kalmak da istemiyordum, bu yüzden izin isteyip kalktım ve masadan usulca bir çay kaşığıyla süt kâsesi alıp hediyelerin - ki Una'nın gösteriş merakına ilişkin savını kanıtlıyorlardı - çoktan açılıp sergilenmiş olduğu odaya girdim.

Kilden şamdanı bulmam biraz zaman aldı, çünkü arkalarda bir yere itilmişti, ama çay kaşığına biraz süt koyup mumun koyulduğu deliğin üstünde hafifçe eğdiğimde gözlerime inanama-

dım. Essential Şamdanı sütü emiyordu. Çay kaşığındaki sütün yok olduğunu görebiliyordunuz.

"Tanrım, bu bir mucize," dedim hayretle. Kahretsin, Mark Darcy'nin tam o sırada dışarıdan geçmekte olduğunu nereden bilebilirdim ki?

"Ne yapıyorsun?" dedi, kapı eşiğinde durarak.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Hediyeleri çalmaya çalıştığımı düşündüğü belliydi.

"Hımm?" dedi.

"Annene aldığım Essential Şamdanı süt emiyor," diye mırıldandım asık suratla.

"Ah, komik olma," dedi gülerek.

"Ama emiyor," dedim ölkeyle. "Bak."

Çay kaşığına biraz daha süt koydum, kaşığı eğdim ve şamdan sütü yavaşça, apaçık bir şekilde emmeye başladı.

"Gördün işte," dedim gururla. "Bu bir mucize."

Size epey etkilendiğini söyleyebilirim. "Haklısın," dedi usulca. "Bu bir mucize."

Tam o sırada kapı eşiğinde Natasha belirdi. "Hey selam," dedi beni görünce. "Demek bugün tavşankız elbisen yok üstünde." Sonra da şirretliğini şakaymış gibi göstermek için hafif bir kakhaha attı.

"Aslında biz tavşanlar kışın ısınmak için bunları giyeriz," dedim.

"John Rocha mı?" dedi Jude'un elbisesine bakarak. "Geçen sonbahardan kalma? Kenarından tanıdım."

Durup söyleyecek zekice ve incitici bir şey bulmaya çalıştım, ama ne yazık ki aklıma hiçbir şey gelmedi. Bu yüzden biraz aptalca bir duraksamadan sonra "Neyse, emirim turlamaya can atıyorsunuzdur. Tekrar görüşmek güzeldi. Baaay!" dedim.

Dışarı çıkıp biraz temiz hava alıp dinlenmem gerektiğine ka-

rar verdim. Sıcak, yıldızlı, harika bir geceydi ve ay rododendron çalılarını aydınlatıyordu. Ben şahsen rododendronları asla pek sevmemişimdir. Bana kuzeydeki, D. H. Lawrence'ın romanlarındaki, insanların göllerde boğulduğu Victoria tarzı kır evlerini anımsatırlar. Malikânenen daha alçak seviyedeki bahçeye indim. *Fin de millenium* tarzı, oldukça hoş bir şekilde Viyana valsleri çalıyorlardı. Sonra ansızın yukarıdan bir ses geldi. Fransız pence-relerine dayanmış duran biriydi bu. Sarışın bir delikanlıydı, çekici bir liseli tipti.

"Selam," dedi delikanlı. Titreyen parmaklarla bir sigara yak-tı ve merdivenlerden aşağı, bana baktı. "Dans etmek istemezsin herhalde? Oh. Ah. Affedersin," diyerek elini uzattı, sanki Eton'daki partideymişiz ve o da kibar davranmayı unutmuş olan bir bakanmışçasına: "Simon Dalrymple."

"Bridget Jones," diyerek kaskatı elimi uzattım, sanki savaş kurulunun bir üyesiymişimcesine.

"Selam. Evet. Seninle tanışmak gerçekten güzel. Peki dans edebilir miyiz?" dedi, tekrar liseli çocuğa dönüşerek.

"Şey, bilmem ki, emin değilim," dedim, tekrar öfkeli hafif-meşrep kadına dönüşüp elimde olmadan Yates Wine Lodge'daki bir fahişe gibi boğuk bir kahkaha atarak.

"Burada demek istedim. Yalnızca bir dakika."

Duraksadım. Doğrusunu isterseniz gururum okşanmıştı. Bu ve Mark Darcy'nin önünde bir mucize gerçekleştirmiş olmak, bütün bunlar başımı döndürmeye başlıyordu.

"Lütfen," diye ısrar etti Simon. "Daha önce hiç benden yaşlı bir kadınla dans etmedim. Ah, hay Allah, affedersin..." diye konuşmaya sürdürdü, yüzümü görünce. "Yani, okulu bitirmiş biriyle demek istedim," dedi elimi tutkuyla kavrayarak. "İzin verir misin? Çok, çok minnettar olurum."

Simon Dalrymple'a klasik dansların doğuştan itibaren öğre-

tilmiş olduğu belliydi, bu yüzden ustaca öne arkaya yönlendirilmek epey hoştu, ama sorun şuydu ki görünüşe bakılırsa, şey, fazla ayrıntılara girmezsem, şimdiye kadar hissetme talihinde bulunduğum en büyük ereksiyona sahipti ve çok yakın dans ediyorduk ve bu insanın bir kalem kutusu filan sanabileceği bir şey de değildi.

"Şimdi ben devralacağım Simon," dedi bir ses.

Mark Darcy'ydı.

"Gel bakalım. İçeri geri dön. Çoktan yatakta olmalıydın."

Simon görünüşe bakılırsa tamamen ezilmişti. Kıpırmızı kesildi ve koşarak partiye geri döndü.

"Dans eder misin?" dedi Mark, elini uzatarak.

"Hayır," dedim öfkeyle.

"Sorun ne?"

"Şey," dedim, böylesine öfkeli olmak için bir sebep arayarak.

"Bir delikanlıya bu şekilde davranman korkunç bir şey; hassas bir yaşında onu ağırlığınla ezdin." Sonra şaşkın bakışlarını görünce saçmalamayı sürdürdüm. "Gerçi beni partine davet ettiğin için müteşekkirim. Muhteşem. Çok teşekkürler. Harika bir parti."

"Evet, sanırım bunu daha önce de söylemiştin," dedi gözlemleri hızlı hızlı kırıpıştırarak. İşin doğrusu, oldukça huzursuz ve incinmiş görünüyordu.

"Ben..." Duraksadı, sonra verandada dolanmaya başladı, iç geçirip elini saçına daldırarak. "Şey nasıl... Son zamanlarda iyi kitaplar okudun mu?" İnanılmaz.

"Mark," dedim: "Eğer bana bir kez daha son zamanlarda iyi kitaplar okuyup okumadığımı sorarsan kafayı yiyeceğim. Niye başka bir şey sormuyorsun? Biraz konuyu değiştir. Bana hobilerim olup olmadığını ya da ortak Avrupa parası hakkında ne düşündüğümü ya da tamponlarla sorun yaşayıp yaşamadığımı sor."

"Ben..." diye tekrar söze başladı.

"Veya Douglas Hurd, Michael Howard ya da Jim Davidson arasında seçim yapmam gerekse hangisiyle yatacağımı. Kesinlikle Douglas Hurd'ü seçerdim."

"Douglas Hurd mü?" dedi Mark.

"Mmm. Evet. Şahane biri, katı ama adil."

"Hımmm," dedi Mark düşünceli düşünceli. "Öyle diyorsun, ama Michael Howard'ın son derece çekici ve zeki bir karısı var. Gizli bir çekiciliği olsa gerek."

"Nasıl yani?" diye çocukça sordum, seksle ilgili bir şey söyleyeceğini umarak.

"Şey..."

"Yatakta iyi olabilir," diye ona yardımcı oldum.

"Veya belki de harika bir çömlekçidir."

"Veya ehliyetli bir aromaterapisttir."

"Benimle akşam yemeğine çıkar mısın Bridget?" dedi ansızın ve oldukça huysuzca, sanki beni bir masaya oturtup gidecekmişçesine.

Durup ona baktım. "Bunu annem mi ayarladı?" diye sordum şüpheyle.

"Hayır... Ben..."

"Una Alconbury mi?"

"Hayır, hayır..."

Birden ne olup bittiğini anladım. "Senin annen, değil mi?"

"Şey, annem..."

"Sırf annen istiyor diye yemeğe davet edilmek istemiyorum. Hem zaten ne konuşacaktık ki? Bana son zamanlarda iyi kitaplar okuyup okumadığımı soracaktın ve ben de sefil bir yalan uydurmak zorunda kalacaktım ve-"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Ama Una Alconbury bana senin bir kitap kurdu olduğunu, kitaplara saplantı derecesinde düşkün

olduğunu söyledi."

"Öyle mi?" dedim; bu fikir birden pek hoşuma gitmişti. "Başka ne söyledi?"

"Şey, senin radikal bir feminist olduğunu ve inanılmayacak kadar şaşaalı bir yaşam sürdüğünü..."

"Oooh," diye kedi gibi mırladım.

"...milyonlarca erkekle çıktığını söyledi."

"Ha?"

"Daniel meselesini duydum. Üzgünüm."

"Sanırım beni uyarmaya çalıştın," diye mırıldandım asık suratla. "Hem onunla ne alıp veremediğin var?"

"Karımla yattı," dedi. "Evliliğimizin ikinci haftasında."

Ona ağzım bir karış açık bakarken yukarıdan bir ses geldi: "Markee!" Işıkların altında durmuş, ne olup bittiğini anlamak için aşağı bakan Natasha'ydı bu.

"Markee!" diye seslendi yeniden. "Orada ne yapıyorsun?"

"Geçtiğimiz yılbaşında," diye hızla devam etti Mark, "annem bir kez daha 'Bridget Jones' derse gazetelere gidip onu küçükken beni bir bisiklet pompasıyla taciz etmekle suçlamaya karar vermiştim. Sonra seninle tanıştığımızda... ve Una'nın bana armağan olarak verdiği o gülünç baklava desenli kazak vardı üstümde... Bridget, tanıdığım bütün diğer kızlar fazlasıyla süslü püslü. Pantolonuna tavşan kuyruğu takacak başka kimseyi tanımıyorum, ya da..."

"Mark!" diye haykırdı Natasha, merdivenlerden aşağı, bize doğru inerek.

"Ama çıktığın biri var zaten," dedim, apaçık olana işaret ederek.

"Aslında artık yok," dedi. "Yalnızca akşam yemeği? Bir ara?"

"Tamam," diye fısıldadım. "Tamam."

Daha sonra eve gitmemin daha iyi olacağını düşündüm: Na-

tasha şanki kendisi bir timsahmış ve ben yumurtalarına fazla yaklaşmışım gibi her hareketimi izliyordu ve Mark Darcy'ye adresimle telefon numaramı vermiş ve gelecek Salı onunla buluşmak üzere randevulaşmışım. Dans salonundan geçerken anne-min, Una'nın ve Elanie Darcy'nin Mark'la hararetle sohbet ettiklerini gördüm - az önce olup biteni bilseler yüzlerinin nasıl bir şekle bürüneceğini hayal etmekten alamadım kendimi. Birden kafamda gelecek yılın Hindi Ziyafeti canlandı: Brian Enderby pantolonunu kemerinden tutup yukarı çekerek "Hımm. Gençlerin eğlendiğini görmek güzel, değil mi?" diyor, bu arada Mark Darcy'yle ben de toplanmış kalabalığı eğlendirmek için numaralar yapmaya, burunlarımızı birbirine sürtmeye ya da önlerinde seks yapmaya zorlanıyoruz, bir çift fök balığı gibi.

3 Ekim Salı

56.600 kg., alkol 3 (ç.i.), sigara 21 (kötü), son yirmi dört saatte söylenen "piç" sözcüğü 369 (tam olarık).

19:30. Tamamen panik içindeyim. Mark Darcy yarım saat sonra gelip beni alacak. İşten eve yeni geldim; saçım başım darıma-
dağın ve bütün giysilerim kirli. Yardım edin, ah, yardım edin. Beyaz 501 giymeyi planlıyordum ama birden onun beni züppe-
ce, korkutucu bir restorana götürebilecek bir tip olduğu geldi aklıma. Bir tavşan kuyruğu takmamı bekler mi acaba? Onunla ilgilendiğim filan da yok ya.

19:50. Allahım, Allahım. Hâlâ saçımı yıkamadım. Hemen ban-
yoya gireceğim.

20:00. Şimdi saçımı kurutuyorum. Umarım Mark Darcy geç kalır, çünkü beni saçlarım ıslak ve gecelikli görmesini istemiyorum.

20:05. Saçım kurudu sayılır. Şimdi yalnızca makyaj yapmam, giyinmem ve ortalığa saçılmış şeyleri kanepenin arkasına gizlemem gerekiyor. Öncelikleri belirlemeliyim. En önemlisi makyaj, ikinci sırada da gizleme işi geliyor.

20:15. Hâlâ gelmedi. Çok iyi. Geç kalan erkekler hoşuma gider, erken gelerek insanı şaşırtıp paniğe sürükleyen ve evdeki hâlâ saklanmamış ve görülmemesi gereken şeyleri gören erkeklerden iyidirler.

20:20. Evet, şimdi hazır sayılırım. Belki farklı bir şey giyerim.

20:30. Çok tuhaf. Yarım saatten fazla geçikecek birine benzemiyor.

21:00. İnanamıyorum. Mark Darcy beni ekti. Piç!

5 Ekim Perşembe

56.800 kg. (kötü), çikolata 4 (kötü), video izleme sayısı 17 (kötü).

11:00. İşyerinin tuvaletindeyim. Yo hayır. Yo hayır. O aşağılanmanın üstüne, bir de bu sabah toplantıda korkunç bir şekilde ilgi odağı oldum.

"Tamam Bridget," dedi Richard Finch. "Sana bir şans daha vereceğim. Isabelle Rossellini davası. Bugün hükmün açıklanması bekleniyor. Yakayı sıyracağını düşünüyoruz. Mahkemeye

git. Sırıklara ya da lamba direklerine filan tırmandığını görmek istemiyorum. Ciddi bir röportaj istiyorum. Ona canımız insanlarla seks yapmak istemediğinde onları öldürmemizin doğru olup olmadığını sor. Ne bekliyorsun Bridget? Git haydi."

Neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Isabelle Rossellini davasından haberin var, değil mi?" dedi Richard. "Arada sırada gazeteleri okuyorsundur herhalde?"

Bu işin zorluğu şu ki insanlar size sürekli bir takım isimlerden ve hikâyelerden bahsedip duruyor ve sizin neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikriniz olmadığını itiraf edip etmemeye karar vermek için bir saniyeniz var, ve eğer bu anı kaçıırırsanız daha sonraki yarım saati kendinize güvenen bir havayla derinlemesine ve uzun uzadıya tartışmakta olduğunuz şeyin ne olduğu hakkında umutsuzca ipuçları toplamakla geçiriyorsunuz: Isabella Rossellini konusunda olan da buydu.

Ve şimdi beş dakika sonra mahkemede korkutucu bir kamera ekibiyle buluşup televizyonda hakkında hiçbir şey bilmediğim bir hikâyeyi anlatmam gerekiyor.

11:05. Tanrı Patchouli'den razı olsun. Tuvaletten çıktığımda Richard'ın tasıma kayışlarını zorlayan köpekleri tarafından sürüklenmekteydi.

"İyi misin?" dedi. "Kötü görünüyorsun."

"Hayır, hayır, iyiyim," dedim,

"Emin misin?" Bir an durup bana baktı. "Dinle, toplantıda aslında Isabella Rossellini'den bahsetmediğini fark etmedin, değil mi? Elena Rossini'yi kastediyordu."

Tanrım, çok teşekkürler. Elena Rossini kendisini on sekiz ay boyunca evinde hapis tutup defalarca tecavüz ettiğini iddia ettiği işverenini öldüren dadı. Biraz daha aydınlanmak için birkaç gazete aldım ve bir taksi bulmak için koşmaya başladım.

15:00. Az önce olan şeye inanamıyorum. Kamera ekibiyle ve duruşmanın sona ermesini bekleyen bir muhabir ordusuyla birlikte mahkemenin önünde uzun süredir oyalanmaktaydım. Aslında oldukça eğlenceliydi. Bay Kusursuz Mark Darcy tarafından ekilmenin bile komik tarafını görmeye başlamıştım. Birden sigaramın bittiğini fark ettim. Bu yüzden gerçekten tatlı biri olan kameramana fısıldayıp ona 5 dakikalığına markete gitmemin sorun çıkarıp çıkarmayacağını sordum ve o da gidebileceğimi, çünkü mahkeme çıkışında hep önceden haber verdiklerini ve böyle bir şey olursa gelip beni marketten alacaklarını söyledi.

Markete gittiğimi duyunca bir sürü muhabir onlara sigara ya da şeker alıp alamayacağımı sordular ve bu yüzden gitmek epey zamanımı aldı. Markette tezgâhın önünde durmuş muhabirlerin para üstlerini karıştırmamaya çalışıyordum ki herifin teki, ki gerçekten çok acelesi olduğu belliydi, içeri dalıp sanki ben orada yokmuşum gibi "Bana bir kutu Quality Street verebilir misiniz?" dedi. Zavallı tezgâhtar bana ne yapacağını bilemiyormuş gibi baktı.

"Affedersiniz, 'kuyruk' sözcüğü size bir şey ifade ediyor mu?" dedim sinirli bir sesle, dönüp ona bakarken. Tuhaf bir ses çıkardım. Karşımda Mark Darcy duruyordu, avukat kıyafetiyle. Bana kendine özgü bakışıyla baktı yalnızca.

"Dün gece neredeydin lanet olası?" diye şordum.

"Aynı soruyu ben de sorabilirim," dedi buz gibi bir sesle.

Tam o anda kamera asistanı markete daldı. "Bridget!" diye haykırdı. "Röportajı kaçırdık. Elena Rossini çıkıp gitti. Minstrel-lerimi aldın mı?"

Dilim tutulmuştu, destek almak için şeker tezgâhının kenarına tutundum.

"Kaçırdık mı?" dedim, nefesimi toplamayı başarınca. "Kaçırdık mı? Ah Tanrım. Bu o itfaiye sırtığından sonraki son şansım-

dı ve şekerleme almaya gittim. Kovulacağım. Diğerleri röportaj yaptılar mı?"

"Aslına bakarsan kimse onunla röportaj yapamadı," dedi Mark Darcy.

"Sahi mi?" diye başımı kaldırıp ona umutsuzca baktım. "Ama nereden biliyorsun?"

"Çünkü savunmasını yapan bendim ve ona kimseyle röportaj yapmamasını söyledim," dedi, rahat bir havayla. "Bak, işte orada, arabamın içinde oturuyor."

Ben bakarken Elena Rossini başını araba camından çıkardı ve yabancı bir şiveyle "Mark, affedersin. Bana Quality Street yerine Dairy Box alabilir misin?" diye seslendi. Tam o sırada ekip arabamız gelip park etti.

"Derek!" diye başını çıkarıp seslendi kameramanımız. "Bize bir Twix, bir de Lion Bar al, olur mu?"

"Dün gece neredeydin peki?" diye sordu Mark Darcy.

"Kahretsin, seni bekliyordum," dedim sıkılı dişlerimin arasından.

"Ne, sekizi beş geçe mi? Zilini yirmi kez çaldım."

"Evet, ber... " derken ne olduğunu anlamaya başlamıştım bile, "saçımı kurutuyordum."

"Fön makinen büyük mü?" dedi.

"Evet, 1600 volt, Salon Selectives," dedim gururla. "Niye?"

"Belki kendine daha sessiz bir fön makinesi almalısın, ya da HAZIRLANMAYA biraz daha erken başlamalısın. Her neyse. Gel," dedi gülerek. "Kameramanını hazırla. Senin için bir şeyler yapmaya çalışacağım."

Allahım. Ne utanç verici. Ben tam bir geri zekâlıyım.

21:00. Her şeyin bu kadar yolunda gitmiş olmasına inanamıyorum. *İyi Akşamlar!*ın girişini beşinci kez izledim.

"Ve bir *İyi Akşamlar!* özel haberi:" diyor, "*İyi Akşamlar!:* Elena Rossini'yle, suçsuz bulunduktan birkaç dakika sonra yapılan röportajı yayınlayan tek televizyon programı. Muhabirimiz Bridge Jones size bu son dakika haberini veriyor."

Bu kısma bayılıyorum: "Muhabirimiz Bridget Jones, size bu son dakika haberini veriyor."

Bir kez daha izledikten sonra kasedi kesinlikle çıkaracağım.

6 Ekim Cuma

57 kg. (keyif yemeği), alkol 6 (içki sorunu), kazı-kazan 6 (keyif kumarı), Mark Darcy'nin arayıp aramadığını öğrenmek için 1471'i arama sayısı 21 (yalnızca merak gibi görünüyor), video izleme sayısı 9 (d. i.).

21:00. Pöh. Dün anneme mesaj bırakıp başarımdan bahsetmiştim, bu yüzden bu sabah beni aradığında kutlayacağını sandım, ama hayır, sadece partiden bahsedip durdu. Yok Una'yla Geoffrey şunu yapmış, Brian'la Mavis bunu yapmış, Mark muhteşemiş, niye onunla konuşmamışım vs vs. Ona olanları anlatma dürtüm neredeyse bastıramayacağım kadar büyüktü, ama sonuçlarını gözümde canlandırarak kendimi tuttum: Randevunun verilmiş olması karşısında sevinç çılgınlıkları atması ve sonucu öğrenince tek kızını vahşice öldürmesi.

Belki beni arar ve o saç kurutma makinesi faciasından sonra benden bir randevu daha ister diye umuyorum. Belki ona bir not yazıp röportaj için teşekkür etmeli ve saç kurutma makinesi için özür dilemeliyim. Ondan hoşlandığımdan filan değil. Nezaket kuralları bunu gerektiriyor.

12 Ekim Perşembe

57.800 kg. (kötü), alkol 3 (sağlıklı ve normal), sigara 13, yağ birimleri 17 (tüm bedenini yağ birimlerini hesaplamak mümkün mü acaba? Umarım değildir), kazı-kazan 3 (normal), Mark Darcy'nin arayıp aramadığını öğrenmek için 1471'i arama sayısı 12 (d. i.).

Pöh. Gazetede okuduğum, kendini beğenmiş evli gazetecinin yazdığı ukalaca yazı kanımı beynime çıkardı. Başlığı Frankie Howerd tarzı cinsel imalı bir ironi kadar inceydi: "Yalnız Yaşamamanın Hazzı".

"Gençler, hırslılar ve zenginler, ama yaşamları acılı bir yalnızlığı gizliyor... İş çıkışında önlerinde duygusal bir boşluk açılıyor... Tarz düşkünü yalnız bireyler annelerinin yapabileceği tarzdaki paketlenmiş yiyeceklerle kendilerini avutmaya çalışıyorlar."

Hıh. Yüzsüzlüğe bak. Bayan Yirmi İkisinde Evlenmiş Ukala bunu nereden biliyor acaba?

Ukala Evlilikle yapılmış "düzinelerce konuşma" üzerinde temellenmiş bir makale yazacağım: "İşten çıktıklarında hep hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorlar çünkü, bitkin halde olmalarına karşın, patates soymaları ve bulaşık yıkamaları gerekiyor, domuz gibi şişmiş ve futbol maçı seyredip geçiren kocaları serilip kaldıkları yerden cips isterken. Diğer gecelerdeyse, berbat iç çamaşırları giydikten sonra, kocaları arayıp o gece de işten geç çıkacağını söylediğinde ve arkadan deri giysi gıcırtiları ve seksi bekârların kahkahaları geldiğinde büyük kara deliklerin içine düşüyorlar."

İşten sonra Sharon, Jude ve Tom'la buluştum. Tom da Ukala Evlilerin büyük duygusal delikleri üzerine ölke dolu bir makale üzerinde çalışmaktaydı.

"Onlar inşa edilen evlerden süpermarket raflarına dizilen yi-

yeceklere kadar her şeyi etkiliyorlar," diye verip veriştirecekti Tom makalesinde. "Her yerde bekârların tadını çıkardığı muhteşem seksi yaşamı taklit etme gibi acıklı bir çaba içindeki ev kadınlarına hizmet veren Anne Summers dükkânları ve bekârlar gibi harika restoranlara gittikleri ve bulaşık yıkamak zorunda olmadıkları rolünü yapmaktan yorulmuş çiftler için giderek daha egzotik yiyecekler sergileyen Marks&Spencer'lar görüyoruz."

"Bekârlar üzerine yazılan o küstahça yazılardan gına geldi!" diye kükredi Sharon.

"Evet, evet!" dedim.

"Salakça olduklarını söylemeyi unuttun," diyerek geçirdi Jude. "Hep salakça şeyler yazıyorlar."

"Her neyse, yalnız değiliz. Bizim telefonla iletişim kuran arkadaşlarımızın şeklindeki geniş ailelerimiz var," dedi Tom.

"Evet! Heyyo! Bekârların kendilerini açıklamak zorunda olmaları, kabul görmüş bir konuma sahip bulunmaları gerek - tıpkı geyşalar gibi," diye mutlu mutlu haykırdım, Chilean Chardonnay'imi şapırtıyla yudumlayarak.

"Geyşalar mı?" dedi Sharon, bana buz gibi bir bakış fırlatarak.

"Kapa çenenin Bridge," dedi Tom küçümseyici bir tonla. "Sarhoşsun. Sarhoş olarak geniş duygusal boşluğundan kaçmaya çalışıyorsun, o kadar."

"Ne olmuş yani, Shazzer de öyle," dedim asık suratla.

"Hayır, ben öyle yapmıyorum," dedi Sharon.

"Tabii ki yapıyorsun," dedim.

"Bak. Çenenin kapa," dedi Jude, tekrar geçirerek. "Shagernot-hebol Chardonnay?"

13 Ekim Cuma

Alkol 0 (ama şarap torbasını doldurup duruyorum), kalori 0 (ç.i). (Aslında burada dürüst olmalıyım. Yalnızca 0 olması ç.i. değil çünkü yemek yedikten hemen sonra 5876 kalori kustum.)

Allahım, öyle yalnızım ki. Önümde koskoca bir hafta sonu var ve seveceğim ya da birlikte eğleneceğim kimsem yok. Her neyse, umurumda değil. Mikrodalga fırına koyacağım, M&S'dan aldığım nefis bir zencefilli pudingim var.

15 Ekim Pazar

56.750 kg., (daha iyi), alkol 5 (ama özel bir durumdu), sigara 16, kalori 2456, Bay Darcy'yi düşünerek geçirilen dakikalar 245.

08:55. BBC'deki *Aşk ve Gurur* için üstümü değiştirmeye hazırlanmadan önce bir içki içmek üzere dışarı çıktım. Dışarıda, sokaklarda bu kadar çok arabanın olduğuna inanmak zor. Şimdi den eve gidip hazırlanmaya başlamış olmaları gerekmiyor mu? Ülkenin böyle bağımlı olmasına bayılıyorum. Benim bağımlılığımın sebebiniyse biliyorum, Darcy'nin Elizabeth'le anlaşması için duyduğum basit insani ihtiyaçtan kaynaklanıyor. Tom futbol gurusu Nick Hornby'nin kitabında erkeklerin futbola olan saplantısının, diğer insanların etkisinden kaynaklanmadığını söylediğini söylüyor. Hornby'nin iddiasına göre testosteronları tarafından azdırılmış hayranlar sahaya çıkmak istemediklerinden orada kendi takımlarını seçtikleri temsilciler olarak görmeyi yeğliyorlar, tıpkı parlamentodaki gibi. Ben de kesinlikle Darcy ve Elizabeth hakkında aynı şeyi hissediyorum. Onlar benim dü-

züşme ya da daha doğrusu kur sahasındaki seçilmiş temsilcilerim. Ancak herhangi bir sonuca ulaştıklarını görmek istemiyorum. Darcy'yle Elizabeth'i yatakta sigara içerken görmekten nefret ederdim. Bu tuhaf ve yanlış olurdu ve ilgimi bir anda yitiriverirdim.

10:30. Az önce Jude aradı ve 20 dakika boyunca "Pöh, şu Bay Darcy," diye homurdandık. Konuşma tarzına bayılıyorum, sanki uğraşmak istemiyor. *Din-don!* Sonra Bay Darcy ile Mark Darcy'nin meziyetlerini karşılaştırdık ve ikimiz de Bay Darcy'nin daha kaba olduğu için daha çekici olduğu, ama hayali biri olmasının da göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir dezavantaj olduğu hususunda görüş birliğine vardık.

23 Ekim Pazartesi

58 kg., alkol 0 (ç.i. Alkolün yerini alan Smoothies diye nefis bir içecek keşfettim - ç. hoş, meyveli), sigara 0 (Smoothies sigara ihtiyacını ortadan kaldırıyor), Smoothies 22, kalori 4265 (4135'i Smoothies'ten geldi).

İyy. *Panorama'yı* izlemek üzereyim, konu "Nitelikli kadın çalışanlar trendi - en iyi işleri onlar kapıyor" (ki ben de onlardan biri olmak için Allah'a ve meleklerine dua ediyorum): "Çözüm ders kitaplarını tekrar yazmakta mı yatıyor?" *Standard'da* Darcy'yle Elizabeth'in bir fotoğrafına rastladım, iğrençti, modern âşıklar gibi giyinmiş, bir çayırda kucak kucağa oturmuşlardı: Elizabeth'in sarı saçları ve keten pantolonlu bir takımı, Darcy'nin de çizgili balıkçı yaka kazağı, deri ceket ve incecik bir bıyığı vardı. Birlikte yattıkları anlaşılıyor. Bu kesinlikle iğrenç.

Kendimi şaşkın ve endişeli hissediyorum, çünkü Bay Darcy aktör olmak gibi boş ve önemsiz bir şeyi asla yapmaz ama yine de Bay Darcy bir *aktör*: Hımmm. Bütün bunlar çok kafa karıştırıcı.

24 Ekim Salı

58.500 kg. (*Smoothies*'lerden, kesinlikle), alkol 0, sigara 0, *Smoothies* 32.

İşyerinde işler harika gidiyor. Elena bilmem ne röportajından beri hiçbir şey ters gidemezmiş gibi görünüyor.

"Haydi! Haydi! Rosemary West!" diyordu Richard Finch, ofisine girdiğimde (aslında biraz geç kalmıştım, bu herkesin başına gelebilir), yumruklarını bir boksör gibi kaldırmıştı. "Lezbiyen tecavüz kurbanlarını düşünüyorum, Jeanette Winterson'ı düşünüyorum, *İyi Akşamlar!*'ı düşünüyorum doktor. Lezbiyenlerin gerçekte ne yaptığını düşünüyorum. Evet, işte bu! Lezbiyenler yatakta ne yapar?" Birden bana dik dik bakmaya başladı.

"Sen biliyor musun?" Herkes bana baktı. "Haydi, Yine-Geç-Kalan-Kahrolası-Bridget," diye bağırdı sabırsızca. "Lezbiyenler yatakta ne yapar?"

Derin bir soluk aldım. "Aslında bence Darcy'yle Elizabeth'in gerçek hayatta yaşadıkları ilişkiyi haber yapmalıyız."

Beni ağır ağır tepeden tırnağa süzdü. "Dahice," dedi huşuyla. "Kesinlikle dahice. Tamam. Darcy'yle Elizabeth'i oynayan aktörler kim? Haydi, haydi," dedi toplantıdakilere yumruklarını sallayarak.

"Colin Firth'le Jennifer Ehle," dedim.

"Sen, hayatım," dedi göğüslerimden birine. "kesinlikle bir dahisin."

Hep eninde sonunda bir deha olmayı ummuştum, ama gerçekten bir dahi olarak kabul göreceğime asla inanmamıştım - sol göğsümün kabul göreceğine de.

KASIM

Ailede Bir Suçlu

1 Kasım arşamba

56.200 kg., (Eveet! Eveet!), alkol 2 (.i), sigara 4 (ama Alternatif Dünya Güzeli kostümünü yakarım diye Tom'da içemedim), kalori 1848 (i.), Smoothies 12 (mükemmel ilerleme).

Mark Darcy senaryosu üstünde tartışmak için Tom'a gittim. Ama gittiğimde Tom'un yakında yapılacak olan Alternatif Dünya Güzeli Yarışması için heyecanlanmakta olduğunu gördüm. Asırlar önce "Bayan Küresel Isınma" olarak katılmaya karar vermişti ve şimdi bir özgüven krizi yaşıyordu.

"Hiç şansım yok," diyordu, aynaya bakıp sonra da pencereye dönerken. Üzerinde dünya haritası bulunan, ama kutupların eridiği ve Brezilya'nın üstünde bir sigara yanığı bulunan polistiren bir küre vardı. Tek elinde tropik bir ağacın tahtasını ve bir Lynix aerosolünü, diğerindeyse ne olduğu belirsiz kürklü bir şeyi tutmaktaydı ki, bunun ölü bir Güney Amerika kedisi olduğunu iddia ediyordu.

"Bu bir güzellik yarışması mı yoksa kostüm yarışması mı?"

"Mesele de bu ya, bilmiyorum, kimse bilmiyor," dedi Tom, başındaki, yarışına esnasında yakmayı planladığı minyatür ağa-

cı yere fırlatarak. "Her ikisi de. Her şey. Güzellik. Orijinallik. Oyunculuk. Her şey gülünç denecek kadar belirsiz."

"Katılmak için eşcinsel olmak şart mı?" diye sordum, polistireni parmaklarıma dolayarak.

"Hayır. Herkes katılabilir: Kadınlar, hayvanlar, her şey. Sorun da bu ya," dedi, tekrar aynaya dönerek. "Bazen gerçekten kendine güvenen bir köpekle katılmayı denesem şansımın daha fazla olacağını düşünüyorum."

Sonunda küresel ısınma teması *kendi içinde* kusursuz olsa da, polistiren kürenin belki de o akşam giyilebilecek en iyi şey olmadığı konusunda fikir birliğine vardık. Aslında sonunda kutupların erimesini sembolize edebilecek, dumanların ve gölgelelerin üstünde dalgalanan Yves Klein mavisi ipek, düz ve dar bir elbisenin daha iyi olacağına karar verdik.

O anda Tom'dan Mark Darcy'ye ilişkin en iyi yorumları almayacağıma karar verip çok geç olmadan kalktım ve Swim'le Daywear üzerinde kafa patlatacağıma söz verdim.

Geri dönünce Jude'u aradım ama bana bu ayın *Cosmopolitan*'ındaki Feng Shui adındaki, hayatta istediğiniz her şeyin gerçekleşmesini sağlayan yeni, olağanüstü bir oryantal fikirden bahsetmeye başladı. Anlaşılan tek yapmanız gereken kendinizi serbestleştirmek için dairenizdeki dolapların içini boşaltmak, sonra da daireyi dokuz kısma ayırmak (buna ba-gua'nın haritasını çıkarmak diyorlar); bunların her biri yaşamınızın değişik bir sahasını temsil ediyor: Kariyer, aile, ilişkiler, zenginlik ya da çocuklar gibi. Evinizin o kısmında bulunan her şey yaşamınızın o kısmını yönetecek. Mesela, hiç paranız yoksa bu Zenginlik Köşeniz'deki bir çöp sepetinin varlığı olabilir. Bu yeni teori beni çok heyecanlandırdı, çünkü bir sürü şeyi açıklayabilir. İlk fırsatta bir *Cosmo* almaya karar verdim. Jude, Sharon'a söylemememi istiyor, çünkü Sharon Feng Shui'nin saçmalık olduğunu dü-

şünüyor, doğal olarak. En sonunda lafı Mark Darey'ye getirmeyi başardım.

"*Tabii ki* ondan hoşlanmıyorsun Bridge, bu düşünce bir an olsun aklımdan geçmedi," dedi Jude. Yanıtın apaçık olduğunu söyledi: Bir akşam yemeği partisi vermeli ve onu da davet etmeliydim.

"Kusursuz olur," dedi. "Ona çıkma filan teklif etmiş olmuştun, böylece baskı altına da girmezsin ve istediğin kadar gösteriş yapabilirsin, arkadaşların da sanki sen harika biriymişsin gibi yaparlar."

"Jude," dedim, incinmiştim, "'gibi yaparlar' mı dedin?"

3 Kasım Cuma

58.100 kg. (hıh), alkol 2, sigara 8, Smoothies 13, kalori 5245.

11:00. Akşam yemeği partisi konusunda çok heyecanlıyım. Marco Pierre White'ın mühteşem yeni yemek kitabını aldım. En azından ev yemeğiyle lokanta yemeği arasındaki basit farkı anlıyorum. Marco'nun dediği gibi, her şey tadın yoğunlaştırılmasına bağlı. Sosların püf noktasıysa, tad yoğunlaştırmasının yanı sıra, gerçek et suyu elbette. Balık kılçıklarını, tavukları vs. büyük tencerelerde kaynatmak, sonra da suyu buz küpleri şeklinde dondurmak gerek. Bundan sonra Michelin ünlüler standardındaki yemeklerini yapmak çocuk oyuncağı oluyor: Patatesleri soymanıza bile gerek yok, kaz yağına yatırın yeter. Bunun daha önce farkına varmadığıma inanamıyorum.

Menü şöyle olacak:

Sap kerevizi salatası (basit ve ucuz).

Sarımsaklı ve fondan patatesli, kirazlı domates püresinin üstün-

de ızgarada ton balığı.

Portakal dilimleri. Büyük Kremalı Marnier Anglaise.

Harika olacak. Muhteşem, ama hiç zorlanmadan yemek yapan bir aşçı olarak ünleneceğim.

İnsanlar akşam yemeği partilerime doluşacak, "Akşam yemeği için Bridget'e gitmek harika, insan bohem bir ortamda Michelin tarzı yemekler yiyebiliyor," diyecek. Mark Darcy çok etkileyecek ve benim sıradan ya da beceriksiz olmadığımı anlayacak.

5 Kasım Pazar

56.800 kg. (felâket), sigara 32, alkol 6 (dükkanında Smoothies kalmamış - dikkatsiz piç kuruları), kalori 2266, kazı-kazan 4.

19:00. Pöh. Şenlik ateşi gecesi ve hiçbir şenlik ateşi partisine davet edilmedim. Her tarafta fişekler gürültüyle patlıyor. Tom'a gideceğim.

23:00. Tom'da çok iyi bir akşam geçirdim; Alternatif Dünya Güzeli unvanının kahrolası Jan D'Arc'a verilmesinin şokunu üstünden atmaya çalışıyordu.

"Beni kızdıran şu: Bunun aslında bir güzellik yarışması olmadığını söylüyorlar, ama öyle. Demek istediğim, bu burun olmasa eminim..." dedi Tom, aynada kendisine öfkeyle bakarak.

"Ne?"

"Burnum."

"Burnunun nesi var?"

"Nesi mi var? Hıh! Şuna bir baksana."

On yedi yaşındayken biri burnunu çanla çizmiş; çok çok

ufak bir kabartı vardı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ona bu kabartının Jan D'Arc'ın unvanı elinden almış olmasının sebebi olamayacağını açıkladım, eğer jüri üyeleri bir Hubble teleskobu kullanmadılardıysa tabii, ama sonra Tom aynı zamanda çok şişman olduğunu ve rejim yaptığını açıkladı.

"Rejimdeyken kaç kalori yemen gerekir?" dedi.

"Yaklaşık bin. Şey, ben genellikle bini hedefler ve bin beş yüz civarında yerim," dedim, bu son söylediğimin hiç de gerçek olmadığını fark ederek.

"Bin mi?" dedi Tom inanmaz bir ifadeyle. "Ama yalnızca sağ kalmak için bile iki bine ihtiyaç olduğunu sanıyordum."

Ona hiç istifimi bozmadan baktım. Bir şeyi fark ettim: Öyle uzun süredir rejim yapıyordum ki, kalorilerin sağ kalmak için gerekli olduğu fikri tamamen aklımdan çıkmıştı. Beslenme idealinin hiçbir yememek olduğuna ve insanların yemesinin tek sebebinin açgözlülüğten kaynaklanan bir kendini tutamama ve rejimi bozma olduğuna inandığım bir noktaya gelmiştim.

"Haşlanmış bir yumurtada kaç kalori vardır?" dedi Tom.

"Yetmiş beş."

"Muzda?"

"İri mi, ufak mı?"

"Ufak."

"Soyulmuş mu?"

"Evet."

"Seksen," dedim, kendime güvenerek.

"Zeytinde?"

"Siyah mı, yeşil mi?"

"Siyah."

"Dokuz."

"Bir kutu Milk Tray'de?"

"On bin sekiz yüz doksan altı."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Düşündüm. "Biliyorum işte, insan nasıl alfabeyi ya da otobüs tarifelerini bilirse öyle."

"Peki. Dokuz buçuk otobüsleri?"

"Altmış dört. Hayır, elli altı. Yetmiş iki."

"J'den önceki harf? Çabuk."

"P. Şey, yani L."

Tom hasta olduğumu söylüyor, ama ben normal, herkesten, yani Sharon'la Jude'dan farksız biri olduğumu biliyorum. Aslında Tom için çok endişeleniyorum. Sanırım bir güzellik yarışmasına katılmak onun biz kadınların uzun süredir hissettiğimiz baskılar altında ezilmesine yol açtı ve kendine güvensiz, görünüşüne takmış ve neredeyse iştahsız biri haline geliyor.

Akşam büyük bir patırtıyla, Tom'un çatı terasına çıkıp aşağıdaki, bahçedeki, homofobik olduklarını iddia ettiği insanların üstüne fişekler atarak eğlenmesiyle kapandı.

9 Kasım Perşembe

56.750 kg. (*Smoothies'ler olmadan daha iyi*), alkol 5 (*midemi meyve püresiyle şişirmekten iyidir*), sigara 12, kalori 1456 (*mükemmel*).

Akşam yemeği partisi konusunda çok heyecanlıyım. Salı gününde karar kıldım. İşte ziyaretçi listesi:

Jude	Alçak Richard
Shazzer	
Tom	Gösteriş Budalası Jerome (belki şansım yaver gider ve Salı'ya kadar Tom'la ayrılırlar)

Magda

Jeremy

Ben

Mark Darcy

Mark Darcy onu arayınca çok memnun olmuş göründü.

"Ne pişireceksin?" dedi. "İyi yemek yapar mısın?"

"Ah, bilirsin..." dedim. "Aslında sadece Marco Pierre White kullanırım. İnsan tat konsantrasyonunda odaklanırsa yemek yapmak öyle kolaylaşıyor ki inanılacak gibi değil."

Güldü. "Aman çok karmaşık bir şeyler yapayım deme. Unutma, herkes seni görmeye geliyor, yemek yemeye değil."

Daniel asla böyle hoş bir laf etmezdi. Akşam yemeği partisini dört gözle bekliyorum.

11 Kasım Cumartesi

56.300 kg., alkol 4, sigara 35 (kriz), kalori 456 (yemek yemedim).

Tom ortadan kayboldu. Onun için korkmaya bu sabah Sharon beni aradığında başladım; bana annesinin hayatı üzerine yemin etmeyeceğini, ama Perşembe gecesi bir taksinin camından onu Ladbroke Grove'da eli ağzının üstünde ve galiba gözü morarmış bir halde yürürken gördüğünü sandığını söylediği. Taksiyi geri döndürene kadar Tom gözden kaybolmuştu. Dün ona iyi olup olmadığını soran iki mesaj bırakmış, ama yanıt alamamıştı.

O bunları söylerken birdenbire ben de Çarşamba akşamı Tom'a bir mesaj bırakıp hafta sonu boş olup olmadığını sordugumu ve bana yanıt vermediğini fark ettim, ki bu hiç de ondan beklenecek bir davranış değil. Sonra deliler gibi telefon etmeye başladım. Tom'un telefonu çalıp durdu; ben de Jude'u aradım ve o da bana kendisinin de ondan haber almadığını söyledi.

Tom'un Gösteriş B ıdalası Jerome'unu denedim: Hiçbir şey çıkmadı. Jude Tom'un yan sokağında oturan Simon'ı arayıp çağıracağını söyledi. 20 dakika sonra tekrar aradı; Simon Tom'un zili ni uzun süre çalmış, kapıya kırarcasına vurmuş, ama yanıt alamamıştı. Sonra Sharon tekrar aradı. Rebecca'yla konuşmuştu; Rebecca Tom'un akşam yemeği için Michael'a gitmesi gerektiğini söylemişti. Michael'ı aradım, o da bana Tom'un tuhaf bir mesaj bıraktığını ve garip, boğuk bir sesle, bir neden belirtmeden gelemeyeceğini bildirdiğini söyledi.

15:00. Gerçekten paniğe kapılmaya ve bir yandan da bir dramın merkezinde olmaktan hoşlanmaya başlıyorum. Ben Tom'un en iyi arkadaşıyım, bu yüzden herkes beni arıyor ve ben sakın, ama son derecede de endişeli bir hava takınıyorum. Birden aklıma belki yeni biriyle tanıştığı ve düzüşmek için birkaç günlüğüne ortadan kaybolduğu fikri geliyor. Belki Sharon'ın gördüğü o değildi, veya morarmış gözü yalnızca ateşli, coşkulu bir gençle sevişmenin ya da postmodern tarzda ironik, geçmişe dönük bir Rocky Horror Show makyajının sonucu. Bu yeni teoriyi sınamak için daha fazla telefon konuşması yapmalıyım.

15:30. Genel kanı teorimi çürüttü, çünkü herkes Tom'un bırakın yeni bir ilişkiye başlamayı, yeni bir adamla tanıştığında bile gösteriş yapmak için herkesi aradığı konusunda hemfikirdi. Buna karşı çıkamam. Aklımdan çılgınca düşünceler geçiyor. Tom'un son günlerde oldukça huzursuz olduğuna şüphe yok. İyi bir arkadaş olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Hepimiz Londra'da öyle bencil ve meşgulüz ki. Mümkün mü acaba, arkadaşlarımdan birinin aşırı mutsuz olup sonra da... ah, tabii ya, bu ayki *Marie Claire*'i oraya koymuştum: Buzdolabının üstüne!

Marie Claire'i karıştırırken Tom'un cenazesi ve ne giyeceğim hakkında fanteziler kurmaya başladım. Aaargh, birden boynuna dolanmış borularla ve ağzında portakallı çikolata ya da benzeri bir şeyle bir küvette ölmüş olan MP'yi anımsadım. Tom bizden gizli tuhaf cinsel fanteziler mi gerçekleştiriyordu acaba?

17:00. Az önce tekrar Jude'u aradım.

"Sence polisi arayıp evine girmelerini sağlasak mı?" dedim.

"Ben aradım bile," dedi Jude.

"Ne dediler?" Jude'un bana danışmadan polisi aramış olmasına içten içe içerlememe engel olamadım. Tom'un en iyi arkadaşı benim, Jude değil.

"Pek etkilenmiş görünmediler. Onu Pazartesi gününe kadar bulamazsak tekrar aramamızı söylediler. Haklılar. Yirmi dokuz yaşındaki bekâr bir adam cumartesi sabahı evde yok ve zaten gitmeyeceği bir akşam yemeği partisine gitmedi diye polisi aramak gerçekten biraz paranoyakça görünüyor."

"Ama yolunda gitmeyen bir şeyler var, biliyorum," dedim gizemli, duygu yüklü bir sesle. İçgüdüleri ve sezileri ne kadar güçlü bir insan olduğumu ilk kez fark ederek.

"Seni anlıyorum", dedi Jude uğursuzca. "Ben de hissedebiliyorum. Kesinlikle yolunda gitmeyen bir şeyler var."

19:00. Sıra dışı. Jude'la konuştuktan sonra alışveriş ya da benzeri eğlenceli şeylerden birini yapmayı göze alamadım. Feng Shui yapmanın tam sırası olduğunu düşündüm ve gidip bir *Cosmopolitan* aldım. *Cosmo*'daki resmi dikkatle kullanarak dairenin ba-gua'sının haritasını çıkardım. Birden dehşetle Yardımsever Dostlar Köşesi'nde bir çöp tenekesinin durduğunu fark ettim. Tom'un ortadan kaybolmasına şaşmamalı.

Hemen Jude'u arayıp durumu bildirdim, Jude çöp tenekesini

yerini değiştirmemi söyledi.

"Nereye koyacağım peki?" dedim. "İlişki ya da Çocuk Kõřeleri kesinlikle olmaz."

Jude beklememi, gidip *Cosmo*'ya bakacağını söyledi.

"Zenginlik Kõřesi nasıl?" dedi, geri döndüğünde.

"Hımm, bilmiyorum, Yılbaşı yaklaşıyor," dedim, bunu söylerken bile kendimi gerçekten kötü kalpli hissederek.

"Duruma böyle bakıyorsan, bilemem. Yani, zaten muhtemelen bir hediye eksik alacaksın..." dedi Jude suçlayan bir edayla.

Sonunda çöp tenekesini Bilgi Kõřeme koymaya karar verdim ve çıkıp manava giderek Aile ve Yardımsever Dostlar Kõřesi'ne koymak üzere *yuvarlak yapraklı* bitkiler aldım (sivri yapraklı bitkiler, özellikle de kaktüs, olumsuz etki yapıyor). Tam lavabonun altındaki saksıyı çıkarıyordum ki bir şıkırtı sesi işittim. Alnımı sertçe çarptım. Tom'un Ibiza'ya giderken bana verdiği yedek anahtarlardı bunlar.

Bir an oraya Jude'suz gitmeyi düşündüm. Yani, o polisi bana söylemeden aramıştı, değil mi? Ama bu sonunda çok kötü bir davranış gibi geldi ve onu aradım; Shazzer'ın da bizimle gelmesine karar verdik, çünkü ilk alarmı veren oydu.

Ama Tom'un sokağına saparken gazeteciler tarafından röportajım yapıldığında ne kadar vakur, trajik ve rahat konuşan biri olarak görüneceğıme ilişkin fantezim de, buna paralel giden, polisin Tom'u benim öldürdüğüme karar vereceğıne ilişkin korkum da kayboldu. Birden bu bir oyun olmaktan çıktı. Belki gerçekten de korkunç ve trajik bir şey olmuştu.

Ön merdiveni çıkarken ne konuştuk, ne de birbirimize baktık.

"Önce zili çalsan?" diye fısııladı Sharon ben anahtarı kilide götürürken.

"Ben yaparım," dedi Jude. Bize çabuk bir bakış fırlattı, sonra zile baktı.

Sessizce durduk. Hiçbir şey olmadı. Tekrar bastı. Tam anahtarını kilide sokmak üzereydim ki diyafondan bir ses "Evet?" dedi.

"Kim o?" dedim titreyen bir sesle.

"Kim olabilir ki, deli dana."

"Tom!" diye haykırdım neşeyle. "Kapıyı aç da yukarı gelelim?"

"Yanında kim var?" diye sordu şüpheyle.

"Jude'la Shazzer."

"Açıkçası girmemenizi tercih ederim hayatım."

"Ah, lanet olsun," dedi Sharon, beni kenara iterek. "Tom, seni aptal kraliçe, Londra'nın yarısı senin için polisi arıyor, şehir bucak bucak tarıyor, çünkü kimse senin nerede olduğunu bilmiyor, lanet olsun. Şimdi bizi içeri al."

"Bridget dışında kimseyi istemiyorum," dedi Tom huysuzca. Diğerlerine bakıp ısıltılı gülümsedim.

"Hemen burnun kalkmasın," dedi Shazzer.

Sessizlik.

"Haydi seni sersem. Bırak girelim."

Bir sessizlik oldu, sonra otomatığın sesi duyuldu. "Bzzz."

"Buna hazır mısınız?" diye bir ses geldi üst kata vardığımızda ve o kapıyı açtığında.

Üçümüz de çığlık attık. Tom'un yüzü tamamen deforme olmuştu; rengi iğrenç bir sarı ve siyahı ve alçı içindeydi.

"Tom, ne oldu sana?" diye haykırdım, ona beceriksizce sarılmaya çalışırken yalnızlıkla kulağını öperek. Jude gözyaşlarına boğuldu ve Shazzer duvarı tekmeledi.

"Merak etme Tom," diye hırladı. "Bunu yapan piçleri bulacağız."

"Ne oldu?" dedim tekrar; yanaklarından gözyaşları akmaya başlamıştı.

"Şey..." dedi Tom, kendisini beceriksizce benden uzaklaştırarak, "aslında ben, şey, bir burun ameliyatı geçirdim."

Tom arşamba günü gizlice bu ameliyatı geçirmiş ama burundaki minik kabartıyı hiçbirimiz nemsemediğimizden bize söylemeye utanmış. Onunla Jerome'un ilgilenmesi gerekiyor-muş; şimdiden sonra Sinsi Jerome olarak tanınacak (aslında Vic-dansız Jerome olacaktı ama hepimiz bunun kulağı fazla ilginç geldiğine karar verdik). Ancak Sinsi Jerome onu ameliyattan sonra görünce öyle tiksini-miş ki birkaç günlüğüne şehir dışına çıkacağına söylemiş, ortadan kaybolmuş ve o günden sonra ne görülmüş, ne de haberi gelmiş. Zavallı Tom anestetikten dolayı öyle depresif ve travma halinde ve tuhafmış ki telefonun fişini çekmiş ve battan-yelerin altına gizlenip uyumuş.

"Perşembe geces-i Ladbroke Grove'da gördüğüm sen miydin peki?" diye sordu Shazzer.

Oymuş. Dışarı çıkıp yiyecek almak için ortalığın zifiri karanlık olmasını beklemiş. Her ne kadar biz Tom'u sağı salim bulmaktan dolayı sevinliysek de o Jerome yüzünden hâlâ çok mut-suzdu.

"Kimse beni sevmiyor," dedi.

Ona telesekreterini aramasını söyledim; orada arkadaşlarının bıraktığı yirmi iki çılgınca mesaj vardı; Tom'un yirmi dört saat ortadan kaybolmuş olması hepsinin aklını başından almıştı, ki bu hepimizin tek başına ölme ve bir Alsas oban kpeğı tarafın-dan yenme korkusunu depreştiren bir şeydi.

" ay boyunca bulunamamak da çok kötü... ve patlayıp ha-lıya saçılmak," dedi Tom.

Her neyse, ona salakça isimli içine kapanık bir gerzeğ-in ken-disine nasıl kimse tarafından sevilmediğini hissettirebildiğini sorduk.

İki Bloody Mary içtikten sonra Tom Jerome'un "kendinin bi-lincinde olma" terimini saplantılı bir şekilde kullanımına ve baldır boyundaki dar Calvin-Klein kloduna kahkahalarla gl-

yordu. Bu arada Simon, Michael, Rebecca, Magda, Jeremy ve isminin Elsie olduğunu iddia eden bir delikanlı nasıl olduğunu öğrenmek için onu aramışlardı.

"Hepimiz psikozlu, bekâr ve tamamen işlevsiziz ve her şeyi telefonla hallediyoruz," dedi Tom içli içli, "ama bir aile sayılırsınız, değil mi?"

Feng Shui'nin işe yarayacağını biliyordum. Şimdi -görevi tamamlandığına göre- yuvarlak yapraklı bitkimi hemen İlişki Köşeme geçireceğim. Keşke bir Aşçılık Köşesi de olsaydı. Yalnızca dokuz gün kaldı.

20 Kasım Pazartesi

56.300 kg., (ç. i.), sigara 0 (aşçılık konusunda mucizeler sergilerken sigara içmek ç. kötü), alkol 3, kalori 200 (süpermarkete gitmekle sarf ettiğim efor bıraktığım yediklerimi, satın aldıklarımdayakinden daha fazla kalori yaktırmış olsa gerek).

19:00. Süpermarkette yaşadığım iğrenç orta sınıf bekâr suçluluk duygusu deneyimi yeni sona erdi; kasa kuyruğunda pratik yetişkinlerle ve fasulyeler, balık şekerleri, spagettiler alan çocuklarla birlikte beklerken sepetimde şunlar vardı:

20 haş sarımsak
bir kutu kaz yağı
Bir şişe Grand Marnier
8 ton balığı dilimi
36 portakal
yarımşar litrelik 4 kutu krema
tanesi 1.39 pound'dan 4 paket vanilya.

20:00. Böğ, yemek yapmak içimden gelmiyor. Hele tavuk ölülerle dolu o tuhaf torbayla ilgilenmek hiç içimden gelmiyor: Çok iğrenç.

22:00. Tavuk ölülerini düdüklü tencereye koydum. Sorun şu ki, Marco çeşnilendirici pırasayla sap kerevizini birbirine bağlamam gerektiğini söylüyor, ama elimde yalnızca mavi iplik var. Her neyse, idare edeceğiz.

23:00. Tanrım, et suyunu hazırlamak saatler sürdü, ama değdi çünkü sonunda galonluk, buz küpü şeklinde dondurulmuş et suyuna yalnızca 1.70 poundluk maliyetle sahip olacağım. Mmm, portakallı salata da leziz olacak. Şimdi tek yapmam gereken otuz altı dilim portakal kesmek ve limon kabuğu rendelemek.

01:00. Uyanık kalamayacak kadar yorgunum ama et suyunun iki saat daha pişmesi gerek ve portakalların da fırında bir saat kalması lazım. Biliyorum, et suyunu kısık ateşte bütün gece pişireceğim, fırını da en düşük ısıya ayarlayacağım, böylece çok yumuşak olacak.

21 Kasım Salı

55.900 kg., (stres yağı critiyor), alkol 9 (gerçekten ç. kötü), sigara 37 (ç.ç. kötü), kalori 3479 (ve hepsi de iğrençti).

09:30. Düdüklü tencereyi yeni açtım. Umduğum iki galonluk leziz et suyunun yerinde pelteyle kaplanmış, yanmış tavuk ölüleriydi. Ama portakal salatası nefis görünüyor, tıpkı resimde-

ki gibi, yalnız biraz daha koyu. İşe gitmeliyim. Dörtte çıkıp çorba krizine bir çözüm arayacağım.

17:00. Allahım. Bütün günüm bir kâbusa dönüştü. Richard Finch sabah toplantısında beni herkesin önünde azarladı. "Bridget, şu yemek kitabını kaldır bir kenara Allah aşkına. Havai Fişekler Çocukları Yaktı. Sakatlanmaları düşünüyorum, kâbusa dönüşen mutlu aile kutlamalarını düşünüyorum. Yirmi yıl sonrasını düşünüyorum. Altmışlı yıllarda cebindeki fişeklerin patlaması sonucu penisini kaybeden o çocuğa ne oldu? Şimdi nerede acaba? Bridget, bana Penissiz Havai Fişek Çocuğu'nu bul."

Of. Penisleri yananlara destek veren bir dernek olup olmadığını anlamak için homurdanarak kırk sekizinci telefonumu edecektim ki telefonum çaldı.

"Selam hayatım, ben annen." Sesi her zamankinden tiz ve isterikti.

"Selam anne."

"Selam hayatım, gitmeden önce sana hoşça kal demek için aradım ve umarım her şey yolunda gider."

"Gidiyor musun? Nereye?"

"Oh. Ahahahaha. Söylemiştim ya, Julio'yla birkaç haftalığına Portekiz'e gidiyoruz, bir aile ziyareti, yılbaşından önce de biraz güneşlenip yanarız."

"Söylemedin."

"Ah, aptal olma hayatım. Tabii ki söyledim. Dinlemeyi öğrenmelisin. Her neyse, kendine iyi bak, tamam mı?"

"Tamam."

"Oh hayatım, bir şey daha."

"Ne?"

"Öyle meşgulüm ki bankadan seyahat çeklerimi almayı unuttum."

"Merak etme, havaalanında alabilirsin."

"Ama hayatım, şimdi yoldayım, havaalanına gidiyorum ve banka kartımı da almayı unutmuşum."

Telefona bakıp gözlerimi kırıştırdım.

"Ne rahatsız edici. Acaba... Bana biraz ödünç para veremez misin? Fazla bir şey değil, birkaç yüz papel yeter, böylece kendime biraz seyahat çeki alabilirim."

Bunu söyleme tarzı bana şarapçıların bir bardak çay için para isteme tarzlarını anımsattı.

"Şimdi işyerindeyim anne. Julio sana biraz borç veremez mi?"

Birden parladı. "Bu kadar kötü olmana inanamıyorum hayatım. Senin için bütün yaptıklarımın sonra. Sana can verdim ve annene seyahat çekleri için birkaç pound borç bile veremiyorsun."

"Ama parayı sana nasıl vereceğim? Gidip para çekmem sonra da bir motosiklete binmem gerekecek. Çalınacak ve her şey çok gülünçleşecek. Nerdesin?"

"Oooh. Aslında büyük bir rastlantı eseri sana çok yakıным, sokağın karşısındaki NatWest'e gelersen beş dakika sonra orada buluşabiliriz," dedi bir çırpıda. "Harika, hayatım. Baay!"

"Bridget, nereye gidiyorsun *kahrolası!*" diye haykırdı Richard tam sıvışırken. "O çocuğu bulabildin mi?"

"Yeni bir tüyo aldım," dedim, burnuma dokunarak, sonra fırlayıp gittim.

Paramın gelmesini bekliyor ve annemin Portekiz'de iki hafta iki yüz poundla nasıl idare edeceğini merak ediyordum ki bana doğru telaşla geldiğini gördüm; şakır şakır yağmur yağmasına karşın güneş gözlüğü takıyor ve sağına soluna kaçamak bakışlar fırlatıp duruyordu.

"Ah, hayatım, işte buradasın. Çok tatlısın. Çok sağ ol. Hemen gitmeliyim, uçağı kaçıracayım. Baay!" dedi, elimdeki banknotları kaparak.

"Neler oluyor?" dedim: "Niye buradasın? Burası havaalanı yoluna çok ters. Banka kartın olmadan ne yapacaksın? Niye Julio sana borç vermiyor? Niye? Ne dolaplar çeviriyorsun? Ne?"

Bir an korkmuş göründü, sanki ağlayacaktı, sonra gözlerini boşluğa dikip Prenses Diana ifadesini takındı.

"İyi olacağım tatlım." Özel cesur gülümseyişini sergiledi. "Kendine iyi bak," dedi titrek bir sesle, beni çabucak kucakladı ve sonra gitti, trafiği durdurup yolun karşısına seke seke geçerek.

19:00. Eve yeni geldim. Tamam. Sakin ol, sakin ol. İçsel huzur. Çorba leziz olacak. Yalnızca tarifteki gibi sebzeleri pişirip püre yapacağım, sonra da -tat konsantrasyonu katmak için- tavuk ölülerindeki mavi pelteyi sıyrıp onları kremayla birlikte çorba da kaynatacağım.

20:30. Her şey harika gidiyor. Bütün konuklar salonda. Mark Darcy çok hoş davranıyor, şampanya ve bir kutu Belçika çikolata getirdi. Henüz foridan patatesler dışında ana menüyü hazırlayamadım, ama çok kısa sürede biteceğine eminim. Her neyse, önce çorba.

20:35. Aman Allahım. Ölüleri çıkarmak için tencerenin kapağını açtım. Çorba parlak mavi renkte.

21:00. Harika arkadaşlarımı seviyorum. Mavi çorba konusunda şakalaşmakla kalmadılar, Mark Darcy ile Tom yiyecek dünyasında daha az renk ayrımcılığı yapılması gerektiği konusunda uzun uzadıya tartıştı. Sonuçta insan niye, Mark'ın söylediği gibi -sırf aklına hemen mavi bir sebze gelmiyor diye- mavi bir çorbaya itiraz etsin ki? (Aslında Alçak Richard'ın oldukça kabaca bir şekil de işaret ettiği gibi çorba büyük bir kâse dolusu kaynamış kre-

ma tadındaydı. Bu noktada Mark Darcy ona ne iş yaptığını sordu, bu çok ilginçti çünkü Alçak Richard masraflarını yüksek gösterdiği için geçen hafta işten kovulmuştu). Her neyse. Ana yemek çok lezzetli olacak. Evet, kirazlı domates püresi ile başlayacağım.

21:15. Aman Allahım, blender bozulmuş olmalı, örn. kirazlı domates püresi köpürüyor ve olması gerekenin üç misli miktarda. Fondan patateslerin de on dakika önce hazır olması gerekiyordu ve kaya gibi sertler. Belki de mikrodalga fırına koymalıydım. Aargh aargh. Buzdolabına baktım, ton balığı orada yok. Ton balığına ne oldu? Ne? Ne?

21:30. Allaha şükür. Jude'la Mark Darcy mutfağa gelip büyük bir omlet yapmama ve yarı hazır fondan patatesleri ezip tavada kızartmama yardım ettiler, yemek kitabını da hepimiz ızgara ton balığının nasıl bir şey olduğunu görelim diye masaya koydular. En azından portakal salatası güzel olacak. Harika görünüyor. Tom Büyük Kremalı Marnier Anglaise'le hiç uğraşmamamı, yalnızca Grand Marnier içmeyi önerdi.

22:00. Çok üzücü. Herkes salatadan ilk lokmayı alırken yuvarlak masada onlara beklentiyle baktım. Utanç verici bir sessizlik oldu.

"Bu ne hayatım?" dedi Tom sonunda. "Marmelat mı?"

Dehşete kapılmış halde ben de bir lokma aldım. Gerçekten de marmelatı. Bütün o çabalardan ve masraflardan sonra konuklarıma şunları sunmuş olduğumu fark ettim:

Mavi çorha
Omlet
Marmelat

Beceriksizin tekiyim. Michelin'in yıldız tarzı aşçılığı mı? Boş-versenize.

Marmelattan sonra artık işler daha kötüye gidemez diye düşünüyordum. Ama o korkunç sofra kaldırılır kaldırılmaz telefon çaldı. Neyse ki yatak odasına götürdüm. Babamdı.

"Yalnız mısın?" dedi.

"Hayır. Herkes burada. Jude ve herkes. Niye?"

"Ben - biriyle olmanı istedim, duyunca... Üzgünüm Bridget. Korkarım haberler çok kötü."

"Ne? Ne?"

"Annenle Julio polis tarafından aranıyor."

02:00. Northamptonshire, Alconburylerin misafir odasındaki tek kişilik yatak. Öf. Babam papağan gibi "Bridget? Bridget? Bridget?" diye tekrarlarlarken oturup nefesimi toplamak zorunda kaldım.

"Ne oldu?" diye sormayı başardım sonunda.

"Korkarım -umarım annen bu işe bulaşmamıştır- ben ve bazı çok yakın arkadaşlarımız da dahil olmak üzere bir sürü insanı dolandırmışlar ve oldukça yüklü bir meblağ toparlanmışlar. Dolandırıcılığın boyutunu şu anda bilemiyoruz, ama polisin söylediğine bakılırsa korkarım annen uzun süre hapiste yatabilir."

"Allahım. Demek bu yüzden iki yüz papelimle Portekiz'e gitti."

"Daha da uzağa gitmiş olabilir."

Geleceğin önümde korkunç bir kâbus gibi uzandığını görüyordum: Richard Finch *İyi Akşamlar!*'da beni "Ansızın Boşanan Hapishane Kuşunun Kızı" olarak tanıtıyor, canlı yayında işten atmadan önce beni Holloway'in ziyaretçi odasında bir röportaj yapmaya zorluyordu.

"Ne yapmışlar?"

"Anlaşılan Julio anneni kullanıp Una'yla Geoffrey'den, Nigel'le Elizabeth'den ve Malcolm'la Elaine'den" (aman Allahım, Mark Darcy'nin anne babası) "dairelerinin taksitlerini ödemek için oldukça yüksek meblağlar; binlerce, binlerce pound almış."

"Bilmiyor muydun?"

"Hayır. En eski arkadaşlarından birinin karısıyla beraber olan o yağlı, losyonlu İtalyanla iş yapmaktan biraz utanmış olsalar gerek ki, bu işten bana hiç bahsetmediler."

"Peki ne oldu?"

"Daireleri filan yok. Annenle benim banka hesabımızda ya da emeklilik fonumuzda bir peni bile kalmamış. Evin tapusunu onun üstüne geçirmek gibi bir budalalık da yapmıştım ve evi tekrar ipoteklemiş. Batık, dımdızlak kaldık, evsisiz Bridget, ve annen adi bir suçlu olarak damgalanacak."

Bunu söyleikten sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Una telefona gelip babama Ovaltine vereceğini söyledi. Ona iki saat sonra orada olacağımı söyledim, ama bana şoku atlatmadan araba kullanmamamı tembih etti, sabaha kadar beklemekten başka yapacak şey yoktu.

Ahizeyi yerine koyup duvara yaslandım ve sigaralarımı salonda bıraktığım için kendi kendime küfretmeye başladım. Ama tam o anda elinde bir Grand Marnier bardağıyla Jude belirdi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Ona her şeyi anlattım, bir yandan da Grand Marnier'den koca yudumlar alıyordum. Jude tek kelime etmeden hemen gidip Mark Darcy'yi getirdi.

"Suçlu benim," dedi Mark, elini saçlarında gezdirerek. "O fahişeler ve papazlar partisinde daha açık konuşmalıydım. Julio'nun bir dolap çevirdiğini biliyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çimenlikte cep telefonuyla konuştuğunu işittim. Dinlediğimden habersizdi. Eğer annemle babamı da bu işe karıştırdığını bilseydim..." Başını salladı. "Şimdi düşünüyorum da, annemin bir şeylerden bahsettiğini anımsıyorum, ama 'daire' lafını kullandığını duyunca öyle sinirlendim ki onu susturmuş olmalıyım. Annen nerede şimdi?"

"Bilmiyorum. Portekiz? Rio de Janeiro? Saçını yaptırıyordur belki de?"

Odada bir avukat gibi dört dönüp arka arkaya sorular sormaya başladı.

"Onu bulmak için ne yapılıyor?", "Meblağ ne kadar?", "İş nasıl ortaya çıktı?", "Polis işe ne kadar karışmış durumda?", "Bu meseleyi kimler biliyor?", "Baban nerede şimdi?", "Ona gitmek ister misin?", "Seni götürmeme izin verir misin?" Kesinlikle çok seksiydi.

Jude elinde kahveyle belirdi. Mark en iyisinin şoförünün onunla beni Grafton Underwood'a götürmesi olduğuna karar verdi ve bir an için anneme karşı minnettarlık duymak gibi yepyeni bir hissi yaşadım.

Una'yla Geoffrey'nin evine gittiğimizde her şey çok dramatikti; Enderbyler ve Alconburyler de oradaydılar, herkes ağlıyordu ve Mark Darcy ortalıkta uzun adımlarla gezinip sürekli telefon konuşmaları yaptı. Biraz suçluluk duyduğumu fark ettim, çünkü bir yönüm -kapıldığım dehşete karşın- normal yaşamın askıya alınmış olmasından, her şeyin sıra dışılaşmasından ve herkesin sanki yılbaşıymışçasına şeri bardaklarını diplerine ve ton balıklı sandviçleri lüpletmesine izin verilmesinden büyük bir haz alıyordu. Babaannem şizofren olup çırılçıplak soyunarak Penny Husbands-Bosworthlerin meyve bahçesine dalıp polis tarafından yakalandığında hissettiğim duygunun aynısıydı bu.

22 Kasım Çarşamba

55.300 kg. (yuppi!), alkol 3, sigara 27 (annem adi bir suçlu olduğundan oldukça anlaşılabilir bir şey), kalori 5671 (Allahım, iştahımı yeniden kazandım galiba), kazı-kazan 7 (herkesin parasını geri almaya çalışmak gibi bencillikten uzak bir davranış, ama düşünüyorum da, belki de hepsini vermezdim), toplam kazanç 10 pound, toplam kâr 3 pound (bir yerden başlamak gerek).

10:00. Daireme geri döndüm, uykusuzluktan dolayı çok yorgunum. Üstüne üstlük işe gitmem ve geç kaldığım için azar işitmem gerekiyor. Çıktığımda babam kendini biraz toparlamış görünüyordu: Bir an Julio'nun foyası meydana çıktığı için annemin geri dönebileceğini ve birlikte yeni bir yaşama başlayabileceklerini düşünerek taşkınca bir sevince, bir ansa bu söz konusu yeni yaşamın kamusal nakil araçlarıyla hapishaneye yapılacak ziyaretleri içereceğini düşünerek derin bir karamsarlığa kapılıyordu.

Mark Darcy sabahın erken saatlerinde Londra'ya gitmek üzere ayrıldı. Telesekreterine mesaj bırakıp teşekkür ettim, ama beni aramadı. Onu suçlayamam. Bahse girerim Natasha ve onun gibiler Mark Darcy'ye mavi çorba içirmiyorlardır ve anneleri de kanun kaçağı değildir.

Una'yla Geoffrey babam hakkında endişelenmememi söylediler, çünkü Brian'la Mavis kalıp ona bakacaklarmış. Niye "Geoffrey'le Una" değil de "Una'yla Geoffrey", ama öte yandan "Malcolm'la Elanie" ve "Brian'la Mavis" acaba? Ve buna karşın, öte yandan, "Nigel'le Audrey" Coles. Nasıl asla, asla "Geoffrey'le Una" denmiyorsa, tam tersi bir şekilde, asla "Elaine'le Malcolm" da denmiyor. Niye? Niye? Kendimi zorlayarak Sharon'un ya da Judè'un yıllar sonraki halini düşünüyorum: "Holland Park'taki o

koca evde yaşayan ve durmadan tatile çıkıp Karayip Adaları'na giden Bridget'le Mark'ı biliyorsun hayatım," deyip kızlarını sınırdan patlatıyorlar. Evet, işte bu. Bridget'le Mark olacak. Bridget'le Mark Darcy. Darcylar. Mark'la Bridget Darcy değil. Allah korusun. Hiç uygun değil. Sonra Mark Darcy'yi bu şekilde düşündüğüm için birden kendimi korkunç kötü hissediyorum, tıpkı *The Sound of Music*'teki, Captain Von Trapp'le birlikte olan Maria gibi, ve kaçıp gitmem, Yüce Ana'yı görmem gerektiğini hissediyorum; o bana "Climb Ev'ry Mountain"ı söyleyecek.

24 Kasım Cuma

56.800 kg., alkol 4 (polislerle konuşurken içmek kesinlikle anlaşılabilir bir şey), sigara 0, kalori 1760, Mark Darcy'nin arayıp aramadığını öğrenmek için 1471'i arama sayısı 11.

22:30. İşler giderek kötüleşiyor. Annemin işlediği suçun tek iyi yanının bunun Mark Darcy'yle yakınlaşmamıza yarayabilecek olması olduğunu düşünmüştüm, ama Alconburylerden ayrıldığından beri ondan hiç haber alamadım. Az önce dairemde polis tarafından sorguya çekildim. Bahçelerine uçak düştükten sonra televizyoncularla konuşan insanlar gibi davranmaya başladım, haber programlarından, duruşmalardan ve benzeri şeylerden ödünç aldığım cümle kalıplarını kullandım. Annemden "Kafka" ve "orta boylu" diye bahsetmekte olduğumu fark ettim.

Ama polisler inanılmayacak kadar çekici ve rahatlatıcıydı. Aslında epey geç vakte kadar kaldılar, dedektiflerden biri de geçerken uğrayıp beni işlerin gidişatı konusunda haberdar edeceğini söyledi. Epey dost canlısıydı.

25 Kasım Cumartesi

57.00 kg., alkol 2 (sherry), sigara 3 (Alconburylerin penceresinin önünde içtim), kalori 4567 (yalnızca ayva tatlısı ve ton balıklı sandviçler yedim), Mark Darcy'nin arayıp aramadığını öğrenmek için 1471'i arama sayısı 9 (i.).

Allaha şükür. Annem babamı aramış. Endişelenmemesini, iyi olduğunu, her şeyin yoluna gireceğini söylemiş, sonra da hemen kapatmış. Polisler Una'yla Geoffrey'nin evindeydiler ve telefonu dinliyorlardı, tıpkı *Thelma ve Louise*'deki gibi, ve kesinlikle Portekiz'den aradığını söylediler, ama yeri tam olarak belirleyemediler. Mark Darcy'nin aramasını öyle istiyorum ki. O akşam yemeği felaketi ve ailemde kanun kaçaklarının bulunması sonucunda benden soğumuş olsa gerek, ama bunu hemen belli etmeyecek kadar da nazik. Allesinin biriktirdiği paralar Pis Bridget'in kötü fesat annesi tarafından çalındı. Bu akşam babamı göreceğim, her zamanki gibi ünlü avukatla özel şoförlü bir arabada değil, herkesin dışladığı zavallı, evde kalmış bir kız olarak görüşeceğim bu sefer.

13:00. Yaşasın! Yaşasın! Tam çıkarken telefon çaldı, ama bip sesinde başka bir şey duyamadım. Sonra tekrar çaldı. Mark'tı, Portekiz'den arıyordu. İnanılmaz iyi ve dahice bir davranıştı bu. Anlaşılan işlerinin arasında bütün hafta boyunca polisle konuşmuş ve dün uçakla Albufeira'ya gitmiş. Portekiz polisi annemi bulmuş ve Mark onu serbest bırakacaklarını düşünüyor, Julio'nun çevirdiği dolaplardan habersiz olduğu anlaşılabileceğinden. Paranın bir kısmını da bulmuşlar, ama Julio'yu henüz ele geçirememişler. Annem bu gece geri dönüyor, ama sorgulanmak üzere hemen karakola gitmesi gerekecek. Mark endişelenmeme-

mi, her şeyin muhtemelen yoluna gireceğini söyledi, ama gerekirse kefalet işini de halletmek üzere ayarlamalar yaptı. Sonra daha ben teşekkür bile edemeden hat kesildi. Tom'u arayıp bu harika haberleri vermek için yerimde duramıyorum, ama henüz kimsenin bu haberleri bilmemesi gerektiğini anımsıyorum ve, ne yazık ki, Tom'la Mark Darcy hakkındaki son konuşmamızda ondan sinir bozucu bir ana kuzusu diye bahsetmiş olabilirim.

26 Kasım Pazar

Sigara 1/2 (daha fazla içeceğimi sanmıyorum), kalori Tanrı bilir, an nemi öldürmeyi istemekle geçen dakikalar 188 (ılımlı bir taa'min).

Kâbus gibi bir gün. Annemin dün gece geri dönmesini bekliyordum, sonra bu sabah, sonra bu öğlen bekledim ve Gaiwick'e neredeyse tam üç kez gittikten sonra bu akşam Luton'a, polis nezaretinde geleceğini öğrendim. Babamla ben naiſçe annemin olan bitenlerden sonra durulmuş olacağını ve karşımızda bambaşka birini bulacağımızı düşünüyorduk.

"Bırak be, *salak*," diye bir ses çınladı geliş salonunda. "Şimdi İngiliz topraklarındayız ve mutlaka bir tanıdık çıkar ve herkesin polis tarafından *itilip kakıldığını* görmesini istemiyorum. Ahh, kahretsin. Güneş şapkamı uçakta, koltuğun altında unut-tum galiba."

İki polis peşinde bezgin görevlilerle birlikte bagaj bölümüne giden, altmışların tarzı siyah-beyaz damalı bir ceket giymiş (herhalde polis kıyafetleriyle uysun diye özenle seçmiştir), eşarplı ve kara gözlüklü anneme bakıp gözlerini devirdiler. Kırk beş dakika sonra geri döndüler. Polislerden birinin elinde güneş şapkası vardı.

Annemi polis arabasına bindirmeye çalışırken neredeyse kavga çıkıyordu. Babam Sierra'sının önünde oturmuş ağlıyordu ve ben annemin herhangi bir şeyle suçlanıp suçlanmayacağını öğrenmek için karakola gitmesi gerektiğini açıklamaya çalışıyordum, ama annem yalnızca "Ah, aptal olma şekerim. Gel buraya. Yüzünde ne var bakayım? Selpağın yok mu?" deyip duruyordu.

"Anne," dedim o cebinden bir mendil çıkarıp içine tükürürken. "Hakkında dava açılabilir," diye itiraz ettim o yüzümü oğuşturmaya başlarken. "Bence polislerle hiç ses çıkarmadan karakola gitmelisin."

"Göreceğiz hayatım. Belki yarın, sebzeliği temizledikten sonra. Orada bir kilo King Edwards bırakmıştım ve bahse girerim filiz vermişlerdir. Ben yokken kimse bitkilere dokunmamış anlaşılan ve Una'nın da kaloriferi açık bırakmış olduğuna bahse girerim."

Susup arabanın arkasına, polislerin arasına öfkeyle oturmaysa ancak babam evin, sebzeliğe birlikte, ellerinden gitmek üzere olduğunu söyleyince razı oldu.

27 Kasım Pazartesi

57.600 kg., alkol 0, şigara 50 (eveet! eveet!), Mark Darcy'nin arayıp aramadığını öğrenmek için 1471'i arama sayısı 12, uyuma saati 0.

09:00. İşe gitmeden önce son işleri hallediyorum. Tamamen yıkılmış durumdayım. Babamla dün gece karakolda iki saat bekletildik. Sonunda kodirorda yaklaşan bir ses işittik. "Evet, doğru, bu benim! Her sabah 'Ani Beckâr'! Tabii ki yapabilirsin. Kalemin var mı? Buraya mı? Kimin adına? Ah, seni yaramaz. Biliyor

musun, bunlardan birini denemek için can atıyorum..."

"Ah işte buradasın!" dedi annem, köşede başında bir polis şapkasıyla belirerek. "Araba dışarıda mı? Of, biliyor musun - eve gidip çay demlemek için can atıyorum. Una saati ayarlamayı unutmamıştır umarım?"

Babam ezik, irkilmiş ve şaşkın görünüyordu ve ben de aynı şekilde hissediyordum kendimi.

"Serbest misin?" diye sordum.

"Ah, aptal olma hayatım. Serbest miyim! Bilmiyorum!" dedi annem, kıdemli dedektife göz süzüp beni önündeki kapıdan iterek çıkarırken. Dedektifin kızarıp bozarmasına ve çevresinde dört dönmesine bakarak annemin onunla sorgu odasında seks yaparak kurtulmuş olduğunu öğrensem hiç şaşırmayacağımı söyleyebilirim.

"Eee? Ne oldu?" diye sordum, babam annemin tüm bavullarını, şapkalarını ve kastanyetlerini Sierra'nın bagajına koyup motoru çalıştırdıktan sonra. Bu kez yüzüstlük yapmasına, bütün bu meseleyi geçiştirip bize tekrar büyüklük taslamasına izin vermemekte kararlıydım.

"Her şey yoluna girdi hayatım, aptalca bir yanlış anlamaydı, o kadar. Bu arabada birileri sigara mı içiyor?"

"Ne oldu anne?" diye sordum tehlikeli bir edayla. "Milletin parası ve daireleri ne olacak? İki yüz papelim nerede?"

"Hah! İmar izniyle ilgili aptalca bir sorun çıktı o kadar. Portekizli yetkililer rüşvet düşkünü olabiliyor, bilirsin. Hepsi de Winnie Mandela gibi sinsi ve bahşış meraklısı. Bu yüzden Julio bütün depozitleri iade etti. Aslında süper bir tatil geçirdik! Hava çok değişkendi, ama..."

"Julio nerede?" diye sordum şüpheyle.

"Ah, bu imar izni palavrasını araştırıp halletmek için Portekiz'de kaldı."

"Ya evim?" diye sordu babam. "Ve birikmiş paralar?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Evle ilgili hiçbir sorun yok."

Ancak ne yazık ki Gables'a vardığımızda tüm kilitlerin değiştirilmiş olduğunu fark ettik, bu yüzden Una'yla Geoffrey'in evine geri dönmek zorunda kaldık.

"Oof, biliyor musun Una, öyle yorgunum ki, hemen kafayı vurup yatacağım," dedi annem hınç dolu yüzlere ve soğuk yemeklere baktıktan sonra.

Telefon çaldı; babamı arıyorlardı.

"Mark Darcy'ydi," dedi babam geri dönünce. Yüz ifademi kontrol etmeye çalışırken yüreğim ağzıma geldi. "Albuseira'da. Anlaşılan o pis İtalyanla bir tür anlaşma yapılmış... ve paranın bir kısmını geri almışlar. Sanırım Gables kurtarılabilir..."

Bunu duyunca hepimiz sevinç çığlıkları attık ve Geoffrey "For He's A Jolly Good Fellow"u söylemeye başladı. Una'nın benim hakkımda bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Tipik. Mark Darcy'den hoşlanmaya başladığım anda herkes hemen aramızı yapma çabalarından vazgeçiyor.

"Çok mu sütlü olmuş Colin?" dedi Una, babama bir fincan zerdali çayı uzatarak.

"Bilmiyorum... Sebebini anlamıyorum... Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedi babam endişeyle.

"Bak, endişelenecek kesinlikle hiçbir şey yok," dedi Una, sırıdışı bir sakinlik ve kontrole; bu onu bir anda hiç sahip olmadığım anne olarak görmeme yol açtı. "Fazla süt koydum da onun için. Birazını döküp sıcak su ekleyeceğim."

Sonunda bu kargaşa ortamından çıkınca akılsızca isyankârlık eylemleri olarak Londra'ya dönerken arabayı çok hızlı sürdük ve yol boyunca sigara içip durduk.

ARALIK

Ah, Tanrım

4 Aralık Pazartesi

58.150 kg., alkol yalnızca 3, sigara sadece 7, kalori 3876 (Allahım), Mark Darcy'nin arayıp aramadığını öğrenmek için 1471'i arama sayısı 6 (i.).

Az önce süpermarkete gittim ve elimde olmadan yılbaşı ağaçlarını, ocakbaşlarını, Noel şarkılarını, üzümlü ve elmalı tartları vs. düşünmekte olduğumu fark ettim. Sonra sebebini anladım. Girişin yanındaki havalandırmadan normalde pişmiş ekmek kokuları yayılırdı, bugünse pişmiş üzümlü ve elmalı tart kokuları yayılmaktaydı. Böyle bir davranıştaki alaycılığa inanmıyorum. Wendy Cope'un o ünlü şiirini anımsadım:

Noel'de küçük çocuklar şarkı söyler ve neşeli çanlar çalar.

Soğuk kış havası elimizi yüzümüzü acıtır.

Ve mutlu aileler kiliseye gidip neşeyle birbirine karıştır.

Ve eğer bekârsan bütün bunlar inanılmayacak kadar korkunçtur.

Hâlâ Mark Darcy'den haber yok.

5 Kasım Salı

58.200 kg., alkol 4 (şenlik döneminin başlangıcı), sigara 10, kalori 3245 (daha iyi), 1471 aramaları 6 (düzenli bir gelişme).

Gazetelerin içinden düşüp duran "Stockin Filla" katalogları dikkatimi dağıtıp duruyor. Özellikle de kalkan şeklinde cilalı metalden yapılmış Gözlük Sehпасı ilgimi çekiyor: "Gözlükler genellikle masalara konulup kazalara davetiye çıkarırlar." Kesinlikle katılıyorum. Üstü kaygan "Kara Kedi" Işıklı Anahtarlığı'nın da basit bir çalıştırma mekanizması var ve "kediseverlerin anahtar deliklerini güçlü bir kırmızı ışıkla aydınlatıyor." Bonsai Takımları! Heyo. "Bu Acem İpek Ağacı filizleri ekilmiş saksıyla eski Bonsai sanatını uygulayın." Hoş, çok hoş.

Marco Pierre White'la annemin Mark Darcy'yle aramda serpilmiş olan pembe ipek romantizm filizlerini kabaca çiğnemiş olmalarına üzülmekten alıkoyamıyorum kendimi, ama bu meseleye felsefi yaklaşılmaya çalışıyorum. Belki Mark Darcy benim için fazla kusursuz, temiz ve şekillenmiştir, bütün o yetenekleri, zekası, sigara içmeyişi, alkolden bağımsız oluşu ve şoförlü arabalarıyla. Belki alınyazımda daha çılgın, dünyevi ve flörtçü biriyle birlikte olmak yazılı, Marco Pierre White gibi mesela, ya da, tamamen gelişigüzel bir isim seçersem, Daniel gibi. Hımmm. Her neyse. Hayat devam ediyor ve kendim için üzülmekten vazgeçmeliyim.

Az önce Shazzer'ı aradım ve bana Marco Pierre White'la, hele hele Daniel'la çıkmamın kesinlikle alınyazım olmadığını söyledi. Bu çağda ve yaşta bir kadının ihtiyacı olan tek şey kendisi. Heyo!

02:00. Mark Darcy beni niye aramadı? Niye? Niye? Tüm çabalarıma karşın bir Alsas çoban köpeği tarafından yeneceğim. Allahım, niye ben?

8 Aralık Cuma

59.400. (bir felaket), alkol 4 (i.), sigara 12 (mükemmel), satın alınan Noel ve Yeni Yıl armağanları 0 (kötü), gönderilen kartlar 0, 1471 aramaları 7.

16:00. Hıh. Az önce Jude aradı ve tam kapatırken "Pazar günü Rebeccalarda görüşürüz," dedi.

"Rebeccalarda mı? Pazar günü mü? Ne Rebecca'sı? Ne?"

"Oh, yoksa...? Birkaç... sanırım bir çeşit Noel öncesi akşam yemeği partisi veriyor."

"Her neyse, Pazar günü işim var zaten," diye yalan söyledim. En azından - şu toz beziyle o berbat köşeleri temizleyebilirim. Jude'la benim Rebecca için eşit değerde arkadaşlar olduğumuzu düşünmüştüm, o halde niye Jude'u davet etti de beni etmedi?

21:00. Bir şişe şarap içip canlanmak için Sharon'a uğradım ve bana "Rebecca'nın partisinde ne giymeyi düşünüyorsun?" dedi.

Parti mi? Demek bu bir *parti* partisi.

Gece yarısı. Her neyse. Bu konuda sinirimi bozmamalıyım. Bu artık hayatta önemli olmayan şeylerden biri işte, o kadar. İnsanlar partilerine istediklerini davet edebilmeli, diğerleri de pireyi deve yapıp alınmamalı.

05:30. Rebecca beni niye partisine davet etmedi? Niye? Niye? Benim dışımda herkesin davet edildiği daha kaç tane parti var? Bahse girerim şimdi herkes bir partidedir, kahkahalar atıyor ve pahalı şampanyalar yudumluyorlardır. Kimse beni sevmiyor. Noel parti açısından tam anlamıyla kısır geçecek, 20 Aralık di-

şında, o gece üç parti var ama benim de bütün akşam bir editörlük işini yapmam gerekiyor.

9 Aralık Cumartesi

Beklenen Noel ve Yeni Yıl partileri 0.

07:45. Annem tarafından uyandırıldım.

"Selam hayatım. Hemen aradım çünkü Una'yla Geoffrey yılbaşı için ne istediğini soruyorlardı ve ben de bir yüz saunası ister misin diye merak ettim."

Ele güne iyice rezil olduktan ve yıllarca hapis yatmaktan kılpayı kurtulduktan sonra annem nasıl tamamen eski haline dönmeyi, polislerle flört etmeyi ve bana işkence yapmayı becerebiliyor?

"Bu arada, şeye geliyor musun?..." Bir an için "hindi ziyafeti" diyeceğini ve böylece bir şekilde Mark Darcy'den bahsetmeye başlayacağını sandım ve yüreğim ağzıma geldi, ama hayır, "Salı günkü Vibrant TV partisine gidiyor musun?" diye canlılıkla devam etti.

Bu aşağılanma tepeden tırnağa titrememe yol açtı. Ben Vibrant TV'de çalışıyorum, Tanrı aşkına.

"Davet edilmedim," diye mırıldandım. Annenize çok popüler olmadığınızı itiraf etmek kadar kötüsü yoktur.

"Oh, hayatım, tabii ki davet edildin. Herkes gidiyor."

"Ben davet edilmedim."

"Şey, belki orada yeterince uzun süredir çalışmıyorsun. Her neyse-"

"Ama anne," diye araya girdim. "Sen orada çalışmıyorsun bile."

"Şey, ama bu farklı bir şey hayatım. Her neyse. Kaçmalıyım. Baaay!"

09:00. Postayla bir davet gelince sanki çölde vaha bulmuş gibi sevindim, ama bunun bir parti serabı olduğu ortaya çıktı: Bir göz kalemi tasarımcısının tanıtım amaçlı düzenlediği bir kokteyldi bu.

11:30. Paranoyakça bir umutsuzluk içinde, dışarı çıkıp çıkmayacağını anlamak için Tom'u aradım.

"Affedersin," dedi neşeyle, "Jerome'u bu akşam Grouche Küübü'ndeki PACT partisine götürüyorum."

Ah Tanrım, Tom'un mutlu, kendine güvenli ve Jerome'la iyi anlaştığı zamanlardan nefret ediyorum, sefil, güvensiz ve nörotik olduğu zamanları çok daha fazla yeğliyorum. Onun da sürekli yinelemekten bıkmadığı gibi, "Diğer insanların işlerinin kötü gitmesi hep hoştur."

"Neyse, yarın görüşürüz," dedi, "Rebecca'nın evinde."

Tom Rebecca'yla yalnızca iki kez karşılaştı, ikisinde de benim evimde, ve ben Rebecca'yı dokuz senedir tanıyorum. Bu konuyu kafama takmayı bırakıp dışarı çıkmaya ve alışveriş yapmaya karar verdim.

14:00. Graham and Greene'de 169 pounda bir eşarp alırken Rebecca'yla karşılaştım. (Eşarplara neler oluyor böyle? Bir bakıyorsunuz kutulara doldurulmuş, yalnızca 9.99 pounda satılıyorlar; bir dakika sonraysa kaliteli kadifeden yapılmaları gerekiyor ve fiyatları bir televizyonunki kadar oluyor. Gelecek sene bu çoraplara ve pantolonlara da olacak muhtemelen ve siyah kadifeden dokuma 145 poundluk İngiliz pantolonları giymezsek kendimizde bir eksiklik hissedeceğiz.)

"Selam," dedim heyecanla, en azından parti kâbusunun sona ereceğini ve onun da "Pazar günü görüşürüz," diyeceğini düşünerek.

"Oh, merhaba," dedi soğuk bir tavırla. "Duramam. Çok acelem var."

O dükkândan çıkarken "Chestnuts roasting on an open fire"ı çalmaya başladılar ve 185 poundluk bir Phillipe Starck süzgeci-ne bakıp gözlerimi kırıştıtararak gözyaşlarımı engellemeye çalıştım. Noelden nefret ediyorum. Her şey ailelere, romantizme, sıcaklığa, duygusallığa ve armağanlara göre düzenleniyor ve eğer erkek arkadaşınız, paranız yoksa, anneniz aranan bir Portekizli kanun kaçağıyla çıkıyorsa ve arkadaşlarınız artık arkadaşınız olmak istemiyorlarsa, insanın içinden en azından tüm kadınların eşit şekilde toplumdan dışlandığı kötü bir Müslüman ülkeye göç etmek geliyor. Her neyse, umurumda değil. Tüm hafta sonunu sessizce kitap okuyarak ve klasik müzik dinleyerek geçireceğim. Belki *Açların Yolu*'nu okurum.

20:30. *Saklambaç* çok iyiydi. Gidip bir şişe şarap daha alacağım.

11 Aralık Pazartesi

İşten döndüğümde telesekreterimde buz gibi bir mesaj buldum.

"Bridget. Ben Rebecca. Şimdi TV'de çalıştığını biliyorum. Her gece çok daha şaşıaal bir sürü partiye gittiğini de biliyorum, ama en azından bir arkadaşının davetine yanıt verebileceğini sanıyordum, onun partisine gitmeye tenezzül etmeyecek kadar önemli bir şahsiyet olsan bile."

Hemen Rebecca'yı aradım, ama telefonu kimse açmıyordu, telesekreteri de yoktu. Gidip bir not bırakmaya karar verdim ve merdivenlerde Dan'la, alt katta oturan ve Nisan'da öpüşmüş olduğum Avustralyalı çocukla karşılaştım.

"Selam, mutlu yıllar," dedi kurnaz bir edayla ve fazla yakın durarak. "Mektuplarını aldın mı?" Ona şaşkın şaşkın baktım. "Sabahları geceliğinle çıkıp üşütmeyesin diye onları kapının altından atıyorum."

Fırlayıp yukarı çıktım, kapının paspasını kaldırdım ve orada, bir Noel mucizesi gibi, küçük bir kartlar, mektuplar ve daveti-yeler yığını durmaktaydı ve hepsi de bana gönderilmişti. Bana. Bana. Bana.

14 Aralık Perşembe

58.500 kg., alkol 2 (kötü, çünkü dün hiç içmemiştim - kalp krizini önlemek için yarın ekstra çaba sarf etmeliyim), sigara 14 (kötü mü? veya belli de iyidir? Evet: Arka arkaya içilmediği sürece makul bir miktarda nikotin faydalı olsa gerek), kalori 1500 (mükemmel), kazı-kazan 4 (kötü ama Richard Branson yardım derneği piyangosunda büyük ikramiye kazansaydı iyi olurdu), gönderilen kartlar 0, alınan armağanlar 0, 1471 aramaları 5 (mükemmel).

Partiler, partiler, partiler! Ayrıca az önce ofisten Matt arayıp Salı akşamki Noel yemeğine gelip gelmeyeceğimi sordu. Benden hoşlanıyor olamaz -teyzesi olacak yaştayım- ama niye beni akşam vakti aradı öyleyse? Ve niye bana ne giyeceğimi sordu? Fazla heyecanlanmamalı ve bu parti bolluğuyla bu delikanlının aramasının başımı döndürmesine izin vermemeliyim. Kalemimi ofis mükrekkebine batırmadan önce "Sütten ağzı yanan yoğurdu ülleyerek yer" sözünü anımsamalıyım. Son kez bir delikanlıyla öpüştüğümde ne olduğunu da anımsamalıyım: Korkunçtu, Gav "Ooh, pelte gibisin," diyerek beni aşağılamıştı. Hımmmm. Cinsel açıdan hayal kırıklığı yaratan Noel öğle yemeğini tuhaf bir şekil-

de öğleden sonra yapılacak olan disko dansı takip ediyor (editörün iyi vakit geçirme anlayışı bu) ve bu ciddi bir giysi seçme meselesi yaratıyor. En iyisi Jude'u aramak galiba.

19 Aralık Salı

59.900 kg. (Noel'den önce hâlâ 3 kilo verme şansım var), alkol 9 (kötü), sigara 30, kalori 4240, kazı-kazan 1 (mükemmel), gönderilen kartlar 0, alınan kartlar 11, ama ikisi gazete satıcısı çocuktan, biri çöpçüden, biri Peugeot garajından ve biri de dört sene önce bir iş yolculuğu sırasında bir gece kaldığım bir otelden geldi. Popüler değilim, veya belki de bu sene herkes Noel kartlarını geç gönderiyor:

09:00. Allahım, kendimi berbat hissediyorum: Akşamdan kalmayım ve midem korkunç bir şekilde yanıyor ve bugün ofistekilerle diskoya gideceğiz. Dayanamayacağım. Halledilmeyen yılbaşı işlerinin baskısından patlamak üzereyim. Kart göndermedim, yılbaşı alışverişine de çıkmadım, yalnız dün öğle yemeği sırasında panik içinde, başarısızlığa mahkûm bir alışveriş krizine kapılıp bir şeyler aldım, çünkü dün gece Magda'yla Jeremi'nin evindeyken kızları yılbaşından önce son kez göreceğimi fark etmiştim.

Arkadaşlarla hediye alışverişinde bulunmaktan müthiş korkuyorum, çünkü onlar insanın ailesi gibi değiller, kimin hediye verip kimin vermeyeceğini bilemiyor insan, hediyelerin sembolik sevgi göstergeleri mi, yoksa doğru dürüst armağanlar mı olması gerektiğini de bilemiyor, bu yüzden bu iş korkunç bir paketlenmiş açık artırma eşyaları değiş tokuşuna dönüşüyor. İki yıl önce Magda'ya harika bir çift Dinny Hall küpesi aldım ve utanıp kendini berbat hissetmesine yol açtım, çünkü o bana hiçbir şey almamıştı. Bu yüzden geçen sene ona hiçbir şey almadım, o

ise bana pahalı bir şişe Coco Chanel aldı. Bu sene ona koca bir şişe şampanyalı Saffron Oil ve acıklı bir bulaşık teli aldım, o da açıkça yalan söyleyerek henüz yılbaşı alışverişini tamamlamadığına dair bir sürü palavra mırıldandı. Geçen sene Sharon bana Noel Baba şeklindeki bir şişe banyo köpüğü aldı, ben de bu yüzden dün gece ona bir Body Shop Algae ve Polyp Oil duş jeli verdim, o da bunun üzerine bana bir el çantası verdi. Genel bir acil durum armağanı olarak sardığım yedek bir lüks zeytinyağı şişesiye ceketimin cebinden düşüp Magda's Conran Mağazası'nın halısının üstünde kırıldı.

Öğğ. Yılbaşı hediyesiz geçse ne güzel olurdu. Herkesin kendini harap etmesi, insanların kimsenin istemediği şeylere avuç dolusu para harcaması öyle aptalca ki: Artık sevgi göstergeleri değil sorunlara bulunan sıkıntılı çözümler bunlar. (Hımmm. Yine de yeni bir el çantam olmasına epey sevindiğimi itiraf etmiyorum.) Tüm ülkenin altı hafta boyunca sinirli sinirli koşuşturup tamamen anlamsız bir Diğerlerinin-Zevki sınavına hazırlanmasının ve tüm ülkenin başarısız olmasının ve iğrenç, istenmeyen malları ne yapacağını bilememesinin anlamı ne? Armağanlar ve kartlar tamamen ortadan kaldırılsaydı, uzun kış kasvetini dağıtmak için Noel'in pagan tarzı ısı ısı bir festivalle kutlanması harika olurdu. Ama eğer hükümet, dinsel kurumlar, ebeveynler, gelenekler vs. Noel Armağanı Vergisi'nin her şeyi berbat etmesinde ısrar ediyorsa, bu psikik-başarısızlık işkencesi yerine niye herkes çıkıp kendileri için 500'er pound harcamaya, sonra da satın aldıklarını ailelerine ve arkadaşlarına paketleyip kendilerine geri vermeleri için dağıtmaya zorunlu tutulmasın ki?

09:45. Az önce telefonda annemle konuştum. "Hayatım, sana bu sene hediye almayacağımı söylemek için aradım. Sen de, Jamie de artık Noel Baba diye birinin olmadığını biliyorsunuz ve

hepimiz de çok meşgulüz. Birbirimizin varlığının keyfini çıkarmak yeterli olur."

Ama biz Noel Baba'nın yataklarımızın altına hediye torbaları bırakmasına alıştık. Dünya kasvetli ve gri görünüyor. Artık yılbaşıları yılbaşına benzemeyecek.

Allahım, en iyisi işe gideyim - ama diskodaki öğlen yemeğinde hiçbir şey içmeyeceğim, Matt'a dostça ve profesyonelce davranacağım, 15:30'a kadar kaldıktan sonra çıkıp Noel ve Yeni Yıl kartlarımı göndereceğim.

02:00. *Tabii* her şey yolunda - ofisteki yılbaşı partilerinde herkes içer. Çok eğlenceli. Uyumalıyım - giysilerimi çıkarmasam da olur.

20 Aralık Çarşamba

05:30. Allahım. *Allahım*. Neredeyim?

21 Aralık Perşembe

On gündür sürekli akşamdan kalmalık hali yaşıyor ve doğru dürüst, sıcak yemek yemiyorum.

Noel savaş gibi. Oxford Sokağı'na gitmek bana öyle zor geliyor ki. Keşke Kızıl Haç ya da Almanlar gelip beni bulsalar. Aaargh. Saat sabahın 10'u. Yılbaşı alışverişini yapmadım. Yılbaşı kartlarını göndermedim. İşe gitmeliyim. Tamam, artık hayatım boyunca ağzıma tek damla içki koymayacağım. Aaargh - telefon çalıyor.

Pöh. Annem arıyor, ama arayan Goebbels olup beni Polon-

ya'yı işgal etmeye zorlamaya çalışsa da fark etmezdi.

"Hayatım, Cuma gecesi kaçta geleceğini öğrenmek için aradım."

Annem, göz kamaştırıcı bir cesaretle, dokunaklı bir aile içi Noel partisi planladı; babamla birlikte sanki geçen sene hiçbir şey olmamış gibi davranacaklar, "çocuklar için" (yani ben ve otuz yedi yaşındaki Jamie için).

"Anne, *sanırım* bunu tartışmıştık, Cuma günü eve gelmiyorum, eve yılbaşı arifesinde geliyorum. Bu konuda yapığımız bütün o konuşmaları hatırladın mı? İlkini Ağustos'ta yapmıştık."

"*Aptal* olma hayatım. Noel'de bütün hafta sonunu dairende tek başına oturarak geçiremezsin. Ne yiyeceksin?"

Grrr. Bundan nefret ediyorum. Sanki sırf bekârsınız diye evinizin ya da arkadaşlarınızın ya da sorumluluklarınızın olmaması gerekiyor ve diğer herkesin emirlerini yerine getirmemenizin, bütün yılbaşını onlarla geçirmemenizin, ergenlerin yatak odalarında yerde tuhaf pozisyonlarda kıvrılıp uyku tulumlarında uyumaktan mutluluk duymamanızın, bütün gün patates soymamanızın ve isimlerinin sonunda "Amca" sözcüğünü taşıyan sapıklarla, onlar sizin göğüslerinize rahatça bakarken "ki-barca" konuşmamanızın tek sebebi mutlak bir bencillik olabilir.

Öte yandan erkek kardeşim istediği gibi gelip gidebilir ve herkesin saygısını ve minnettarlığını kazanır; bunun tek sebebiyse bir Tai Chi heveslisiyle beraber yaşamaya katlanabiliyor olması. Açıkçası Becca'yla içinde birlikte yaşamaktansa dairemi kundaklamayı tercih ederim.

Annemin her şeyi yoluna koyduğu için Mark Darcy'ye şükran duymamasına inanamıyorum. Tam tersine Asla Bahsedilmesi Gerekenler'in bir parçası haline geldi, tıpkı Büyük Dolandırıcılık gibi, ve sanki Mark Darcy yokmuş gibi davranıyor. Her-

kesin parasını geri almak için epey uğraşmış olmalı. Çok iyi, hoş bir insan. Benim için fazla iyi olduğu açık.

Allahım. Yatağa çarşaf sermeliyim. Rahatsız edici, iri düğmeli kilimin üstünde uyumak iğrenç. Çarşaflar nerede peki? Yiyecek bir şeyler olsaydı keşke.

22 Aralık Cuma

Noel neredeyse geldi ve Daniel konusunda duygusal olduğumu fark ediyorum. Ondan Noel kartı almadığıma inanamıyorum (aslında ben de henüz kimseye kart gönderemedim ya). Yıl boyunca böyle yakın olup sonra birden bağlantıyı tamamen kesmemiz tuhaf geliyor. Çok üzücü. Belki Daniel'in beklenmedik bir şekilde Ortodoks Yahudi olduğu ortaya çıkar. Belki Mark Darcy yarın Noel'i kutlamak için beni arar.

23 Aralık Cumartesi

Alkol 12, sigara 38, kalori 2976, herkesin eğlendiği bu vakitte beni düşünen dostlar ve sevenler 0.

18:00. Kutlamayı Prenses Diana gibi bir Evde Tek Başına yapmaya karar verdiğime çok memnunum.

18:05. Herkes nerede acaba? Herhalde hepsi de erkek arkadaşlarıyla birliktedir ya da evlerine, ailelerine gitmişlerdir. Her neyse, işleri halletmek için bir fırsat... veya belki de kendi aileleri vardır. Bebekler. Noel ağacına heyecanla bakan, pembe yanaklı, pijamalı minik, yumuşacık bebekler. Veya belki de benim dışım-

da herkesin bulunduğu büyük bir partidedirler. Her neyse. Yapacak bir sürü iş var.

18:15. Her neyse. *Saklambaç*'a sadece bir saat kaldı.

18:45. Allahım, *öyle yalnızım ki*. Jude bile unuttu beni. Bütün hafta Alçak Richard'a ne alacağını bilemediğinden panik içinde beni arayıp durdu. Fazla pahalı bir şey olmamalı: Fazla ciddileşmeyi veya Richard'ı erkeksileştirmeyi düşünüyor (bence çok iyi fikir); Alçak Richard'a son kız arkadaşı Alçak Jilly'yi anımsatacak şeyler de giymemeli (onunla tekrar birleşmek istemiyor, ama Jude'a âşık olmak zorunda kalmamak için hâlâ ona âşıkmiş gibi yapıyor - sürünge). En son fikir viskiydi, ama ucuz ya da anlamsız görünmesin diye başka bir küçük armağanla birleştirilmeli - muhtemelen mandalinalarla ve bozuk para şeklindeki çikolatalarla; bu Jude'un çorap alma fikrini iğrenç ölçüde tiksiniç ya da postmodernliği içinde korkutucu derecede zekice bulup bulmamasına bağılı.

19:00. Acil durum: Jude telefonda ağlıyor. Buraya gelecek. Alçak Richard Alçak Jilly'ye geri dönmüş. Jude bunun armağanın suçu olduğunu düşünüyor. Allaha şükür ki evde kalmışım. Noel'de sözde Herodların, mesela Alçak Richard'ın zulmettiği insanlara yardım edecek Bebek İsa'nın aracısı olduğum açıkça görülüyor. Jude 7.30'da burada olacak.

19:15. Kahretsin. Tom arayıp geleceğini söylerken *Saklambaç*'ın başını kaçırdım. Jerome geri kabul ettikten sonra ona tekrar tekme vurmuş ve *Kedilci*'deki koronun bir üyesi olan eski erkek arkadaşına geri dönmüş.

¹ *Cats*, İngiltere'de çok ünlü bir müzikal. Ç.N.

19:17. Simon geliyor. Kız arkadaşı kocasına geri dönmüş. Allaha şükür ki terk edilmiş arkadaşlarımı ağrlamak için evde kalmışım. Ama ben böyle biriyim: Diğerlerini sevmekten hoşlanırım.

20:00. Heyyo! Bir Noel mucizesi. Az önce Daniel aradı. "Jonesh" diye peltek peltek konuşuyordu. "Seni seviyorum Jonesh. Kohkunç bi hata yaptım. Plastikten yapılma aptal Suki. Göğüsleri hep kuzeyi gösteriyor. Seni seviyorum Jonesh. Eteğine bakmak için geliyorum." Daniel. Muhteşem, dağınık, seksi, heyecan verici, korkunç komik Daniel.

Gece yarısı. Pöh. Hiçbiri gelmedi. Alçak Richard fikrini değiştirip Jude'a geri döndü, Jerome'la Simon'ın kız arkadaşı da. Bu yalnızca herkesi eski sevgilileri konusunda kararsızlığa düşüren aşırı duygusal bir Eski-Yılbaşılar-Ruhu'ydu. Ve Daniel! 10'da aradı.

"Dinle Bridge. Cumartesi geceleri hep maç izlediğimi bilirsin. Yarın futbol maçından önce uğrasam?" Heyecan verici mi? Çılgın mı? Korkunç komik mi? Hıh.

01:00. Yapayalnızım. Bu sene tam bir başarısızlıktı.

05:00. Ah, lanet olsun, boşver. Belki Noel bu kadar berbat geçmez. Belki annemle babam sabah dut gibi sarhoş, otuz iki dişlerini sergileyerek, utangaçça el ele tutuşarak çıkagelip "Çocuklar, size bir şey söyleyeceğiz," derler ve ben yemin tazeleme törenlerinde nedimelik yapabilirim.

24 Aralık Pazar: Noel Arifesi

59 kg., alkol 1 bardak kırmızı şeri, sigara 2 (ama camın önünde iç-

tiğimden tatsız), kalori 1 milyon (herhalde), sıcak eğlence düşünceleri 0.

Gece yarısı. Neyin gerçek olup olmadığı konusunda çok kafam karışık. Yatağımın şimdi armağanlarla dolu olan ucunda bir yastık kılıfı var; annem yatma vaktinde "Bakalım Noel Baba gelecek mi?" diye şakıyarak bıraktı. Ayrılan ve boşanmayı planlayan annemle babam aynı yatakta yatıyorlar. Dört yıldır birlikte yaşayan ağabeyimle kız arkadaşısıya tam tersine ayrı yataklarda yatıyorlar. Bütün bunların sebebi belirsiz; belki a) deli, b) henüz buraya gelmemiş olan büyükannem altüst olmasın diyerdir. Beni gerçek dünyaya bağlayan tek şey Noel Arifesi'ni küçük düşürücü bir şekilde yalnız başıma, tek kişilik bir yatakta geçiriyor olmam. Belki babam şu anda annemin üstüne çıkmaya çalışıyordur. Iyy. ıyy. Hayır, hayır. Niye beynim böyle bir şey düşündü ki?

'25 Aralık Pazar

59.400 kg. (Oh Tanrım, Noel pudingleri ve tatlıları yüzünden Noel Baba'ya döndüm), alkol 2 (mutlak zafer), sigara 3 (bu da), kalori 2657 (neredeyse tamamen çocuk oyuncuğu), tamamen çılgınca Noel armağanları 12, herhangi bir anlam ifade eden Noel armağanları 0, bakireyken doğum yapmanın anlamı üzerine felsefi düşünceler 0, bakire kaldığım yılların sayısı, hımm.

Saçımın sigara kokmadığını umarak, sendeleyerek aşağı indiğimde annemle Una dalların ucuna haçlar asarken siyaset konuşuyorlardı.

"Oh evet, onun, adı her neyse, çok iyi olduğunu düşünüyorum."

"Evet, gerçekten iyi, yani, o maddeyi, neyle ilgiliyse, geçirmeyi başardı, oysa kimse bunu yapabileceğini sanmıyordu, değil mi?"

"Ah, ama dikkatli olmak lazım, yoksa madencilerin başındaki, adı neydi. işte onun gibi bir adam gelip başımıza bela olabilir. Anlıyor musun? Alabalık buğulaması bana dokunuyor, özellikle de kestane şekerini fazla kaçıınca. Oh, selam hayatım," dedi annem beni fark edince. "Şimdi, Noel için ne giyeceksin?"

"Bunu," diye mırıldandım asık suratla.

"Ah, aptal olma Bridget, Noel'de bunu giyemezsin. Şimdi, üstünü değişmeden önce salona gelip Una Hala'nla Geoffrey Amca'na merhaba diyecek misin?" dedi, "Dediğimi yap yoksa canına okurum" anlamına gelen o özellikle canlı, her-şey-süper-değil-mi sesiyle.

"Gelsene Bridget! Aşk hayatın nasıl!" diye takıldı Geoffrey, bana yine özel bir şekilde sarıldıktan sonra pespembe kesilip pantolonunu düzelterek.

"İyi."

"Hâlâ bir erkeğin yok mu. Tanrım! Ne yapacağız seninle!"

"Şu bir çikolatalı bisküvit mi?" dedi Büyükanne, bana dik dik bakarak.

"Ayağa kalk ve dik dur hayatım," diye tısladı annem.

Allahım, n'olur bana yardım et. Eve gitmek istiyorum. Kendi hayatımı geri istiyorum. Kendimi herkesi rahatsız eden genç bir oğlan çocuğu gibi hissediyorum.

"Eee, bebekler hakkında ne yapmayı düşünüyorsun Bridget?" dedi Una.

"Oh, bakın, bir penis," dedi büyükanne, devasa bir Smarties tübünü tutarak.

"Üstümü değiştirip geliyorum!" dedim anneme gülümseyerek, koşarak üst kata çıktım, pencereyi açtım ve bir Silk Cut

yaktım. Sonra Jamie'nin kafasının bir alttaki katın penceresinden çıktığını fark ettim; o da sigara içiyordu. İki dakika sonra banyonun penceresi açıldı ve kumral, bakımlı saçlı bir kafa belirip bir sigara yaktı. Lanet olası annemdi.

00:30. Hediye değış tokuşu bir kâbustu. Kötü armağanları hep aşırı iyi karşılayıp küçük haz çığlıkları atıyorum, bu yüzden her sene daha kötü hediyeler alıyorum. Böylece Rebecca -ben yayın dünyasında çalışırken bana giderek kötüleşen bir dizi kitap şeklinde giysi fırçası, ayakkabı çekeceğı ve saç takısı almıştı- bu sene bir mıknaıslı buzdolabı süsü armağan etti. Hiçbir ev işini aletsiz yapmayan Una bana mutfaktaki farklı kavanoz ya da şişe kapaklarına uyan bir dizi açacak armağan etti. Bana yaşamımı kendisinininkine daha çok benzetmek için armağanlar veren annemse minik bir tava verdi. "Tek yapman gereken sebzeleri atmadan etin kahverengileşmesini beklemek." (Bazı sabahlar kusmadan bir bardağı su koymanın ne kadar zor olduğundan haberi var mı?)

"Oh bakın. Bu bir penis değil, bir bisküvit," dedi büyükan-nem.

"Bence bu sosun elekten geçirilmesi gerek Pam," diye seslendi Una, elinde bir tavayla mutfaktan çıkarak.

Yo hayır. Bu olmasın. Lütfen bu olmasın.

"Bence gerek yok hayatım," dedi annem sıkılı dişlerinin arasından, cinayet işleyecekmişçesine tıslayarak. "Karıştırmayı denedin mi?"

"Bana efendilik taslama Pam," dedi Una tehlikeli bir şekilde sırıtarak. Dövüşçüler gibi birbirlerinin etrafında dolandılar. Bu sos konusunda her sene yaşanır. Neyse ki dikkatlerini dağıtan bir şey oldu: Camlardan içeri biri büyük bir şangırtı ve çığlıkla daldı. Julio.

Herkes donup kaldı ve Una bir çığlık attı.

Traşsızdı ve elinde bir şeri şişesi vardı. Sendeleyerek babama doğru gitti ve dikeldi.

"Kadınım la yatıyormuşsun."

"Ah," diye yanıtladı babam. "Mutlu yıllar, şey... Sana bir şeri verebilir miyim - ah, sende zaten var. Çok iyi. Elma tartı ister misin?"

"Kadınım la," dedi Julio, tehlikeli bir edayla, "yatıyormuşsun."

"Ah, öyle tipik bir Latin ki, hahaha," dedi annem, diğer herkes dehşetle bakarken cilveli cilveli. Julio'yla her karşılaşmamda tertemiz ve saçları inanılmaz bakımlı ve elinde bir beyefendi çantası taşıyor olurdu. Şimdiyse vahşi, sarhoş, bakımsız ve, açıkçası, tam vurulduğum tiplerdendi. Annemin utanmaktan çok tahrik olmuş görünmesine şaşmamalıydı.

"Julio, seni yaramaz şey," diye cıvıldadı annem. Aman Allahım. Hâlâ ona âşıktı.

"Sen onunla," dedi Julio, "yatıyorsun." Çin halısına tükürdü ve üst katta çıktı, annem de peşinden giderken dönüp bize bakıp titrek bir sesle "Babanı sakınleştirip herkesi oturtur musun lütfen?" dedi.

Kimse kımıldamadı.

"Tamam millet," dedi babam gergin, ciddi, erkeksi bir ses tonuyla. "Üst katta Pam'i rehin tutan tehlikeli bir canı var."

"Oh, Pam bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu, bana so-rarsan," dedi büyükkannem, ender ve son derece vakitsiz bir zihin açıklığıyla. "Oh bakın, dalyaların arasında bir bisküvit var."

Pencereden baktım ve neredeyse yerimden sıçıyordum. Mark Darcy bir delikanlının çevikliğiyle çimenliği geçip pence-reye doğru ilerliyordu. Terliydi, saç başı darmadağındı, gömleğinin düğmeleri açıktı. *Din-don!*

"Herkes sanki her şey normalmiş gibi sessiz ve sakin olsun," dedi usulca. Hepimiz öyle sersemlemiştik ve o, o kadar etkileyici bir şekilde otoriterdi ki, hipnotize edilmiş zombiler gibi söylediyini yapmaya başladık.

"Mark," diye fısıldadım, yanından elimde sosla geçerken. "Neler söylüyorsun? Normal diye bir şey yok."

"Julio'nun saldırgan olduğundan emin değilim. Polis dışarıda. Anneni aşağı inip onu yukarıda bırakmaya ikna edebilirsek çıkıp onu yakalayabilirler."

"Tamam. Bu işi bana bırak," dedim ve merdivene doğru ilerledim.

"Anne!" diye seslendim. "Masa örtülerini bulamıyorum."

Herkes nefesini tuttu. Yanıt gelmedi.

"Tekrar dene," dedi Mark, bana takdirle bakarak.

"Una'ya sosu mutfağa geri götürmesini söyle," diye tısladım. Mark söylediğimi yaptı, sonra da başparmağını kaldırıp işaret verdi. Ben de aynı şekilde karşılık verip boğazımı temizledim. "Anne?" diye merdivenden yukarı seslendim yine. "Eleğin nerede olduğunu biliyor musun? Una sos konusunda biraz endişeleniyor."

On saniye sonra paldır küldür ayak sesleri duyuldu ve annem kıpkırmızı bir yüzle içeri daldı.

"Masa örtüleri duvardaki masa örtüsü dolabında, sersem şey. Şimdi. Una bu sosu ne yaptı böyle? Tanrım! Magimix'i kullanmamız gerekecek!"

O konuşurken yukarıdaki merdivenlerden koşuşma sesleri geldi ve tepemizde bir yaygara koptu.

"Julio!" diye haykırdı annem ve kapıya doğru koşmaya başladı.

Polis merkezinden tanıdığım dedektif salonun kapısında durmaktaydı. "Tamam, herkes sakin olsun. Her şey kontrol al-

tında," dedi.

Julio genç bir polise kelepçelenmiş olarak koridorda belirdi ve dedektifin arkasından ön kapıdan çıkarıldı.

Annemin kendini toplamasını, sağa sola bakıp durumu değerlendirmesini izledim.

"Neyse ki Julio'yu sakinleştirmeyi başardım," dedi neşeyle, bir sessizlikten sonra. "Ne zor işti! Sen iyi misin babacık?"

"Üstünü -annecik- ters giymişsin," dedi babam.

Bu korkunç sahneye sanki tüm dünyam kulaklarımın etrafında yıkılıyormuşçasına baktım. Sonra kolumda güçlü bir el hissettim.

"Gel," dedi Mark Darcy.

"Ne?" dedim.

"'Ne?' deme Bridget, 'efendim' de," diye tısladı annem.

"Bayan Jones," dedi Mark kararlılıkla, "Bridget'i bebek İsa'nın doğum gününün kalanını kutlamak üzere götürüyorum."

Derin bir soluk alıp Mark Darcy'nin uzattığı eli kavradım.

"Herkes iyi yıllar," dedim şirin bir gülümsemeye. "Hepinizi Yeni Yıl Hindi Ziyafeti'nde görmeyi bekliyorum."

İşte daha sonra olanlar:

Mark Darcy beni şampanya ve geç bir Noel yemeği için Hintlesham Hall'e götürdü; yemek çok iyiydi. Yaşamımda ilk kez taraf tutmak zorunda kalmadan yılbaşı hindisinin üstüne sos dökmeye özgürlüğünü tatmak özellikle hoşuma gitti. Annemsiz ve Una'sız geçen yılbaşı tuhaf ve harika bir şeydi. Mark Darcy ile konuşmak beklemediğim kadar kolay oldu, özellikle de inceleyecek bir Neşeli Julio Polis Kuşatması Sahnesi varken.

Mark'ın son bir aydır tatlı bir özel dedektif tarzında Portekiz'de epey zaman geçirdiğini öğrendim. Bana Julio'nun izini Funchal'a kadar sürüp fonların nerede olduğu hakkında epey

bilgi topladığını, ama Julio'yu kandırarak ya da tehditle hiçbir şeyi geri vermeye ikna edemediğini söyledi.

"Ama bence şimdi verecek," dedi sırtarak. Mark Darcy gerçekten çok talı, acayip zeki olması da cabası.

"Nasıl oldu da İngiltere'ye geri döndü?"

"En zayıf noktasını keşfettim."

"Ne?"

"'Ne' deme Bridget, 'efendim' de," dedi ve kıkırdadı. "Annen dünyanın en çekilmez kadını olsa bile Julio'nun onu sevdiğini fark ettim. Onu gerçekten seviyor."

Kahrolası annem, diye düşündüm. Böyle karşı konulmaz bir seks tanrıçası olmayı nasıl başarıyor? Belki de şu Beni Baştan Yarat'a gitsem hiç de fena olmayacak.

"Peki ne yaptın?" diye sordum, "Ya ben? Niye kimse beni sevmiyor?" diye haykırmamak için ellerimin üstüne oturarak.

"Ona yalnızca annenin yılbaşını babanla geçireceğini ve kor-karım aynı yatakta yatacaklarını söyledim. Bu planları, şey, boz-maya çalışacak kadar deli ve aptal olduğunu hissediyordum."

"Nereden bildin?"

"Bir his. Bu mesleği yapanlarda güçlüdür." Allahım, öyle etkileyici ki.

"Ama işini gücünü bırakıp bunlarla uğraşman... çok iyisin. Niye zahmet ettin?"

"Bridget," dedi. "Sebebi çok açık değil mi?"

Ah Allahım.

Üst kata çıktığımızda bir suit kiralamış olduğu anlaşıldı. Harikaydı, çok züppece ve eğlenceliydi ve konuklar için konulmuş her şeyden faydalandık, şampanya içmeyi sürdürdük ve o beni ne kadar sevdiğini anlatıp durdu: Dürüst olmak gerekirse Daniel'in hep söyleyip durduğu şeylerdi bunlar.

"Beni yılbaşından önce niye aramadın öyleyse?" diye sordum

şüpheye. "Sana iki mesaj bıraktım."

"Bu işi halletmeden seninle konuşmak istemedim. Hem ben-den pek hoşlandığını da düşünmüyordum."

"Ne?"

"Şey, bilirsin. Beni saçını kuruttuğun için ectin. Ve seninle ta-nıştığımızda üstümde o aptal kolsuz baklava desenli kazak ve teyzemin verdiği tüylü çoraplar vardı ve sersemin teki gibi dav-randım. Benim korkutucu ölçüde katı olduğumu düşündüğünü düşündüm."

"Şey, evet, biraz öyle düşündüm," dedim. "Ama..."

"Ama ne?.."

"Ama efendim demek istedim herhalde?"

O zaman şampanya kadehini elimden aldı, beni öptü ve "Doğru Bridget Jones, şimdi sana bir pardon vereceğim," dedik-ten sonra beni kucağına alıp yatak odasına taşıdı (dört kişilik bir yatağı vardı!) ve bana öyle şeyler yaptı ki, artık ne zaman bakla-va desenli, V yakalı bir kazak görsem hemen utançtan kıpkırmı-zı kesileceğim.

26 Aralık Salı

04:00. Sonunda erkekler konusunda mutluluğu yakalamanın sırrını buldum ve bunu bir kanun kaçağının partnerinin, zinacı-nın ve G-listesine girmiş bir ünlünün sözleriyle ifade etmek zo-runda kalmak bende büyük bir esef, öfke ve ezici bir yenilmiş-lik duygusu uyandırıyor:

"'Ne' deme, 'efendim' de hayatım ve annenin sözünü dinle."

Ocak-Aralık

Özet

Alkol 3836 (kötü)

Sigara 5277

Kalori 11.090.265 (iğrenç)

Yağ birimleri 3457 (tam olarak) (her bakımdan korkunç bir fikir)

Alınan kilo 32.5 kg.

Verilen kilo 33.3 kg. (mükemmel)

Bilinen sayısal loto numaraları 42 (ç.i.)

Bilinmeyen sayısal loto numaraları 387

Satın alınan toplam kazı-kazan 98

Toplam kazı-kazan kazancı 110 pound

Toplam kazı-kazan kârı 12 pound (Eveeeet! Eveeeet! Hem hayır sahibi bir kadın olarak değerli amaçları desteklerken hem de sistemi yendim)

1471 telefon araması (epey fazla)

Sevgililer günü kartları 1 (ç.i.)

Noel ve Yeni Yıl kartları 33 (ç.i.)

Akşamdan kalma olmadığım günler 114 (ç.i.)

Erkek arkadaşlar 2 (ama bir tanesiyle şimdilik yalnız altı gündür beraberim)

Hoş erkek arkadaşlar 1

Uygulanan yeni yıl kararları 1 (ç.i.)

Kusursuz bir ilerleme kaydedilmiş bir yıl.

